

Có Muốn Tình Yêu Đích Thực Hay Không

Contents

Có Muốn Tình Yêu Đích Thực Hay Không	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	15
5. Chương 4	21
6. Chương 5	26
7. Chương 6	34
8. Chương 7	40
9. Chương 8	45
10. Chương 9	52
11. Chương 10	59

Có Muốn Tình Yêu Đích Thực Hay Không

Giới thiệu

NGUYỆT LÃO BA LẦN GÂY PHIỀN TOÁI
Thể loại: Hiện đại, hài, hơi ngược, HE. Convert: ngocq

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-muon-tinh-yeu-dich-thuc-hay-khong>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Người bị xui xẻo, thì bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể gặp phải thần xui xẻo, nhưng hấn thì sao?

Quay đầu nhìn lại xung quanh, thần xui xẻo cũng không có bên cạnh hấn! Nhưng vì sao hấn vẫn gặp phải chuyện xui vậy?

Hấn chẳng qua mới vừa xã giao xong, mới nhậm chức làm nguyệt lão ba ngày nay thôi, nhận thức còn lơ

mơ, an tĩnh để làm việc cũng sai lầm sao? Vợ chồng người ta cãi cọ nhau thì có liên quan gì hấn nào? Vì sao người cuối cùng bị xui xẻo lại là hấn đây?

Hấn khóc không ra nước mắt mà nhìn cuốn sổ ghi chép nhân duyên trên tay mình, vừa buồn bã mà nhìn thổ địa công và thổ địa bà ở một bên cãi cọ.

Mới vừa rồi hấn thật khổ cực làm xong mấy sợi dây tơ hồng, lại vì hai vợ chồng bọn họ gây gỗ, thổ địa bà giận mà chưởng một cái đánh bay ra ngoài, kết quả thổ địa công lại xảo diệu tránh khỏi được, sau đó cứ như vậy “chuẩn xác” chưởng trúng dây tơ hồng hấn vừa mới cột xong.

Dây tơ hồng bị đánh trúng, tên mới trên sổ ghi chép nhân duyên cũng muốn nổi lên, nhưng sợi chỉ đỏ này đứt, tên tuy là lành lặn nhìn ra là ai, nhưng toàn bộ lại không hiện lên đầy đủ thì không được tính.

Bây giờ thì hay rồi, vị trí trên sổ ghi chép lại không hoàn chỉnh, nhân duyên này không trên không dưới biết làm thế nào đây? Tự dừng chặt đứt nhân duyên đang tốt đẹp của người ta, không chỉ phá hư, nếu làm lại một lần nữa cũng không phải là một việc đơn giản, đây chính là việc vô cùng khó khăn so với bình thường.

Nhân duyên tự dừng bị cắt đứt thật cũng sẽ làm thay đổi rất nhiều những sự việc không đoán trước, không hiểu lòng mình, người không biết vì sao chết, cũng có thể là nguyên nhân không có cách nào cứu vãn nhân duyên này; định luật sống chết có số cũng sẽ bị đảo lộn, thời gian luân hồi trên người bọn họ cũng đã không có tác dụng gì nữa, có thể nói đó là một kiếp nạn, sống chết đều không phải do chính mình!

“Khụ khụ khụ..... Tiểu Lão Đệ, thật sự rất xin lỗi.” Thổ địa công vuốt bộ râu bạc thật dài của mình, áy náy mà nhìn cuốn sổ ghi chép nhân duyên trên tay Nguyệt Lão, cũng đã nhìn thấy chỗ không hoàn chỉnh đó.

Nghe Thổ địa công nói lời xin lỗi, lúc này Nguyệt Lão mới thoáng thay đổi thái độ ai oán tức giận vừa rồi.

Mặc dù việc nối dây tơ hồng đã hỏng rồi, nhưng ít ra còn có một người có thể bàn bạc cách sửa chữa, hấn vẫn không tính là quá thảm.

“Vậy chuyện.....” Nguyệt Lão cầm trong tay cuốn sổ ghi chép nhân duyên giơ lên trước, lúc này mới muốn mở miệng hỏi xem làm thế nào sửa chữa sai lầm vừa rồi, nhưng mới vừa mở miệng, cái gì cũng chưa kịp nói, Thổ địa công đã giành lên tiếng trước.

“Lão thái bà kia gây ra chuyện này, còn không có nói một lời xin lỗi nào cho Tiểu Lão Đệ người, ta sẽ bắt nàng ấy trở lại nhận lỗi với người.....”

Tiếng “xin lỗi” vẫn còn văng vẳng bên tai Nguyệt Lão, đại lão gia tóc trắng xám trước mắt đã sớm biến mất không còn tung tích nào.

Cách sửa chữa không phải là không có, nhưng hấn cũng chỉ là một tay mơ thôi, Nguyệt Lão cũng mới làm có ba ngày, tất cả tình trạng có thể phát sinh Nguyệt Lão tiền nhiệm cũng đã nói qua tất cả cho hấn, nhưng nghe là một chuyện, làm được lại là một chuyện khác.

Hai vợ chồng gây họa làm cho hấn mới nhậm chức có ba ngày kia cứ như vậy mà chạy mất, hấn có thể tin tưởng bọn họ thực sự sẽ trở lại nói lời xin lỗi sao?

“Có thể..... Không cần xin lỗi đi?” Hấn chỉ cần có người giúp hấn sửa chữa sai lầm nhân duyên này thôi mà!

2. Chương 1-2

“Anh nhớ nơi này.” Nhậm Khuê Ung nói nhỏ, ngay sau đó cúi đầu hôn lên mi mắt người trước mắt.

“Còn có nơi này.” Lúc này bờ môi ấm áp lại chạm đến chóp mũi xinh xắn cao vút của cô.

“Và nơi này.....” Anh đưa đầu lưỡi tỉ mỉ lượn lờ quanh cánh môi béo mạp kia, sau đó chậm rãi đẩy ra, thăm dò vào, môi lưỡi quần quýt, toát ra không khí tình dục nóng bỏng.

“Bình tĩnh chút đi, chúng ta vẫn còn ở trong thang máy, em không muốn biểu diễn cho bất cứ ai nhìn đâu.” Khúc Man Lăng không thể phủ nhận đã bị hôn đến mê loạn nhận nhạo tinh thần, nhưng chút lý trí vẫn còn, cô vẫn không quên ở đây trong thang máy còn có camera giám sát, mà trước màn hình camera chắc chắn sẽ có nhân viên an ninh trực giám sát đi!

“Hừ..... Chúng ta không có làm chuyện gì trái pháp luật thì sợ gì hả?” Nhậm Khuê Ung thở dài, không thể không buông Khúc Man Lăng ra.

Anh nóng nảy nhìn chằm chằm những con số hiện tầng lầu đang dần dần nhảy lên, lần đầu tiên cảm thấy lúc đầu hai người vì quan cảnh xinh đẹp mà lựa chọn sống trên tầng lầu hai mươi tám, đó là chuyện sai lầm lớn nhất.

“Bà xã à, chúng ta dọn nhà đi, chỗ này cao quá.” Ngày mai anh sẽ đi tìm kiếm nhà mới.

“Nhậm Khuê Ung tiên sinh thân yêu, đây là ngôi nhà mới kết hôn của chúng ta, mà chúng ta ở cũng chỉ mới ở có ba tháng, anh thay lòng cũng không quá nhanh đi? Đi xem mấy ngày trời mới mua được căn nhà, lại bởi vì thang máy chạy chậm mười mấy giây mà muốn bỏ, anh có ngốc không vậy?” Khúc Man Lăng cảm thấy buồn cười liếc nhìn Nhậm Khuê Ung, nhưng trong lòng cũng biết anh chỉ oán trách trên miệng mà thôi, không phải thật muốn dọn nhà.

Vì sao oán giận đây? Không phải là Lão đại anh phải đến Hongkong công tác, mấy ngày rồi không gặp bà xã thân yêu của mình, tiểu biệt thắng tân hôn, rất vội mà.

“Em ở ngay bên cạnh anh, lại không thể ngay lập tức ăn em vào bụng, anh có thể không ngốc sao?” Bây giờ không chỉ tay anh đang ngứa ngáy, lòng cũng ngứa ngáy, toàn thân cũng ngứa ngáy đó! Ước gì ngay lập tức một ngụm nuốt cô vào bụng đi.

Lời vừa dứt, rốt cuộc thang máy cũng tới tầng lầu của bọn họ, Khúc Man Lăng cười lấy chìa khóa ra nhanh chóng mở cửa, mà gương mặt người đàn ông ở sau lưng đang kéo hành lý lại là không thể nhìn được nữa rồi.

Lừa dục khó nhìn nha!

Khi cánh cửa Âu vừa mở ra, Khúc Man Lăng dẫn đầu đi vào trong, người đàn ông phía sau kéo hành lý vào bên trong cửa, ngay sau đó đóng cửa lớn lại, khóa lại, động tác nhanh chóng lưu loát, liền mạch.

Dù trên lưng không có mắt, chỉ nghe tiếng vang cùng động tác, Khúc Man Lăng cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ vội vàng vàng của người kia, vì vậy bản tính hư vinh phụ nữ của cô cũng được lấp đầy rồi, tâm tình vốn đã cực kỳ cao hứng lại được nâng lên một nấc nữa.

“Ha ha ha ha.....” Mặc dù bị “Sắc lang” sau lưng đè té lên trên ghế salon, nhưng Khúc Man Lăng vẫn vui vẻ cười ra tiếng.

Nhậm Khuê Ung ý thể vốc dáng đàn ông đè cô dưới cơ thể mình, dĩ nhiên sẽ không cho cô cơ hội giãy giụa hay trốn thoát nào, môi mỏng nhanh chóng mạnh mẽ phóng đến vùng mẫn cảm trên người cô mà công thành đoạt đất.

Môi lưỡi của anh tàn sát bờ bãi lên môi mềm của cô, xuôi theo cần cổ duyên dáng một đường đi xuống, mà bàn tay dường như chơi đùa không đủ khi cách một lớp vải, rất nhanh đã thâm nhập vào trong áo.

Không lâu sau, tiếng cười trên miệng Khúc Man Lăng ngưng bật, thay vào đó là hơi thở dục vọng gấp gáp.

“Ừm.....” Cô nhỏ giọng thở gấp, không thể coi thường môi lưỡi và bàn tay trên người cô.

Một đường liếm mút cắn nuốt, làm cho Khúc Man Lăng vừa đau vừa nhột, vừa muốn đẩy anh ra vừa muốn thôi, chỉ có thể để cho cơ thể cứ mãi mâu thuẫn, làm cho trái tim hưởng thụ cảm giác vui sướng rồi lại không vui sướng kia.

Bàn tay đẩy áo cô lên trên thật cao áp vào, ngay sau đó tháo vật trở ngại quanh hông đảo đầy đà kia cũng kéo xuống, núi đồi mềm mại sẵn sàng chờ thể không hề che dấu từ trong áo lót mà phơi bày ra trước mắt.

Đầu tiên bàn tay có chút chơi đùa dùng sức nhẹ xoa chầm chậm vân vê nụ hoa mịn màng, sức lực dù là êm ái, cũng đã nắm giữ toàn bộ dục vọng của cô trong lòng bàn tay.

Khúc Man Lãng uốn éo người, đôi tay ôm lên trên gáy Nhậm Khuê Ung đã sớm buông lỏng, miệng lại khẽ ngâm nga rên không dừng được.

Đầu lưỡi lặng lẽ di chuyển đến vùng đỉnh, im lặng liếm láp vòng quanh, Khúc Man Lãng rên lên càng thêm kịch liệt – khi đầu lưỡi chạm vào rồi há miệng ngâm mút thì cô không nhịn được phát ra âm thanh ngâm nga nặng nề, thân thể uốn éo càng lúc càng gập tăng.

“Ừm..... Ừm.....” Lửa nóng làm người ta khó nhịn được dục vọng, khiến Khúc Man Lãng không muốn ở tư thế bị động như vậy nữa, cô bắt đầu loạn xạ cởi quần áo trên người Nhậm Khuê Ung, níu kéo, cái áo ấy cũng bị cô xé đi.

“Em thật là gấp nha! A.....” Nhậm Khuê Ung cười.

“Tốt nhất anh không muốn chút nào đi!” Khúc Man Lãng hừ, tầm mắt dời xuống phía dưới nghiêng mắt nhìn.

Thật là vừa ăn cướp vừa la làng mà, còn nói cô sao, cái tay đang gấp gấp đặt dưới quần lót của cô không phải là anh chắc!

“Sao như vậy chứ..... Chỉ có muốn không đủ, không có không muốn.” Vừa nói, cái quần dài trên người Khúc Man Lãng đã bị anh thành công không bị cản trở gì mà kéo tuột xuống.

“Anh không phải cũng vậy sao? Chúng ta không thể kháng cự nhau được.” Thời gian chưa bao giờ là sự ngăn cách giữa hai người họ, có cũng chỉ là kiềm chế ngắn ngủi.

Biết nhau ba năm, quen nhau một năm, kết hôn ba tháng, thời gian đối với bọn họ mà nói ngoại trừ là thời gian không ngừng tăng lên, hình như tất cả đều không có gì thay đổi, tình yêu giữa bọn họ cũng không vì vậy mà tiêu giảm nửa phần, trái lại càng tăng trưởng mà không lụi tàn đi.

Thời gian chung sống càng lâu, trái tim cũng vì cô mà càng yêu say đắm, sâu đậm, mà anh biết – cô cũng vậy.

Bọn họ vì mê luyến lẫn nhau mà yêu nhau.

Rốt cuộc mảnh vải mỏng manh gây trở ngại cũng bị một bàn tay không khách khí cởi bỏ, người đàn ông lấy dục vọng nóng bỏng của mình đem ra ngoài.

“Đời này anh chỉ biết càng ngày càng thích em, sẽ không có người phụ nữ thứ hai nào khác xuất hiện.”

Thực tế trên phương diện làm ăn kinh doanh bọn họ là địch thủ, nhưng trên mặt tình cảm lại không cách nào thiếu hụt một nửa còn lại kia.

Khúc Man Lãng và mấy người bạn thân cùng nhau mở ra một salon làm tóc tên là “A Game”, mấy năm nay khuếch trương chi nhánh ra khắp cả Đài Loan.

Bọn họ là những ông chủ cũng kiêm luôn tạo mẫu, công việc mỗi ngày đều rất bận rộn, một ngày làm việc ít nhất của họ cũng là từ mười giờ trở lên.

Mà Nhậm Khuê Ung cũng vậy, bởi vì anh cũng là người thành lập salon “Dance”, trên toàn bộ Đài Loan cũng có không ít chi nhánh. Bất kể là phong cách kinh doanh, chăm sóc khách hàng, hai salon cũng có chút tương tự nhau cũng không phải là ai bắt chước ai, mà là người làm kinh doanh cùng có ý tưởng giống nhau mà thôi.

“A Game” và “Dance” là hai salon mở ra cùng năm, Khúc Man Lãng cũng biết Nhậm Khuê Ung là ông chủ của salon kia, cũng bởi vì anh chỉ một thân một mình mà lại có thể kinh doanh cùng phát triển cũng chẳng kém bọn họ, mà kỹ thuật tạo mẫu của anh càng làm cho các đồng nghiệp cũng phải công nhận tài nghệ, cho nên dù xem anh là một địch thủ đáng gờm, nhưng cũng kính nể kỹ thuật tài tình cao siêu của anh.

Hai tiệm mặc dù cướp buôn bán của nhau, nhưng lại rất ăn ý bảo trì phong độ mà không trở mặt nhau.

Ở trong nghề, Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lãng tất nhiên đã nghe thấy đủ thứ về đối phương, dĩ nhiên, tất cả đều trong chuyện công việc làm ăn, nhưng tích góp chỗ này một ít chỗ kia một chút cũng đủ để cho chính họ biết chút tính tình cơ bản của đối phương.

Ba năm trước, trong một cuộc hợp tác lớn, bọn họ chính thức biết đối phương, hai người không quản được trong công việc triển khai hợp tác mà thường xuyên qua lại; mà bây giờ, bọn họ là vợ chồng, trừ quan hệ thân phận thay đổi cách gọi, tất cả đều không thay đổi gì.

Ban ngày tách ra làm công việc thì việc kinh doanh vẫn cứ cạnh tranh nhau, đến ban đêm, bọn họ lại tiếp tục yêu thương lẫn nhau, nói không dễ trong việc kinh doanh thắng thua với nhau mà ảnh hưởng đến tình cảm của nhau, thế mà bọn họ lại làm vô cùng tốt.

Thế là sau ba tháng cưới nhau, Mặc Khuê Ung lần đầu tiên đến Hongkong công tác, bắt tay vào làm công việc phát triển chi nhánh ở đó, mới chia xa nhau mấy ngày, nhớ nhung cô như là nước lũ nhấn chìm cả anh rồi.

Cho nên, nhìn thấy người phụ nữ của mình ở ngay trước mắt mình thì thử hỏi làm sao anh có thể không động tình được đây?

Nhớ nhung cùng dục vọng cấp bách, ở trên ghế sofa mềm mại thoáng đã được tiêu giải, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Khi người bên dưới một lần lại một lần yêu kiều thở gấp, cuối cùng không nhịn được thét lên thì Nhậm Khuê Ung dừng dục vọng và chậm lại

Anh ôm Khúc Man Lăng trở về phòng ngủ của hai người, biết cô không còn hơi sức nào nữa, anh mừng rỡ tự động gỡ bỏ tất cả quần áo xốc xếch còn vương trên người cô.

“Bà Nhâm thân yêu à, chồng em sẽ vì em ngay bây giờ di chuyển bị nước tắm nha, em nghỉ ngơi chút đi!” Nhậm Khuê Ung cười đi vào nhà tắm.

Khúc Man Lăng lại không một mảnh vải nào che thân mà nằm trên giường lớn, cô biết người đàn ông của cô tối nay không hút khô hết toàn bộ tinh khí của cô, chắc chắn sẽ không ngừng tay. Cho nên, anh muốn cô nghỉ ngơi, cô phải nhanh nhanh nghỉ ngơi cho tốt đi! Tối nay cô đừng có nghĩ được ngủ ngon đi.

Nhậm Khuê Ung pha nước trong bồn tắm xong, mắt đẹp của người đang trên giường lớn đang khép hờ, dường như đang muốn chìm sâu vào trong mộng đẹp. Anh ôm cô lên, thẳng hướng phòng tắm mà đi.

“Nhanh như vậy đã khỏe rồi?” Khúc Man Lăng bị kinh động, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

“Muốn ngủ thì cứ ngủ, kể đó để anh làm là được.” Nhậm Khuê Ung đương nhiên đang chỉ đến chuyện tắm ý nhị này, trong quá trình tắm có thật chỉ là tắm hay không, ngay cả anh cũng không có chút chắc chắn nào cả.

Vốn là đang buồn ngủ, thế nhưng giọng nói bình thường kia sau khi nghe vào trong tai, tinh thần Khúc Man Lăng lại trở về, cô nở nụ cười, hiểu ý trong lời nói của anh rồi.

“Bây giờ giống như cũng không như vậy nữa rồi.”

Đi tới bên trong phòng tắm, hai người song song đứng dưới vòi hoa sen, lúc đầu là vì xoa bọt sữa tắm cho nhau.

Mới ban đầu hai người còn cười hi hi ha ha xoa cho đối phương, nhưng khi cả hai lần nữa cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng không tầm thường như thế càng lúc càng dâng lên thì Nhậm Khuê Ung không phút giây nào chậm trễ cầm lên vòi hoa sen rửa sạch bọt cho hai người, không kịp chờ đợi dẫn đầu đi vào bồn nước đầy nước tràn ra khắp phòng tắm.

Anh đưa bàn tay ra trước Khúc Man Lăng, cô không hề chậm nửa nhịp nào mà đưa bàn tay ra giao phó, dưới sự dẫn đường cẩn thận của anh, cô bước vào phòng tắm ngồi vào trong lòng anh, dán vào trong ngực anh ngâm mình, cảm giác hưởng thụ thật thoải mái dễ chịu, cũng hưởng thụ nhiệt độ từ sau lưng anh đang truyền tới, nghiêng đầu cùng anh môi lưỡi dây dưa.

Hôn mút triền miên, cùng nhau nếm trải tư vị mê tình đến say lòng người này, đôi tay bá đạo chỉ muốn chiếm lấy tất cả xúc cảm của đối phương, dục vọng đòi hỏi càng ngày càng gấp gáp, mãnh liệt.....

Đôi tay Nhậm Khuê Ung từ sau lưng cô chuyển đến trước người, nhanh chóng che lấp nơi đây đang căng tròn kia, vừa vân vê vừa chà xát vừa bóp nhẹ.

“Ừm.....” Khúc Man Lăng rên rỉ, hơi không thỏa mãn xoay người, đối mặt với anh.

Đưa nơi mẫn cảm nhất cũng là dải đất mềm mại nhất chạm vào nơi rắn chắc của phái nam kia, nhẹ nhẹ cọ sát qua lại, cũng đem hơi thở khát vọng của mình rơi trên cánh môi anh, muốn anh hiểu ham muốn của cô.

“Thế này làm sao anh có thể không yêu em, không muốn em được chứ?” Nhậm Khuê Ung thở hổn hển, “Em không chỉ có được lòng của anh, em còn không chế được nó.”

Cô, mới là chủ nhân của nó.

Khúc Man Lăng cười kéo tay phải của anh đặt lên ngực trái của mình, “Chẳng lẽ nó không phải của anh?”

“Nó là của anh đó, tất cả của em anh đều muốn có hết.” Dứt lời, anh nhẹ đưa tay nâng lên cái mông trắng của cô, để cho lửa nóng ướt át của anh đưa vào cửa, mới chậm rãi buông cô xuống.

Đường khuê mật bị anh chậm rãi tiến vào, cái cổ trắng ngần của Khúc Man Lăng phát ra âm thanh rên rỉ, mà Nhậm Khuê Ung vì cô bao chặt mà thỏa mãn thở dốc.

Biết sức lực cô có hạn, bàn tay vẫn dừng trên eo thon của cô gắng sức, trợ giúp cô trước sau rút ra cắm vào.

Theo thân thể mềm mại không ngừng đong đưa từng nhịp, nước trong bồn tắm theo sóng gợn tràn ra khắp nơi, mực nước dâng lên lửa nóng dục vọng cũng dần dần tản đi, không gian có hạn cùng nước ấm cũng lạnh dần, cũng ngăn cản sức lực Nhậm Khuê Ung.

Lòng tham muốn đạt được dục vọng của anh càng biểu hiện rõ khi nhìn thân hình đầy vẻ phong tình quyến rũ của cô, mà ở trong bồn tắm không phải là nơi lý tưởng nhất, đổi nơi khác đi!

“Về giường đi, để cho anh hảo hảo yêu em.”

Nhậm Khuê Ung là con một, cha già qua đời vì bệnh đã mấy năm nay, mẹ anh chỉ còn một mình nên lựa chọn đi nước ngoài dưỡng lão.

Gia đình Khúc Man Lăng mặc dù nói ra thì cũng khá đơn giản, nhưng so với gia đình anh thì cũng xem như có chút phức tạp. Lúc cô mười ba tuổi thì mẹ mất, hai năm sau cha già tái giá (lấy vợ khác), từ đó cô có một dì kế và một cô em gái không cùng huyết thống.

Lúc dì mang theo đứa con gái chồng trước gả cho ba thì em gái lúc ấy đã bảy tuổi rồi. Dì không phải là mẹ kế đáng sợ, trái lại hết sức dịu dàng, em gái cũng không phải là một cô bé nghịch ngợm thích gây chuyện, mà lại là một cô gái nhỏ đáng yêu rất nghe lời.

Cuộc sống không có cái gọi là thời gian đau khổ, người một nhà rất tự nhiên dung nhập vào một cuộc sống mới, thời gian ấy, Khúc Man Lăng rất kính yêu dì nhỏ, cũng thương yêu em gái, đối với tình cảm người nhà bọn họ mà nói, chuyện máu mủ ruột rà tuyệt đối chẳng có tí quan hệ nào.

Từ khi ra trường, Khúc Man Lăng liền một mình từ Đài Trung lên Đài Bắc lập nghiệp, đến nay cũng đã mấy năm rồi, gặp nhau với người nhà cũng càng ngày càng giảm đi, nhưng mỗi tháng cô vẫn luôn cố định gọi điện về nhà quan tâm thăm hỏi mọi người, thỉnh thoảng người nhà cũng sẽ quan tâm cuộc sống hiện tại cô như thế nào.

Hôm nay cô nhận được điện thoại của cha già gọi tới, sau khi cuộc trò chuyện kết thúc sau mười phút, cô nhanh chóng gọi điện đến số thuê bao khác.

“Nhậm tiên sinh thân yêu, người có thể dành cho tôi một chút thời gian hay không?” Giọng điệu nói chuyện của Khúc Man Lăng mười phần là thổ thổ, làm nũng..

Tối hôm qua anh “Yêu” cô rất lâu, cho đến trời gần rạng sáng, cô mới mê mang mà ngủ. Sớm đoán được tình trạng tiểu biệt thắng tân hôn, tiêu hao sức lực là chuyện không thể tránh, cho nên cô đã sớm sắp xếp xong toàn bộ công việc ngày hôm nay rồi, nhưng anh cũng giống cô sáng sớm mới ngủ đó, vậy mà mấy tiếng sau lại có thể có tinh thần phấn chấn chỉnh trang quần áo mà làm việc, siêu nhân mà!

“Nhậm phu nhân thân yêu, em biết anh có thể từ chối bất cứ ai, nhưng chính là không thể từ chối em nha.” Mặc dù bây giờ công việc có bận rộn đến đâu, anh cũng sẽ trì hoãn hai mươi phút thời gian cho cô.

Thực tế, anh vừa vào trong salon liền vội vàng làm chuyện lớn chuyện nhỏ, bây giờ còn đang bận họp đây.

Bởi vì tính mở liền hai chi nhánh ở Hongkong, ngoài việc thuê các nhà tạo mẫu nổi tiếng nước ngoài, mấy nhà tạo mẫu Đài Loan cũng phải an bài thật tốt thay phiên nhau làm việc ở đó, bởi vì bọn họ là đánh vào đòn kinh nghiệm cùng danh tiếng để cướp thị trường, tự nhiên khách cũng nườm nượp chạy tới nơi này.

Cho nên, ngoại trừ tất cả các nhà tạo mẫu phải thay phiên nhau cùng với những nhân viên thợ phụ, anh là ông chủ so với các nhà tạo mẫu còn phải chạy đôn chạy đáo giữa hai nơi nhiều hơn.

Bởi vì, thân phận anh ngoại trừ là ông chủ, cũng là chiêu bài đáng giá sống còn nhất của “Dance”, khách hàng sẽ muốn trở thành khách VIP hoặc hợp tác lâu dài cùng công ty, hơn nữa hơn phân nửa là từ danh tiếng của anh mà chạy tới, tự nhiên anh không thể để các đại gia thích vung tiền phải thất vọng.

Nhưng dù có chú ý đến sự nghiệp, bà xã càng phải chú ý, trừ công việc bên ngoài, còn dư mỗi một phút mỗi một giây, anh đều không muốn lãng phí trên người ai khác, anh muốn có cô, cũng biết cô cũng muốn.

“Ở salon phía đông sao?” Nghe lời dễ nghe, Khúc Man Lăng cười đến mức vui vẻ cả lên.

“Ừ, đến đây đi! Anh nhớ em lắm.” Đây là lời ngon tiếng ngọt anh am hiểu nhất, cũng là câu nói thật nhất phát ra từ miệng anh.

Tình yêu mãnh liệt, dù người yêu có ngay bên cạnh, vẫn là nhớ, chứ đừng nói bây giờ cô cũng không ở bên cạnh anh.

“Em cũng vậy.” Tâm tình giống như lông hồng nhẹ nhàng không ngừng bay lên, cuộc chuyện trò kết thúc Khúc Man Lăng lập tức xách túi đi ra cửa.

Một nơi khác, khoe miệng Nhậm Khuê Ung khe khẽ, gương mặt tuần dật mang vẻ xa cách, nhìn thấy đã có chút nhiệt ấm áp như nắng ấm chiếu tới.

“Nếu như không phải biết cậu đã cùng một cô gái yêu nhau ròng rã hai năm trường, thậm chí đã kết hôn, dáng vẻ của cậu bây giờ thật giống như một chàng trai mới vừa biết yêu vậy.” Milo nhăn mày cười nói với Nhậm Khuê Ung.

Thân là nhà tạo mẫu lão làng của “Dance”, cũng là bạn tốt nhiều năm của Nhậm Khuê Ung, đến bây giờ Milo vẫn cảm thấy bạn tốt mê luyến một cô gái thật là một chuyện vô cùng thần kỳ.

Đại đa số người ta càng yêu lâu tình cảm cũng càng nhạt đi, người này lại hoàn toàn ngược lại càng lâu lại càng hăm sâu, đem tình yêu cuồng nhiệt của họ thật vô hạn duyên thân rồi. (Vô hạn duyên thân: yêu nhau vô bờ bến)

“Các cậu làm sao làm được như vậy?” Milo ném ra một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Nhậm Khuê Ung vẫn hiểu anh ta đang hỏi cái gì.

Anh tự hỏi lòng, làm sao có thể giữ độ lửa tình cảm luôn mới mẻ, làm sao khiến đối phương luôn khảm mình trong tim, bí quyết hạnh phúc đến tốt cùng là cái gì?

“Mình yêu cô ấy, cô ấy yêu mình, thật lòng với nhau.” Chỉ đơn giản thế thôi.

Có lẽ, bọn họ nằm trong những cặp khá may mắn so với các cặp đôi khác đi.

“Cậu thật sự biết làm mấy cô gái đau lòng quá đi! Bên ngoài có biết bao cô gái đang chờ cậu thay lòng, chờ tình cảm các cậu xảy ra vấn đề, rồi sẽ cướp cậu vào tay mình, nhưng mình nghĩ trừ phi trời hạ mưa đỏ, chứ chẳng có ai đợi được tới ngày đó!”

Trong công ty có rất nhiều cô gái đang yêu thương thầm trộm nhớ anh, muốn thông qua anh quyền rũ được cậu ta, nhưng tất cả đều không có cơ hội để thấy được ngày đó!

Tương lai có thể thấy được, đây chính là tình cảm vợ chồng tốt đẹp đến mức làm người ta ghen tị còn làm cho tất cả mọi người tiếp tục ghen tị không thôi.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục họp nào.”

Nhậm Khuê Ung không muốn thảo luận đến những vấn đề không có một tí quan hệ nào đến mình, anh chỉ nghĩ nhanh nhanh chóng chóng kết thúc công việc ngay tức khắc, nhanh nhanh rút chút thời gian để bồi bà xã thân yêu.

Dứt lời, Nhậm Khuê Ung dẫn đầu trở lại phòng họp, bên trong còn có mười mấy người chờ bọn họ đấy!!!!

3. Chương 2

Chỉ một giờ sau, Khúc Man Lăng đi đến salon “Dance”, cô đi tới quầy tiếp tân hỏi thăm.

“Hi, ông Nhậm của các cô đang ở đâu vậy?” Bình thường khi chỉ có hai vợ chồng bọn họ thì cô thích gọi anh là “Nhậm tiên sinh” nhưng chỉ cần đến địa bàn của anh, cô đều ngoan ngoãn gọi anh là “Ông Nhậm” với những nhân viên cấp dưới.

Ông chủ Nhậm – gọi tắt là ông Nhậm.

“Đang ở phía sau họp cùng với mấy nhà tạo mẫu!” Tiếp tân Linda cười chỉ về phía sau.

“Bọn họ đã họp bao lâu rồi?” Khúc Man Lăng hỏi tiếp.

“Đã hai giờ rồi ạ.” Lynda thành thật trả lời.

Trong tiệm mọi người đều biết Khúc Man Lăng là bà chủ, cũng biết cô là một trong những người chủ của tiệm “A Game”, nhưng ông chủ không để ý đến giữa vợ chồng có cạnh tranh công việc, những nhân viên cấp dưới như bọn họ tất nhiên càng không cần lo lắng nhiều, bọn họ cũng không cần kỳ hiềm với đồng nghiệp cùng nghề.

“Cám ơn, chị đến phía sau chờ anh ấy được rồi.” Khúc Man Lăng xoay người đi qua khu phục vụ công cộng to lớn, đi tới khu nghỉ ngơi riêng tư của chủ quán, mà sau khu nghỉ ngơi sẽ là phòng họp.

Cô ngồi trên ghế salon chờ đợi, tiện tay rút một tờ tạp chí mới ra đọc giết thời gian.

Cô biết anh đang gấp chuyện gì, nhưng cũng không can thiệp công việc của anh, khi hai người quyết định nhanh chóng kết hôn, rất nhiều người cho là cô sẽ buông bỏ “A Game” đi đến “Dance”, để phu xướng phụ tùy, nhưng bọn họ không làm như vậy.

Anh thậm chí không nói yêu cầu nào như vậy với cô, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì không muốn làm khó cô. Anh biết cô đã bỏ bao nhiêu tâm huyết cùng tình cảm vào “A Game”, bọn họ đều yêu thương công việc mình đang làm, duy trì hiện trạng như bây giờ cũng không phải không được, hơn nữa cũng không cần vì chuyện làm ăn mà tổn thương tình cảm với nhau.

Lynda thân thiết đưa một ly cà phê nóng cho Khúc Man Lăng, lúc này mới trở lại quầy tiếp tục công việc.

Khúc Man Lăng hớp một ngụm cà phê, mới vừa thả cái ly cà phê xuống, cửa chính phòng họp đã mở ra.

Nam nữ nối đuôi nhau đi ra, tất cả đều không bắt ngờ khi nhìn thấy Khúc Man Lăng đang chờ ngoài cửa, bởi vì bọn họ đều biết tình cảm đôi vợ chồng này tốt đến nhường nào, khiến mọi người ghen tỵ chết người bậc nào.

Mọi người xuất hiện trước mặt Khúc Man Lăng, cô không hề xa lạ người nào mà chào hỏi từng người, lúc này mới nhìn thấy nhân vật chính xuất hiện.

Vừa thấy bà xã đã chờ ngoài cửa, Nhậm Khuê Ung nhếch miệng cười, đi lên phía trước nghiêng người ấn xuống môi cô một nụ hôn.

Mọi người nhìn một màn này, cũng hết sức thức thời mà đi khỏi, không ở lại hiện trường làm người quá phận vợ chồng anh ân ái yêu thương.

“Chờ lâu lắm không?” Nhậm Khuê Ung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Man Lăng đã phiem hồng, trong lòng cũng nở hoa, rất thích cái bộ dáng xấu hổ rồi lại chống cự này của cô, đáng vẻ giả vờ như chẳng có gì cả này.

Khi anh hôn cô trước mặt mọi người thì cô rất xấu hổ, nhưng lại sợ anh cười cô không được hào phóng, cho nên cô luôn luôn vụng trộm đỏ mặt giả vờ bình tĩnh, lúc này đáng yêu nhường nào đây!

“Mới vừa ngồi xuống hộp một ngụm cà phê thôi!” Khúc Man Lăng chỉ vào ly cà phê trên bàn vẫn còn bốc khói nghi ngút, nói rõ thật sự cô chỉ vừa mới đến.

Khóe miệng làm thế nào cũng không kéo thành một đường, như một cô gái cười ngây ngô nhìn người đàn ông mình yêu, bởi vì cô thật quá yêu anh!

“Các anh đây là đã họp xong, hay là nghỉ ngơi giữa hiệp?” Cô khẳng định anh đoán chắc thời gian cô đi tới, mới có thể trùng hợp tan cuộc họp.

“Họp các bộ phận đã xong, chỉ lát nữa cùng với mấy người thảo luận một chút là được.” Tay ngứa ngáy, không nhịn được cạ cạ không mặt nhỏ nhắn của cô.

“Đó chính là nghỉ ngơi giữa hiệp nha!” Khúc Man Lăng hơi nghiêng mặt sang một bên, bởi vì tay anh cạ sát lên mặt cô rất nhột, cái này quá mờ ám sẽ làm cho cô nhớ lại giây phút hai người đang nóng bỏng, cô phải né tránh, nếu không cô thật sẽ phải không ngừng cất tiếng rên rĩ.

“40 phút đủ hẹn với em chưa?” Khuôn mặt hỏ nhắn không cho sờ soạng, Mặc Khuê Ung dứt khoát nắm bàn tay nhỏ bé của cô bao vây chặt chẽ, hưởng thụ cảm giác thân mật khác biệt này.

“Quá đủ rồi, thật ra thì em chỉ tính nói chuyện với anh năm phút thôi, nếu như anh không có thời gian, gọi điện thoại nói hoặc đợi đến tối anh hết bận về nhà lại nói cũng được.” Giọng nói Khúc Man Lăng càng lúc càng nhỏ, cũng càng giống như đang làm nũng vậy.

Chuyện cô muốn nói cũng không phải không đợi được, cũng chỉ là muốn gặp anh thôi.

Thấy cô cúi thấp đầu, lại nghe thấy giọng nói nũng nịu như thế, Nhậm Khuê Ung dễ dàng đoán được ý nghĩ rong lòng cô.

“Anh cũng rất nhớ em!” Anh cúi thấp đầu, ở bên tai cô bật ra, “Đến đây đi, chúng ta kéo năm phút đồng hồ thành bốn mươi phút nha.”

Khúc Man Lăng có một đôi mắt to sáng trong, luôn mang theo ánh sáng ngậm nước, dường như là biết nói, nhất là khi nghĩ đến anh thì cặp mắt kia luôn luôn nói với anh rất nhiều như cô thẹn thùng hay tình cảm yêu anh say đắm.

Cho nên, anh rất thích nhìn vào mắt cô.

Mặc Khuê Ung nắm tay Khúc Man Lăng, hai người đi tới khu VIP.

“Muốn nói với anh chuyện gì vậy?” Khi Khúc Man Lăng nằm trên ghế mát xa xả nước, Nhậm Khuê Ung thân thiết đặt lên người cô một cái khăn mỏng.

Sau đó anh lấy nước, thử nước ấm ở nhiệt độ thích hợp, bắt đầu lấy tóc cô làm ướt, sau đó là trình tự dùng dầu gội đầu cùng tinh dầu mà xoa bóp gội đầu cho cô.

Bốn mươi phút đủ để cho anh gội đầu và sấy tóc cho cô, cũng là việc anh thích làm cho cô nhất, cũng chỉ vì cô mà làm. Bên ngoài có rất nhiều khách hàng cầm tới rất nhiều tiền bạc trắng óng ánh muốn được anh gội đầu phục vụ, anh lại chẳng khi nào đồng ý, bởi vì đây là anh chỉ dành phục vụ SPA cho cô, là dành riêng cho người yêu.

Huống chi anh cực kỳ yêu khoảnh khắc thân mật này, khác với khi hai người ở trên giường lớn thỏa mãn dục vọng, đây là một loại tình cảm khác giống như không khí màu hồng tình yêu vậy, lòng cùng lòng vô cùng thân mật.

“Hôm nay cha gọi điện cho em, nói chuyện Man Âm với em.” Khúc Man Lăng nở ra nụ cười thần nhiên, mở ra đôi mắt ngập nước xinh đẹp nhìn anh.

Cô thích nhìn anh bận rộn vì cô, mà mỗi động tác lúc ấy đều chất chứa bao nhiêu tình cảm dịu dàng, đó cũng là tình yêu tràn đầy trong lòng anh, mà cô mới có thể có được, cho nên cô phải nhìn cho thật kỹ.

Hơn nữa, anh cũng từng nói, anh thích cô nhìn anh như thế.

“Man Âm? Cô ấy làm sao?” Nhậm Khuê Ung hỏi, lòng bàn tay cùng ngón tay ấm áp mát xa vừa phải lên đầu cô.

Tình trạng gia đình Khúc Man Lăng anh vẫn biết rõ ràng, quan hệ các thành viên trong gia đình cô chưa bao giờ cố ý né tránh, cho nên anh biết Khúc Man Âm là em gái không liên hệ máu mủ gì với cô.

Mặc dù anh chỉ gặp qua Khúc Man Âm có mấy lần, nhưng trực giác thấy cô là một cô gái khéo léo ôn nhu, cũng không tách sao Khúc Man Lăng lại thương yêu cô.

“Tháng sau Man Âm sẽ tốt nghiệp đại học, em ấy muốn đến Đài Bắc tìm việc làm, nhưng ba là di không yên tâm một mình em ấy vừa phải tìm nhà và việc làm, cũng lo lắng em ấy chưa quen thuộc với cuộc sống mới, cho nên.....”

“Cho nên, nếu có thể, trước cho Man Âm đến ở nhà chúng ta có đúng không?” Nhậm Khuê Ung đem lời tiếp theo nói ra.

“Waaa, anh có nghe lén em với cha nói chuyện không thế?” Nếu như không phải cô đang nằm trên ghế gọi đầu, Khúc Man Lăng thật muốn nhảy lên hôn anh vài cái, nói chuyện cùng người thông minh chính là một chút cũng không mệt nha.

“Tối em gọi điện thoại cho cha và di đi, nói ông và di không cần phải lo lắng, chúng ta sẽ chăm sóc Man Âm thật tốt.” Từ đáy mắt cô, Nhậm Khuê Ung đã nhìn thấu tin tức rồi, cho nên anh dần dần ngừng lại động tác, cúi người xuống nhẹ nhàng đặt môi lên môi cô.

Mặc dù chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại hoàn toàn cảm nhận được tình yêu của anh, Khúc Man Lăng nheo mắt, thỏa mãn thật lớn.

“Anh nói chuyện thật không tốt nha? Lời nói của em còn chưa có nói xong đâu đấy!” Thế giới của hai người bọn họ vừa mới bắt đầu, anh ít nhất cũng nên tỏ vẻ do dự cùng khổ sở chứ, vậy mới có chút tính người đi.

“Mời tiếp tục.”

“Ý của cha và di là, trước hết để cho Man Âm theo ở nhà chúng ta một vài ngày, để em ấy có thể an tâm tìm việc làm và nhà ở, cũng có thể dùng khoảng thời gian này quen thuộc hoàn cảnh trước.” Dù sao Khúc Man Âm vẫn là một cô gái còn trẻ tuổi.

“Thật ra thì, nếu như Khúc Man Âm đối với nghề tạo mẫu tóc có hứng thú, anh tin “Dance” là nơi học thêm lý tưởng nhất, quá trình huấn luyện đào tạo đều đầy đủ, lại cung cấp toàn bộ điều kiện chỗ ở cùng sinh hoạt, quan trọng là, có anh là anh rể theo dõi sát sao, ai dám khi dễ em ấy đây?”

Nghe vậy, Khúc Man Lăng không nhìn được giơ tay lên nheo khuôn mặt anh.

“Da mặt thất là đầy nha, nói một tràn mà không sợ đau lưỡi sao? Cửa hàng cầu anh là salon, cửa hàng của em không phải là salon sao? Thật muốn so, chỗ của em có điểm nào kém anh chứ? Chuyện này thật lâu lúc trước em đã đề cập với Man Âm rồi, nhưng em ấy đối với nghề này thật không có hứng thú.”

“Vậy cũng được, đến lúc đó xem xem em ấy muốn làm việc gì, chúng ta giúp em ấy lưu ý là được.” Nhậm Khuê Ung thật không phải nói ra lời xã giao mà thật lòng muốn vì người nhà của cô mà suy nghĩ.

“Umm, em làm thế nào nếu không có anh đây?” Khúc Man Lăng không tự chủ mà cảm thán, lòng mềm nhũn khi anh yêu ai yêu cả đường đi này.

Nhậm Khuê Ung cười, lại cúi đầu hôn cô một cái.

“Nhậm phu nhân thân yêu, em cướp câu nói của anh rồi!”

Hai tháng sau.

Trước đó ba ngày, Nhậm Khuê Ung tự mình lái xe chở Khúc Man Lăng trở về quê cô ở Đài Trung, hai người ở lại một đêm, gặp mặt mọi người, ngày hôm sau chở Khúc Man Âm cùng nhau trở về Đài Bắc.

Căn nhà năm mươi bình tổng cộng có ba phòng hai sảnh, Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng để một phòng cho đứa con nhỏ tương lai của bọn họ, mà một phòng là của bọn họ và thư phòng của hai vợ chồng.

Khúc Man Âm tạm thời vào ở, bọn họ tự nhiên đem phòng dự định cho con trẻ tương lai còn để trống cho cô sử dụng, ở cùng nhau, cuộc sống của ba người cũng khá hòa hợp.

Ban ngày, hai vợ chồng Khúc Man Lăng và Nhậm Khuê Ung đều bận rộn công việc của mình, mà Khúc Man Âm vẫn thường đi ra ngoài phỏng vấn, phỏng vấn lại phỏng vấn, ba người chắc chắn chỉ gặp nhau trong bữa cơm tối, sau đó vui vẻ chia sẻ với nhau những câu chuyện lý thú trải qua trong ngày.

Đối với hai vợ chồng mà nói, chuyện bất tiện duy nhất chính là vào lúc ngủ ban đêm.

Phòng ngủ hai người và phòng ngủ Khúc Man Âm chỉ cách ở giữa là một phòng tứ bình nho nhỏ thay quần áo thôi, hơn nữa phòng thay quần áo lại có hai cánh cửa thông cả hai gian phòng, đây cũng là chỗ cực kỳ bất tiện.

Trong phòng ngủ có thể khóa lại cửa phòng thay đồ, bọn họ không lo lắng bị bắt gặp hình ảnh không cần thận nhìn thấy, mà là lo lắng tiếng vang sẽ truyền tới một gian phòng khác.

Trong nhà tồn tại một người thứ ba, đối với Khúc Man Lăng mà nói, tất nhiên không thể trong thời khắc kích tình hô lớn tiếng lên được.

Mà Nhậm Khuê Ung đáng giận chính là chỗ này, biết rõ cô cố gắng đè nén, cố gắng giữ vững hình tượng chị gái trước mặt em gái mình, thế nhưng anh lại mượn điểm này mà hàng đêm “hành hạ” cô, ép cô phải luôn há miệng cắn anh mới có thể đem toàn bộ rên rỉ đè xuống, mà trên người anh cũng lưu lại không ít “Chiến tích”.

Mặc dù ngoài miệng luôn nói anh hư này nọ, nhưng lúc anh không có lượn lờ bên cạnh mình thì Khúc Man Lăng lại nhớ nhung anh vô cùng.

Sáng nay, Nhậm Khuê Ung lại bắt đầu bay sang Hồng Kông, bắt đầu đi công tác mười ngày ở salon bên kia. Sáng nay mới tách ra, đến tối, mặc dù hai người vẫn nói chuyện điện thoại với nhau, nhưng cô vẫn rất nhớ anh.

“Cộc, cộc, cộc.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Khúc Man Lăng sắp sa vào trong niềm nhớ lại được kéo về thực tế.

“Mời vào.” Cô ngồi trước bàn gương trang điểm thoa chút kem ngủ bảo dưỡng.

“Chị.....” Cửa phòng được mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Khúc Man Âm bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt.

“Làm sao vậy?” Khúc Man Lăng nhú mày dò xét nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang lấp ló ngoài cửa của Khúc Man Âm.

“Hôm nay anh rể không có ở đây, em có thể ngủ với chị được không?” Khúc Man Âm cẩn thận từng ly từng tí mà hỏi, trên gương mặt nhỏ nhắn còn có chút thẹn thùng, hình như đối với câu nói yêu cầu kia của chính mình cũng cảm thấy xấu hổ.

“Dĩ nhiên có thể nha..... Vào đi!” Khúc Man Lăng đứng dậy đi về phía trước, nở nụ cười mở rộng cửa đón Khúc Man Âm, để cô ấy rộng rãi đi vào, cũng bày tỏ mình đang hoan nghênh.

Khúc Man Âm tựa như cô gái nhỏ vui vẻ đi dạo lòng vòng, cuối cùng nhào vào trong chiếc giường lớn mềm mại.

“Như thế nào lại vui vẻ như vậy? Thế nào, không phải em thật không dám ngủ một mình đó chứ?” Khúc Man Lăng cũng cười đi theo lên giường, nằm phía bên trái chỗ cô quen ngủ.

“Tất nhiên không phải, chỉ là rất nhớ những ngày tháng trước kia chị còn ở nhà, khi ấy chị và em thường hay ngủ chung với nhau, chỉ tiếc chị lại nhanh chóng ở lại trường, cũng không ở cùng với em nhiều lắm.” Khúc Man Âm nghiêng mình nhìn Khúc Man Lăng, trong giọng nói có tiếc hận cùng nhớ nhung.

Thực ra, chị chỉ ở cùng cô ba năm, mà thời gian đó hơn phân nửa cô lại bận học, dù có gặp nhau, thời gian cũng rất ngắn ngủi.

Nghe giọng điệu này giống như đang oán trách vậy, Khúc Man Lăng cười, thời gian giống như trở về quá khứ, trở về nơi có một người hầu nhỏ nhỏ.

“Cho nên, bây giờ em là thừa dịp lúc anh rảnh không có ở đây tranh thủ thời gian trống, để em lại trở về cuộc sống như trước kia là được.”

Khúc Man Lăng phải thừa nhận một sự thật, mặc dù cô rất yêu thương cô em gái này, nhưng dường như giống như lời em gái nói, thời gian cô làm bạn cùng em ấy cũng không quá dài.

Hai chị em kém nhau sáu tuổi, mà cô từ khi lên trung học phổ thông thì bắt đầu sống ở trường, lên đại học cũng sống ở ký túc xá, lúc ấy cô và các bạn thân cũng đã bắt tay vào làm kế hoạch muốn thành lập “A Game”, trong những kỳ nghỉ đông và kỳ hè cũng hơn phân nửa là làm thực tập ở những tiệm uốn tóc.

Cho nên, tình cảm chị em giữa hai người mặc dù rất tốt, nhưng là mấy năm nay cô bận rộn kiếm tiền cùng lập nghiệp, họ không thể không thừa nhận, tình nghĩa chị em vẫn nồng đậm, nhưng cảm giác thân mật đã sớm không bằng như khi còn bé.

“Vậy là nhất định rồi nha! Chị không biết em muốn mau mau tốt nghiệp đến nhường nào đâu, như vậy chứ và mẹ mới có thể nguyện ý để em cũng giống chị sống cuộc sống tự lập. Quan trọng là, em có thể đi đến thành phố sinh sống của chị, sống cùng với chị, thế là chúng ta có thể chăm sóc cho nhau rồi, giống như trước kia vậy đó.....”

Giọng nói Khúc Man Âm toát ra nồng đậm xúc cảm “Đạt được ước muốn”, bởi vì ngày này cô đã chờ đợi rất lâu rồi!

Có thể lại được đi cùng với chị, không còn có thời gian cùng khoảng cách chia rẽ hai người các cô nữa rồi!

“A, em vẫn đáng yêu như trước đây nha! Bây giờ em cũng dự tính sống lâu dài ở Đài Bắc, sau này chúng ta muốn gặp nhau cũng dễ dàng hơn nhiều, chị và anh rảnh sẽ chăm sóc em thật tốt.” Đây là cam kết ban đầu của cô với cha và dì, cũng là tự cam kết với mình.

“Em biết ngay chị tốt với em nhất mà, em yêu chị nhất.....” Khúc Man Âm làm nũng nói.

Ngày ngày giống như Khúc Man Lăng tưởng tượng, tất cả đều hết sức An Nhiên Thuận. (an bình, tự nhiên, thuận lợi)

Mặc dù Nhậm Khuê Ung không có bên cạnh, nhưng trong mười ngày này, hai chị em các cô chỉ cần không làm gì liền sẽ ở cùng một chỗ, tâm sự, ăn cơm, mua đồ, ngủ.....

Mà hôm nay là một ngày rất đáng vui mừng, bởi vì đến buổi chiều, người đàn ông Khúc Man Lăng nhưng nhớ trong lòng sẽ trở về bên cạnh cô, hơn nữa cô còn nhận được một tin tức tốt khác.

“Chị, em tìm được công việc rồi!” Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói vui mừng hân hoan của Khúc Man Âm.

“Woa, vậy thì thật chúc mừng em, là công việc gì vậy?” Dù chỉ trò chuyện điện thoại với nhau thôi, không nhìn thấy đối phương, nhưng Khúc Man Lăng cũng là nở nụ cười đầy mặt vui vẻ thay Khúc Man Âm.

Bây giờ tìm được một công việc đã là rất khó, Khúc Man Âm đưa bản lý lịch một tháng rỗng, mặc dù liên tiếp nhận được phỏng vấn, nhưng công việc tốt vốn là người người muốn cướp đoạt, tỷ số trúng tuyển đương nhiên sẽ thấp, mà đây chính là lần đầu tiên cô được thu nhận, bây giờ đang rất vui vẻ, dĩ nhiên là lập tức báo tin mừng cho gia đình biết rồi.

“Là công ty giải trí Gian Sở Tự lần trước em dẫn chị đến đó! Em ứng tuyển vị trí trợ lý thiết kế đồ họa.”

“Vậy thì quá tốt rồi.” Dĩ nhiên Khúc Man Lăng nhớ rõ, công việc này mặc dù là trợ lý, nhưng công ty giải trí Gian Sở Tự là công ty rất nổi tiếng trên thế giới, chế độ và phúc lợi dĩ nhiên là số một, là một công việc rất có tiền đồ.

“Chị, bây giờ chị có bận không?”

“Không có nha! Trưa nay em đến salon Kỳ Hạm tìm chị nhé, chúng ta ăn mừng một trận đi!” Hôm nay là một ngày thật tốt lành nha! Tâm tình Khúc Man Lăng rất tốt.

“Được, em sẽ tới ngay.” Trong nháy mắt khi Khúc Man Âm kết thúc cuộc điện thoại, nụ cười sán lạn trên mặt cô cũng liền tháo xuống, tấp vào đó chính là gương mặt lạnh lùng.

Đó là gương mặt xa lạ mà Khúc Man Lăng chưa từng thấy qua, lạnh lẽo như sương, một đôi mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Một chút phần nộ, một chút vui sướng, một chút oán hận, một chút kính ngưỡng, một chút ái mộ, nhưng hơn hết là xúc cảm ghen tỵ.

Mà những cảm xúc hỗn tạp ấy, lúc ở trước mặt Khúc Man Lăng thì Khúc Man Âm sẽ dọn dẹp sạch sẽ, phơi bày vẫn là gương mặt dễ thương ngọt ngào như trước.

Vào thời gian nghỉ buổi trưa, Khúc Man Âm cười khanh khách xuất hiện trước mặt Khúc Man Lăng.

“Đi thôi! Chúng ta phải đi ăn một bữa thật ngon mới được, sau đó trở về, chị sẽ sửa sang lại tóc cho em, cho em một hình tượng mới thật xinh đẹp mà đi làm, làm cho các đồng nghiệp không thể không thích em, làm cho các sếp không thể yêu quý em.”

Để ăn mừng Khúc Man Âm tìm được công việc yêu thích, Khúc Man Lăng đã đẩy toàn bộ công việc buổi chiều đều hủy bỏ.

“Muốn ăn gì hả? Chỉ cần em muốn ăn kiểu nhà hàng nào, xung quanh đây đều có hết.” Khúc Man Lăng nói xong, bước chân đã đi ra, dẫn Khúc Man Âm đi ra ngoài cửa tiệm.

Khúc Man Âm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lúc này mới lên tiếng nói: “Ở đây có kiểu nhà hàng kiểu Mỹ không? Muốn ăn hamburger và khoai tây chiên.”

“Chỉ vậy thôi?” Có thể quá đơn giản hay không đây? Đây chính là bữa tiệc ăn mừng em ấy tìm được công việc lý tưởng đó nha!

“Vâng, chỉ vậy thôi. Xung quanh đây đừng nói là không có đó nha?”

“Có, sao lại không có chứ? Chỉ là chị cho là chúng ta có thể ăn những món ăn cao cấp hơn nha.” Ít nhất món ăn kiểu Mỹ ấy không nằm trong dự đoán của cô. “Em cũng đừng khách khí với chị!”

“Dĩ nhiên em không có khách khí, thực sự em chỉ muốn ăn Hamburger thôi!” Khúc Man Âm cười đến rục rỏ, đôi mắt cũng cong thành ánh trăng sáng ngời, cảm giác hoàn toàn chân thực cũng viết ở đáy mắt.

“Vậy thì được, chúng ta đi ăn hamburger, từ đây đi bộ khoảng mười phút là có một chỗ, đi thôi!” Khúc Man Lăng rất tự nhiên kéo tay Khúc Man Âm đi theo lối đi bộ, không để ý tới Khúc Man Âm đầu tiên chú ý là hai cánh tay của hai người đang kết thành một chỗ.

Khi Khúc Man Lăng lần nữa nhìn lại Khúc Man Âm, đáy mắt Khúc Man Âm chỉ có ý cười vô tận.

Hai người vào quán ăn kiểu Mỹ, đang trong thời gian ăn trưa nên rất chật chội, họ may mắn cuối cùng tìm được một bàn trống, vui vẻ dùng cơm, đang bàn tán trò chuyện về việc đi làm cùng kinh doanh.

“Khi nào thì bắt đầu đi làm chính thức vậy?” Khúc Man Lăng hỏi.

“Bắt đầu từ thứ tư tuần sau.” Hôm nay vừa đúng là thứ tư, cho nên cũng vừa đúng có một tuần để chuẩn bị.

Nghe vậy, Khúc Man Lăng gật đầu một cái, sau đó bắt đầu nói sơ qua một chút người mới đi làm cần chú ý những gì, bất kể là kinh nghiệm cá nhân của mình hay của người khác, cô có thể nhớ tới đều nói hết, chỉ muốn cấp cho Khúc Man Lăng một phương pháp nhanh chóng nhất để đi làm thật tốt, cũng để cho em ấy hiểu biết thêm về môi trường làm việc.

“Tuy nói khác nghề như khác núi, nhưng có một số đạo lý vẫn không thay đổi, em cũng đừng có ngây ngốc đi chọc giận người ta.” Khúc Man Lăng tin bất kể làm bất cứ công việc gì, hòa nhã cởi mở sẽ làm công việc cùng học tập đều sẽ trở nên nhẹ nhõm và nhanh chóng, ngược lại trong môi trường làm việc người mới không tự chủ đắc tội đồng nghiệp, như vậy chỉ là tự làm hỏng công việc của mình mà thôi.

Có muốn tình yêu đích thực hay không

“Yên tâm, miệng em rất ngọt, gặp người nói tốt là được!” Ít nhất đây là con đường an toàn.

“Ừ, tóm lại sau khi đi làm có chút vấn đề khso gì cũng phải nói cho chị biết, ít nhất chị cũng có thể giúp em ra một vài chủ kiến, biết không? Bây giờ phải bàn đến mái tóc em nên giải quyết thế nào, em có muốn làm kiểu gì không?” Khúc Man Lăng nhìn mái tóc đen dài của Khúc Man Âm, dáng vẻ điển hình của một cô gái thanh tú.

“Không biết.” Khúc Man Âm chu miệng lên, đối với người của xã hội mới, cô thật không biết phải tạo hình ăn mặc như thế nào mới hợp thời.

“Thế này đi, chị giúp em nhuộm mái tóc màu trà sữa, để cho da em đã sáng càng sáng hơn, lại chăm chút lông mày cho dài chút, làm cho người ta ấn tượng hình tượng hào phóng cởi mở, đồng thời tạo hình tượng thanh xuân cho em, có được hay không?” Khúc Man Lăng bắt đầu phát huy nghề nghiệp của mình.

“Đương nhiên được nha, chị là nhà tạo mẫu nổi tiếng mà! Em tin tưởng chị 100% luôn.”

“Vậy được rồi, đợi chúng ta về tiệm sẽ lập tức giúp em thay đổi hình tượng.....” Lời Khúc Man Lăng còn chưa nói hết, điện thoại trong túi đã vang lên. Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn tên trên điện thoại lập tức nghe máy, “Alo?”

Giọng nói Khúc Man Lăng rất ngọt, Khúc Man Âm chỉ ngồi nghe thôi cũng biết người gọi tới là ai. Còn có ai có thể làm cho chị ấy không tự chủ liên yêu kiều nũng nịu đây? Đương nhiên không ai khác ngoài anh rể cô rồi.

“Dạ..... Mấy giờ ạ? Bốn..... Biết..... Em sẽ ở đó..... Được, được..... Tren đường anh nhớ cẩn thận.”

Khúc Man Âm vẫn một mực yên tĩnh, cho đến khi cuộc trò chuyện kết thúc mới mở miệng.

“Bây giờ anh rể đang trở về đúng không ạ?” Cô không quên hôm nay là ngày anh ta về.

“Còn chưa đâu, buổi tối mới bay, trở về cũng đã muộn.” Cũng là vì thời gian so với lịch trình có hơi chậm chút, cho nên lúc này anh mới gọi điện thoại về thông báo cô một tiếng, muốn cô đừng lo lắng.

“Dạ..... Buổi tối hôm nay em không thể cùng chị ngủ nữa, aizz.....” Khúc Man Lăng cố ý thở dài nói.

“Haha, đó là đương nhiên nha!” Khúc Man Lăng hạnh phúc ngọt ngào nở nụ cười.

“Nói thật, tình cảm hai người thật tốt đến làm người ta phải ghen tỵ!” Khúc Man Âm nói đúng trọng điểm, cho dù có ai đứng bên cạnh đôi vợ chồng này, cũng rất khó không để cho ánh sáng chói lóa này đâm vào mắt.

“Cám ơn đã khen.” Khúc Man Lăng cười càng ngọt. Hết cách rồi, vì đang yêu mà!

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà sao?” Thấy dnags vẽ Khúc Man Âm muốn nói lại thôi, lòng hiếu kỳ của Khúc Man Lăng càng tăng lên.

“Điều em muốn nói cũng không phải là chuyện tốt đáng để nghe gì, chị có thể không nghe.” Khúc Man Lăng xóa bỏ khuôn mặt tươi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn hiếm khi có chút dáng vẻ nghiêm túc.

“Không sao, em cứ nói.” Khúc Man Lăng vẫn nở nụ cười, đoán chừng có thể đoán được lời Khúc Man Âm muốn nói là chuyện gì, bởi vì trên khuôn mặt nhỏ nhắn của em ấy đã viết hết lời em ấy muốn nói.

“Thôi được..... Chị nghe một chút cũng tốt, cũng không được không vui mà đi giận em đấy! Chị phải bảo đảm với em, em mới chịu nói.”

“Nghĩ chị già của em hẹp hòi như vậy sao, không biết lẽ phải đến vậy sao?” Cô dĩ nhiên không phải vậy.

“Vậy.....” Khúc Man Âm lúc này mới ngập ngừng mở miệng nói: “Em muốn nói là, bất kể chị có yêu anh rể đến nhường nào, cũng xin chị yêu chính mình một chút, bởi vì..... Việc đời khó đoán trước, chúng ta không thể đảm bảo mình yêu người ta được lâu dài, huống chi là muốn người ta yêu mình lâu dài.....”

“Man Âm, chị không biết thì ra thế giới quan của em cũng có mặt trái nha!” Độ tuổi này cậu em ấy không phải nên tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng tất cả sao? Làm sao tư tưởng của em ấy lại già dặn như vậy?

“Chị, không thể nói như vậy nha! Có thể yêu nhau cả đời, nhưng chị nhìn đi, đi trọn cả đời có được bao người chứ? Hơn phân nửa đều là vợ chồng bất hòa..... Không phải em đang nguyên rửa anh chị, em đương nhiên hi vọng hai người có thể là một trong số ít ấy, chỉ là em hi vọng chị có thể bảo vệ mình nhiều hơn một chút.”

“Nói thật ra, chị chưa bao giờ lo lắng vì vấn đề này cả.” Bởi vì từ khi bắt đầu, Khúc Man Lăng đã tin tưởng bọn họ sẽ nằm trong số ít đó.

“Chị có thể bảo đảm có ngày anh sẽ không thay lòng sao? Coi như anh sẽ không để ý tới người khác, nhưng chị có đề phòng được người khác sẽ tới tranh giành với chị sao?” Là ai quá ngây thơ đây hả? Vẫn là chị gái của cô sao?

“Chỉ cần anh ấy yêu chị, ai cũng không thể cướp anh ấy khỏi người chị.”

Mà anh, nhất định vẫn quan tâm cô, yêu cô, điểm này cô vẫn luôn chắc chắn.

4. Chương 3

Nhậm Khuê Ung trở về bên cạnh Khúc Man Lăng, tất cả xem như cũng không có bất kỳ thay đổi gì, nhưng mùi nệm giường nhà anh có chút thay đổi, có một cỗ hương vị khác, không phải của anh, càng không phải là bà xã anh.

Anh biết khoảng thời gian này em vợ ngủ cùng với bà xã mình, nói thật ra, anh có chút ghen tỵ, vì anh ở Hongkong mình mình một cõi nhớ nhung nhiệt độ cơ thể của bà xã, chỉ cần kết thúc một ngày công việc bận rộn, nhớ nhung càng lại tăng lên cấp số nhân.

Chỉ là, vì muốn nhanh chóng bổ sung khoảng thời gian chờ đầy nhớ nhung này, anh đã ra một đạo chỉ thị với bà xã mình, muốn cô có thời gian thì phải ngoan ngoãn theo anh về nhà, ngoan ngoãn cùng nhau trở về ổ giường lớn của mình bồi dưỡng “tình cảm”.

Cũng bởi vì có chỉ thị ấy, anh rất nhanh tiêu diệt hương thơm không thuộc về hai người bọn họ sạch sẽ, bây giờ trên giường lớn thân thiết cùng bà xã, có vấn đề chỉ là mùi chung của hai người họ.

Chiều nay trước lúc ngủ, Khúc Man Lăng vùi vào trong ngực Nhậm Khuê Ung nói: “Man Âm mới đến công ty hai ngày, liền âm ỉ muốn tiến hành kiểm tìm phòng ở, nhưng em nghĩ hay là muốn em ấy đừng vội có được không? Ít nhất công việc ổn định hơn chút lại nói, được không?”

Khúc Man Lăng dĩ nhiên biết anh không để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này, mặc dù hôm nay cô mở miệng yêu cầu Khúc Man Âm ở lại cũng chẳng sao, mở miệng hỏi ý kiến cũng chỉ là nguyên tắc tôn trọng lẫn nhau mà thôi, bởi vì là vợ chồng, cho nên kiến thức cơ bản phải tôn trọng lẫn nhau càng phải có.

“Đương nhiên là được, anh cũng tính như vậy, em nhớ nói cho em ấy biết đừng có vì ngại quấy rầy mà vội vàng tùy tiện tìm phòng ở, hay là chờ mọi chuyện ổn định rồi lại nói.” Xuất từ tình yêu yêu thương vô hạn, Nhậm Khuê Ung không nhìn được hôn Khúc Man Lăng một cái.

Bọn họ có cả đời thời gian có thể sống một chỗ với nhau, thật sự không so đo chút thời gian nhỏ ấy.

“Vâng, cảm ơn anh.” Người đàn ông tốt như vậy thật không thể tìm được người thứ hai đâu, cô làm sao may mắn như vậy đi!

“Mau ngủ đi, sáng sớm ngày mai không phải phải làm việc ở Đài truyền hình cả ngày sao?”

“Vâng, ngày mai em sẽ mệt mỏi lắm đây.” Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ chỉ làm ổ ngủ, không có cuồng hoan yêu đương, anh không có ý định làm tiêu hao thể lực của cô, bằng không ngày mai cô sẽ thê thảm lắm.

“Ngoan, mệt mỏi cũng không sao hết, sau khi về nhà anh sẽ giúp em tắm và xoa bóp.”

“Vậy anh cần phải nhớ chuẩn bị nước tắm chỗ em đây!” Nghe anh nói lời thân thiết, Khúc Man Lãng vui vẻ lại chui vào lòng ngực anh làm ồ.

“Đương nhiên.”

Khi người trong ngực hô hấp càng ngày càng sâu và đều đều, Nhậm Khuê Ung cũng nhắm mắt lại cũng buông lỏng toàn thân, đi theo ngủ.

Khi phòng ngủ hai ngủ chìm sâu trong giấc ngủ, hơn nửa đêm vẫn còn có người đang tỉnh táo.

Đúng ba giờ đêm, cửa phòng kết nối phòng thay quần áo không một tiếng động lại mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh từ sau cửa xuất hiện.

Người nọ không phải ai khác, chính Khúc Man Âm.

Cô đi qua gian phòng thay đồ của hai phòng, không một tiếng động đi đến phòng ngủ sát vách, động tác kia nhìn như rất quen thuộc, giống như hnh động lén lút này cũng không phải lần đầu tiên.

Bước chân cô không hề do dự, ánh mắt càng không lướt nhìn xung quanh tìm tòi, chỉ là đi thẳng tới cuối giường đứng lại, sau đó chớp mắt cũng không chớp ngắm nhìn hai người đang ngủ trên giường.

Thời gian trôi qua, bên trong phòng ngủ mờ tối không nhìn thấy kim chỉ giờ kim chỉ giây đang chạy, cũng không có ai phát hiện, nhưng cô không ngờ, khi cô muốn ẩn thân đi vào trong phòng thay quần áo thì người trên giường lớn vốn phải ngủ say Nhậm Khuê Ung đột nhiên mở ra hai mắt đang nhắm chặt.

Nhậm Khuê Ung cũng không biết vì sao mình đột nhiên tỉnh giấc, nhưng trong nháy mắt khi mở mắt ra lại giật mình nhận thấy không khí quái dị trong phòng.

Anh theo bản năng quay đầu tìm kiếm ngọn nguồn vẻ khác thường này, không ngờ đến nhìn thấy một bóng dáng ngoài ý muốn trước cửa phòng thay đồ.

Em vợ?

Nhậm Khuê Ung trong nửa năm này công việc dường như cũng đã định hình, mỗi tháng ít nhất phải có năm đến mười ngày bay đến Hongkong công tác, dự định khi chi nhánh ở Hongkong đã ổn định rồi mới đổi thành nửa năm bay một lần.

Khoảng cách lần tới bay đến Hongkong còn có hai tuần nữa, mà anh định dùng hai tuần lễ này chú ký ký đến hành động của Khúc Man Âm, vì sao em ấy lại nửa đêm xuất hiện ở trong phòng ngủ của hai vợ chồng anh?

Em ấy muốn tìm cái gì vậy? Hay là..... Muốn làm gì?

Có mấy buổi tối khi ba người không có việc gì thì cũng giống như trước ở chung một chỗ làm bữa ăn tối, hàn huyên một lát chuyện sinh hoạt này nọ, thay đổi nho nhỏ duy nhất – cũng chỉ có Nhậm Khuê Ung tự mình biết có thay đổi – là anh không còn lấy tâm tình hoàn toàn buông lỏng mà đối đãi nữa, mà là cẩn thận quan sát mọi chuyện một chút.

Nhưng khi ăn cơm, anh phát hiện gì cũng không có, Khúc Man Âm bắt kể sắc mặt hay lúc nói chuyện, tất cả đều không có khác thường.

Không thể làm gì khác hơn là đợi đến lúc nửa đêm, anh phải xác định được một lần nữa, có phải là anh đã hoa mắt, thậm chí hay là lấy mơ làm thực mà cư xử?

Nhưng mà, đợi lại đợi, Nhậm Khuê Ung thật rất vất vả không để mình nửa đêm mà ngủ sâu, nhưng là cái gì cũng không chờ thấy được.

Mãi đến trước ngày anh sắp bay đi Hongkong, anh vẫn không phát giác ra bất kỳ sự khác thường nào của Khúc Man Lãng.

Thật là anh đã hoa mắt sao?

Cuối cùng Nhậm Khuê Ung mang theo nghi hoặc mà lên máy bay, đáy lòng cũng tự mình mang hi vọng là mình đã hoa mắt.

Sau đó, anh mỗi đêm trước khi ngủ cùng Khúc Man Lăng chuyện trò một chút sẽ hỏi một vấn đề giống nhau

“Hôm nay trải qua thế nào hả? Có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?” Đây là đêm đầu tiên anh hỏi đến.

“Hôm nay có chuyện gì đặc biệt không? Trải qua vui vẻ không?” Đây là chuyện ngày thứ hai anh hỏi.

“Hôm nay tốt không? Có chuyện gì muốn nói với anh hay không vậy?” Đây là chuyện ngày thứ ba.

Đến đêm ngày thứ tư.....

“Thật không có chuyện gì đặc biệt phải nói sao?”

Bị anh hỏi một chuyện gần giống nhau suốt bốn ngày liền, Khúc Man Lăng rốt cuộc cũng cảm nhận được anh có chút quái lạ rồi.

Cô hỏi ngược lại: “Em phải có chuyện gì đặc biệt phải nói sao?”

Cô không hiểu, cô rốt cuộc nên nói chuyện gì, anh đã cho chút ám hiệu gì rồi sao? Cô hoài nghi mình, lúc anh lên máy bay cô đã bỏ sót gì rồi không.

Hành vi của anh có chút khác thường, lúc này bay đến HongKong công tác cũng chỉ có năm ngày, lần trước đi tới mười ngày, anh đều không có hỏi vấn đề cứ lặp lại khác thường như vậy đâu, lúc này là sao vậy?

Là cô quên chuyện gì sao?

Khúc Man Lăng rất cố gắng hồi tưởng lại mấy ngày hôm nay, không phải là ngày kỷ niệm kết hôn, cũng không phải là ngày lễ đặc biệt gì, hay là..... Gần đây xảy ra chuyện gì mà cô không biết đi, hơn nữa còn là chuyện làm người ta không vui?

“Không có, anh chỉ là rất nhớ em, tự nhiên muốn biết tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ em đã trải qua trong ngày thôi, hơn nữa bận rộn cả ngày anh chỉ muốn nói chuyện với em nhiều một chút, tán gẫu hoặc trò chuyện với nhau đều được.” Giọng nói này thật dễ nghe, nhưng sự thật thế nào cũng chỉ có anh mới biết, cuối cùng anh vẫn không thể thuyết phục được mình nhìn thấy đêm hôm ấy là hoa mắt.

“Miệng ngọt thật đó, mới vừa ăn vụng đường có đúng không hả?” Khúc Man Lăng tự nhiên không hoài nghi tính chân thật trong lời nói của anh, nụ cười ngọt ngào hạnh phúc vẫn treo trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Chỉ cần nghe giọng nói của em, anh đây há mồm xem như không ăn đường cũng đã ngọt.”

“Anh làm lòng em cũng ngọt rồi.....” Khúc Man Lăng lấy tay ôm ngực, kim lòng không được nói: “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

“Trời ơi, đừng có mà nhùng nhằng, nếu không tối nay đừng nghĩ an tâm mà ngủ, anh cũng ngủ đi....., dù sao ngày mai cũng trở về chúng ta không cần buồn nôn như vậy hihi.....” Còn tiếp tục như thế, cô thật không muốn anh ngủ không yên giấc.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Một ngày này, Nhậm Khuê Ung nhanh chóng kết thúc chuyến đi Hongkong, làm chuyến trở lại Đài Loan sớm hơn ba giờ so với dự định.

Anh không có gọi điện thoại thông báo trước cho Khúc Man Lăng thời gian anh về, mà là trực tiếp trở về nhà.

Khi anh vừa đi vào trong phòng ngủ của hai vợ chồng anh, có chút hương thơm nhàn nhạt vây lấy chóp mũi anh, làm cho anh không nhận được nhũn lại chân mày.

Dường như không cần phải suy nghĩ động tác, anh lập tức để hành lý xuống, lấy ra một bộ khăn ga giường sạch sẽ trải lên giường, thay ga giường nhiễm mùi của người khác ra.

Không phải là vấn đề mùi dễ hay khó ngửi, đó là một loại trạng thái không thể tiếp nhận được, nhất là sự nghi ngờ trong lòng còn chưa được giải đáp.

Khi anh đem tất cả xử lý tốt, lúc này mới lấy điện thoại di động ra nhấn số gọi.

“Nhậm phu nhân thân yêu, hôm nay chúng ta đến khách sạn suối nước nóng được không?” Anh muốn cùng cô cùng nhau trải qua một đêm chỉ có hai người bọn họ, thật là nhớ quá đi mà.....

“Cái gì? Tối nay?” Đột nhiên nghe Nhậm Khuê Ung hỏi như thế, Khúc Man Lăng lập tức theo phản xạ nói: “Nhưng chờ anh xuống máy bay, thời gian cũng trễ rồi.”

“Hôm nay em bận đến mấy giờ?” Anh đột nhiên hỏi.

“Ước chừng một tiếng rưỡi nữa là xong.” Vừa đúng là giờ ăn tối.

Vì hôm nay là ngày anh trở về, cho nên Khúc Man Lăng cũng không nhận quá nhiều công việc cho mình, vì chính là có thể về nhà sớm một chút chờ anh trở về.

“Bây giờ em đang trong tiệm nào? Anh đi qua đón em.”

“Cái gì? Đợi chút..... Anh đang ở nhà?”

“Thông minh! Vui không hả?” Nhậm Khuê Ung cười hài lòng, chỉ tiếc Khúc Man Lăng không có nhìn thấy.

“Thiệt là..... Em đang ở tiệm Thiên Mẫu đó!” Mặc dù giọng điệu có chút trách cứ, nhưng Khúc Man Lăng vẫn nâng lên khóe môi tiết lộ cô đang cảm thấy rất hạnh phúc.

Vì muốn nhanh nhanh nhìn thấy người đàn ông của mình, Khúc Man Lăng sau khi kết thúc công việc, liền xách túi lên đi thẳng ra bên ngoài cửa tiệm đang có người chờ đợi cô.

Khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc từ từ trở tới gần thì khóe miệng cô càng nâng lên cao không hề giảm xuống.

Khi chiếc xe màu đen dừng lại, cô nhanh chóng không kịp chờ đợi mà mở cửa lên xe.

Dĩ nhiên, chuyện làm đầu tiên khi lên xe, chính là một nụ hôn nóng bỏng cho người đàn ông của mình.

Khi môi hai người rời khỏi nhau, dây đó sâu trong đáy mắt đối phương cũng không khỏi tự chủ cảm thấy thỏa mãn tư vị nhớ nhung, cả hai giống nhau đều có một ý niệm –

Ở bên cạnh em thật tốt!

Ở bên cạnh anh thật tốt!

Sau khi hai người nhìn nhau cười, Khúc Man Lăng nhìn thấy túi xách nhỏ ở ghế sau, lúc này mới lên tiếng nói: “Thật muốn đến khách sạn suối nước nóng ngủ một đêm?”

“Ngay cả quần áo của em anh cũng chuẩn bị xong, đương nhiên thật muốn ở đó một đêm rồi.” Nhậm Khuê Ung lần nữa lái xe lên đường, đánh phủ đầu không cho cô bàn bạc kế hoạch khác.

“Vậy để em gọi điện cho Man Âm, nói cho em ấy biết hôm nay chúng ta không ở nhà, tránh để em ấy lo lắng.” Khúc Man Âm lấy điện thoại di động ra nhanh chóng gọi điện.

Cô không chú ý, lúc cô gọi điện thoại, người đàn ông vốn nên chuyên tâm lái xe lại đang phân tâm chú ý đến động tác của cô.

“Man Âm, hôm nay chị và anh rể em qua đêm ở bên ngoài, một mình em không sao chứ? Đi đâu hả..... Chị cũng không rõ nữa, anh rể em chỉ nói muốn dẫn chị đến khách sạn suối nước nóng ở một đêm thôi, chị cũng không biết anh ấy mang chị đi đâu nữa..... Thiên vị? Tất nhiên phải thiên vị rồi nha..., chị chính là bà xã của anh ấy nha, ha ha ha.....” Khúc Man Lăng vui vẻ trò chuyện với Khúc Man Âm.

“Hôm nào nếu có cơ hội, chúng ta dứt khoát làm một chuyến du lịch gia đình đi, đến lúc đó cũng sẽ không bỏ rơi em đâu! Tóm lại, em ngoan ngoãn đợi ở nhà, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho chị, biết không?”

Khúc Man Lãng lại nói mấy câu nhắc nhở Man Âm ở nhà cẩn thận, lúc này mới kết thúc trò chuyện trở lại nói chuyện với Nhậm Khuê Ung: “Dì nhỏ của con anh nói anh thiên vị đó! Cũng không nhớ phải dẫn em ấy cùng đi ra ngoài chơi.”

“Đương nhiên phải thiên vị rồi, chính hồi nãy em cũng đã nói rồi đi, em là bà xã của anh đó! Câu này anh nghe rất rõ.” Lòng người nào đó cũng đang rất thiên vị đấy?

“Ha ha ha a.....” Anh trả lời thiên vị như thế làm Khúc Man Lãng càng vui vẻ, thật không hổ là ông xã đáng yêu của cô nha!

“Man Âm ở nhà một mình sẽ không sợ đó chứ?” Thấy đề tài có thể tiếp tục, Nhậm Khuê Ung tự nhiên chuyển sang trọng tâm.

“Anh cũng đã quyết định rồi đó thôi, mà em cũng lên xe rồi, bây giờ lại hỏi cái vấn đề này cũng không thấy muộn quá rồi sao?” Lúc đầu Khúc Man Lãng là cố ý nói thế, lúc này còn nói thêm: “Dĩ nhiên em ấy không sợ, đã trưởng thành cả rồi, cũng không còn là đứa trẻ.”

Cô như thực hưởng ứng, nhưng lại không biết tâm sự của Nhậm Khuê Ung.

“Không còn là đứa trẻ? Không còn là đứa trẻ, lại còn muốn ngủ cùng em sao?” Nhậm Khuê Ung cố ý trưng bày ra cái vẻ mặt thối không cách nào chịu được.

“Cái này là anh không hiểu rồi, em ấy chỉ là muốn làm nũng với em mà thôi, dù sao sau này cũng sẽ không có cơ hội như thế này nữa, khó có được bây giờ ở cùng một chỗ với em, tự nhiên là có cơ hội liền gần gũi em hơn một chút chứ sao!” Cô khoát tay, ra vẻ cảm thấy thoải mái, đối với vấn đề của Nhậm Khuê Ung tự nhiên cũng không quan tâm.

“Là như thế à?” Anh vẫn bày ra thái độ chất vấn.

“Đàn ông làm sao hiểu được phụ nữ má hồng chúng em chứ? Anh không hiểu đâu!”

“Được rồi, xem như anh không hiểu lắm đi, nhưng lúc em ngủ xấu như vậy, mãi cứ như con gấu koala ôm chặt người ấy, em ấy chịu được em sao? Hay là em ấy ngủ còn xấu hơn em nữa? Có mộng du?” Đây cũng là cách dò xét khác.

“Sẽ không có đâu, em ấy ngủ rất ổn, không giống như em thích lăn qua lộn lại đâu, em ấy muốn ngủ liền ngủ, muốn tỉnh lại càng ít ỏi, càng không thể nào bị mộng du.”

“Được rồi, coi như anh không hiểu hành vi phụ nữ má hồng các em.” Nhậm Khuê Ung quyết định kết thúc cuộc dò xét, tránh hỏi quá nhiều ngược lại chú ý những thứ không cần thiết.

Khúc Man Lãng gật đầu một cái, coi như miễn cưỡng hài lòng sự hưởng ứng của anh.

“Được rồi, giờ có thể nói cho em biết là muốn dẫn em đi đâu rồi chứ?”

“Đương nhiên là một nơi rất đẹp rồi, đến đó em sẽ biết.”

Khi đồng hồ đã điểm mười hai giờ, trong phòng cả hai người đều ngủ say, cả đêm tối cũng vô cùng yên tĩnh, rồi lại không hoàn toàn yên tĩnh.

Ba giờ sáng, phòng thay quần áo liên kết phòng ngủ lần nữa lại mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh lại lặng lẽ đi ra.

Khúc Man Âm giống như lần trước đi tới cuối giường rồi ngừng lại, mặt không chút thay đổi nhìn hai người trên giường lớn đang ngủ say, nhưng lần đến này cô chỉ đứng khoảng chừng năm phút liền có những hành động khác.

Cô đi đến chỗ ngủ của Khúc Man Lãng, nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp đang ngủ say như có điều suy nghĩ, sau đó vòng qua cuối giường đi đến bên kia.

Đầu tiên cô nhìn Nhậm Khuê Ung đang ngủ một cái, sau đó cúi người gần xuống hai người, lấy khoảng cách gần đưa mắt nhìn gương mặt tuấn đạt của anh.

Lần này, cô nhìn rất lâu, cuối cùng dứt khoát đưa lưng về phía chân giường ngồi xuống.

Khúc Man Lãng không biết, lúc cô đi vòng qua bên cạnh Nhậm Khuê Ung nhìn anh ngủ, bởi vì hương thơm này làm lòng anh không an lòng, nên anh đã tỉnh lại.

Nhưng Nhậm Khuê Ung cũng không lập tức mở mắt ra, bởi vì mùi hương này ngửi thấy nồng đậm hơn so với bình thường, anh biết đó là kết quả tạo nên từ khoảng cách gần, cho nên anh cũng không nhúc nhích tiếp tục giả vờ ngủ say.

Cho đến khi cảm thấy mùi hương này hình như cũng không còn nồng đậm trên chóp mũi như vậy nữa, lúc này anh mới từ từ hé mắt ra.

Anh vẫn duy trì thế ngủ ấy, chỉ có con ngươi là chuyển động tìm kiếm.

Sau đó, anh nhìn thấy Khúc Man Âm, cô đang dựa vào cạnh mép giường, đưa lưng về phía anh ngồi bệt trên đất.

Cho nên – đêm hôm ấy đó không phải là ảo giác của anh.

Mặc dù Khúc Man Âm chỉ ngồi lặng im, nhưng mà Nhậm Khuê Ung thật không hiểu, vì sao cô lại nửa đêm đi vào phòng ngủ của bọn họ vậy?

Đợi rồi lại đợi, Nhậm Khuê Ung vẫn mở to mắt nhìn Khúc Man Âm, nhưng mà cô lại giống như búp bê không có linh hồn, cũng không có nhúc nhích.

Cứ tiếp tục như vậy thật sự là không ổn! Khúc Man Âm làm cho Nhậm Khuê Ung có rất nhiều hoài nghi, nhưng anh biết không thể để mặc cho cô trong lúc nửa đêm lại yên lặng chạy vào phòng bọn họ, anh phải làm cái gì mới được.

Vì vậy, Nhậm Khuê Ung lại nhắm mắt lại cũng xoay nghiêng người đi, hướng kia vừa đúng là đối diện với cửa phòng tay quần áo.

Động tác của anh rất hữu hiệu đã làm kinh động đến Khúc Man Âm đang ngồi trên mặt đất, chỉ thấy cô nhanh chóng đứng dậy, mở đôi mắt hoảng sợ vội vàng nhìn về người trên giường lớn.

Trời ạ.....

Trong đầu Khúc Man Âm lập tức thoáng qua rất nhiều ý nghĩ không biết nên giải thích lời nào với hành động của mình, nhưng lúc này cô phát hiện người trên giường chỉ là lật người, cũng không phải là tỉnh dậy, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô biết mình không thể ở lại nơi này nữa, cô phải nhanh nhanh trở về phòng của mình.

Bởi vì có chút kinh sợ, Khúc Man Âm chầm chậm chạy vào trong phòng thay đồ, mà trong lúc đóng cửa, lại không cẩn thận mà tạo nên chút tiếng vang.

Khi bóng dáng cô hoàn toàn biến mất khỏi phòng ngủ chính thì Nhậm Khuê Ung lại mở mắt ra lần nữa, cũng xoay người ngồi dậy.

Cách trời sáng còn một khoảng thời gian, nhưng bây giờ anh cần lại không phải là giấc ngủ, mà là suy nghĩ.

Biết Khúc Man Lãng yêu thương em gái, kết quả tính đi tính lại, Nhậm Khuê Ung cũng không tính nói cho cô biết hành vi nửa đêm của Khúc Man Âm, ít nhất là tạm thời không nói.

Trước khi anh biết tường tận vấn đề này, anh cái gì cũng sẽ không nói.

Bình thường hai vợ chồng có việc gì đều báo trước cho nhau hành trình công việc của mình, nếu là thời giờ phù hợp, Nhậm Khuê Ung sẽ lái xe đến đón Khúc Man Âm, nếu thời giờ không phù hợp, bọn họ sẽ lái xe của mình đi làm.

Gần đây bởi vì cùng một công ty đại diện thân thiết tiến hành quan hệ hợp tác, cho nên thân là bà chủ cũng là nhà tạo mẫu nổi tiếng nên tất nhiên công việc của Khúc Man Lãng càng bận rộn, mà Nhậm Khuê Ung ngược lại gạt bỏ một số công việc, thậm chí là giao cả công việc nhà tạo mẫu, bởi vì anh dự định lưu ý đến hành động của Khúc Man Âm.

Biết hôm nay Khúc Man Lãng bận, cho nên Nhậm Khuê Ung chủ động cầm điện thoại gọi điện cho cô.

“Ăn cơm chưa?” Những lời này dường như trở thành câu cửa miệng của hai người lúc đang bận việc, bởi vì là nghề phục vụ mọi người, thường hay bận rộn đến quên cả ăn cơm, kết quả là ăn trưa là ăn sáng, thậm chí là ăn trưa và ăn tối là ăn chung với nhau, chuyện đó đều là bình thường.

“Đang ăn đây này, anh ăn chưa?” Khúc Man Lăng thật sự hưởng ứng, nhưng cô chỉ dự định hao phí mười phút để giải quyết hết suất ăn tiện lợi trên bàn mà thôi, bởi vì công việc còn rất nhiều chờ cô giải quyết.

“Anh đã ăn rồi, hôm nay em mấy giờ sẽ xong việc? Anh đi đón em về nhà, em mệt mỏi, đừng có tự lái xe.”

“Vẫn còn chưa biết! Bây giờ anh ở đâu thế? Chi bằng anh giúp em đi đón Man Âm trước đi!”

“Anh đang từ trong tiệm về nhà, hôm nay Man Âm phải làm thêm giờ sao?” Anh biết nếu lúc nào Khúc Man Âm có làm thêm giờ, Khúc Man Lăng luôn luôn biết để tự đi đón em ấy về nhà, lo lắng em ấy là một cô gái ban đêm đi đường gặp nhiều nguy hiểm.

“Không phải, hôm nay công ty em ấy tổ chức tiệc, em tính sau khi buổi tiệc công ty em ấy kết thúc thuận đường đi đón em ấy về nhà, nhưng bây giờ xem ra là đi không được, anh giúp em đón em ấy được không?” Cô không yên lòng để em gái mình một mình về nhà muộn như thế, thế thật quá nguy hiểm.

“Đương nhiên không thành vấn đề, cho anh thời gian và địa điểm đi!” Trên thực tế, này thật là hợp ý anh, anh có thể một mình tiếp xúc với Khúc Man Âm, từ từ mà quan sát người này.

Trước tiên Khúc Man Lăng nói ra địa điểm liên hoan của Khúc Man Âm, lúc này mới nói: “Anh về nhà nghỉ ngơi chút đi, họ dự định đến mười một giờ mới kết thúc, bây giờ em gọi điện cho em ấy, nói cho em ấy biết anh đi đón em ấy, nói em ấy kết thúc trước khi anh liên lạc.”

“Không thành vấn đề.”

Cứ như vậy, trong khoảng thời gian Khúc Man Lăng bận bịu, Nhậm Khuê Ung thay cô đưa đón Khúc Man Âm đi làm, mà anh hình như cũng phát hiện ra một chút.

5. Chương 4

Vì tính chất nghề nghiệp, bình thường thời gian nghỉ phép của Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng hoàn toàn không thể cố định, ngày cuối tuần càng là ngày bận rộn nhất, mà Khúc Man Âm lại là nhân viên văn phòng, là chu kỳ nghỉ hai ngày trong tuần.

Mà hôm nay không phải là ngày nghỉ chủ nhật, lẽ ra không có ai ở nhà mới đúng, nhưng Khúc Man Âm lại đang ở nhà.

Rõ ràng không phải là bị bệnh, nhưng cô lại xin nghỉ bệnh ở nhà.

Cô mở một cánh cửa khác trong căn phòng của mình, cũng chính là cánh cửa chính của phòng thay đồ.

Kể từ tuần trước suýt xảy ra chuyện lớn, cánh cửa này đã chừng mấy ngày cô chưa từng mở ra trở lại, cho đến hôm nay vì sớm biết được trong nhà không có ai khác, cho nên cô mới dám lớn mật đi vào căn phòng không thuộc về không gian của mình như thế.

Trong căn phòng thay đồ bốn bình (1 bình = 36 thước vuông – phép đo Nhật Bản), tất cả quần áo, giày dép cùng nhiều loại đồ trang sức đều được sắp xếp theo thứ tự, lấy chữ Z để chia thành ba khu vực. Phía bên trái đặt tủ quần áo, tất cả đều là quần áo của Khúc Man Lăng được sắp xếp theo thứ tự, mà phía bên phải dĩ nhiên là của Nhậm Khuê Ung, ở giữa lại chia thành hai khu đầu và cuối, chia ra để giày nam và giày nữ.

Khúc Man Âm xoay người mặt nghiêng về phía bên trái, vươn tay, đặt ngón tay chậm rãi vuốt ve lên một bộ rồi một bộ quần áo đang treo chính tề trong tủ, trên đường thậm chí dừng lại sờ sờ một chút với những bộ quần áo xinh đẹp, nét mặt tỏ vẻ yêu thích không muốn buông tay.

Cuối cùng, cô cầm lên một bộ rồi một bộ quần áo thật xinh đẹp, hướng đến tấm gương lớn toàn thân tạo dáng từng kiểu từng kiểu, tưởng tượng dáng vẻ khi mình đang mặc những bộ quần áo này, tâm tình cô thật thích thú, thậm chí trong miệng bắt đầu ngâm nga một bài hát.

Nhưng mà, lòng tham của cô càng ngày càng tăng, ý y lúc này trong nhà không có ai, liền cởi bỏ quần áo trên người mình, đưa tay cầm lấy một bộ đầm ngắn thanh nhã mặc lên người mình.

Cô tưởng tượng như thấy mình là người mẫu đứng trên sân khấu, đi tới đi lui tạo dáng catwalk trước tấm gương, nhìn mình mặc những bộ quần áo thật xinh đẹp này, lại càng ảo tưởng mình chính là chủ nhân của bộ quần áo, thật ra dáng sang trọng hấp dẫn người thế nào.

Một cái lại một cái quần áo xinh đẹp lại được khoác lên người Khúc Man Âm, những món đồ này món đồ kia..... Đều là những bộ quần áo Khúc Man Lãng yêu thích, là gu thẩm mỹ của chị ấy. Nếu..... Mặc những bộ quần áo của chị ấy, có thể cũng giống chị ấy hơn chút không?

Cô thật không muốn ở tít đằng sau chị mình quá nhiều, quá xa.....

Miệng ngâm nga bài hát vẫn không dừng lại, vậy mà, thanh thoi nhàn nhã quá lại không cẩn thận giữ lòng đề phòng, cho nên, cửa lớn kiểu Âu đang đóng lại có tiếng vang nho nhỏ, cô tự nhiên cũng bỏ qua.

Vì không cách nào yên tâm, cũng muốn tìm ra “nguyên nhân”, Nhậm Khuê Ung hủy bỏ chuyến đi công tác đến Hongkong ngày hôm nay, bảo một nhà tạo mẫu khác tiếp nhận công việc của anh, trái lại cũng làm cho lượng công việc tuần này cũng giảm bớt rất nhiều, đây chính là nguyên nhân vì sao lúc này đáng lẽ anh phải bận rộn lắm lại thanh thoi đến vậy.

Vốn anh định về nhà thay một bộ quần áo khác, rồi sẽ ra ngoài mua món điểm tâm ngọt mà bà xã thích ăn nhất, sau đó không một tiếng động đến tiệm của cô, lần nữa làm cho cô vui mừng ngạc nhiên.

Nhưng anh không ngờ, chuyến về nhà này, ngược lại lại cho anh một cái “Vui Mừng” khác

Chân lớn vừa bước vào cửa, anh liền thu lại tất cả động tác có thể phát ra tiếng động, thậm chí là nín thở, chỉ vì anh nghe thấy một tiếng hát lạ, hơn nữa tiếng hát kia lại truyền ra từ trong phòng –

Trong nhà có người!

Toàn thân Nhậm Khuê Ung đề phòng, từ sau kệ giày lấy ra một cái chày dự trữ nắm chặt, lúc này mới chậm chạp không một tiếng động tiếp tục đi vào trong nhà, tìm kiếm ngọn nguồn giọng hát phát ra.

Giọng hát kia giống như phát ra từ trong phòng ngủ của anh, nhưng cũng giống như đang phát ra từ trong phòng của Khúc Man Âm.

Không thể nào phân biệt ngay lập tức, Nhậm Khuê Ung không thể làm gì khác hơn là nhứ chặt chân mày, toàn thân căng thẳng đứng giữa hai phòng, lông tai cẩn thận lắng nghe. Nhưng bất kể nghe thế nào, giọng hát kia lại giống như phát ra từ trong phòng thay đồ trung gian, hơn nữa..... Giọng hát đó giống như là của Khúc Man Âm.

Dù đã khẳng định một hai rồi, nhưng để tránh xảy ra chuyện bất ngờ nào, Nhậm Khuê Ung vẫn ở tư thái phòng bị mà mở cửa phòng ngủ.

Khi khoảnh khắc mở ra cánh cửa kia, nơi phát ra giọng hát đã có thể khẳng định chắc chắn 100% là từ phòng thay đồ trung gian, anh tiện tay nhanh chóng mạnh mẽ mở cửa phòng thay đồ.

“A.....” Khúc Man Lãng bị bóng dáng bỗng dưng xuất hiện trước mắt mà sợ hãi thất kinh, cái miệng nhỏ nhắn vốn đang ngâm nga bài hát trong nháy mắt lại chuyển thành tiếng gào thét bén nhọn, thân hình vội vàng thối lui đến góc khuất nhất trong phòng thay đồ.

“Em ở đây làm cái gì?” Vừa thấy người bên trong quả nhiên là Khúc Man Âm, Nhậm Khuê Ung mặc dù đã buông lỏng thế phòng bị, nhưng mi tâm vẫn khóa chặt, thành ra câu hỏi hỏi ra cũng có chút căng thẳng.

“Em..... Em.....” Vốn tưởng là trộm cướp đột nhiên lên vào nhà, Khúc Man Âm sợ đến mức mặt mày trắng bệch (hoa dung thất sắc), nhưng lúc này cô nhìn thấy người đến thì sự kinh sợ cũng chẳng kém là bao. Càng lúng túng không biết phải làm thế nào.

Nhìn Khúc Man Âm lấp bắp không nói nên lời, Nhậm Khuê Ung lại nói: “Anh cho là có ăn trộm lên vào nhà, sao hôm nay em ở nhà vậy?” Ý là – hôm nay sao cô không có đi làm?

“Em..... Hôm nay em xin nghỉ bệnh.”

“A, khó chịu ở đâu? Có đi khám bác sĩ chưa?” Mặc dù mi tâm Nhậm Khuê Ung đã thoáng buông lỏng, giọng điệu cũng là quan tâm, nhưng nét mặt lại là nghiêm túc, cẩn thận.

Trong phòng thay đồ hết sức bừa bãi, quần áo rơi vãi đầy đất, nhìn quanh đều là quần áo của Khúc Man Lăng, mà quần áo trên người của Khúc Man Âm cũng là quần áo của bà xã mình. Dễ dàng nhận ra, em ấy đang thử từng bộ từng bộ quần áo này, chỉ là mấy quần áo bị ném xuống sàn nhà, không biết là quần áo em ấy đã mặc thử, hay là đồ em ấy không thích? diieennddaan/lee.qqquyy/do0nn

“Hồi sáng đau bụng, em cho là bị viêm ruột, nhưng bây giờ lại hết đau, nên chỉ là bị tiêu chảy thôi, không sao rồi.” Dưới tình thế cấp bách, Khúc Man Lăng chỉ có thể giả bộ bịa ra một câu chuyện mà nói thôi.

“Vậy tình hình bây giờ là.....” Nhậm Khuê Ung nhìn đồng quần áo vương vãi đầy đất, câu hỏi trọng điểm muốn hỏi đã bật thốt ra.

Biết mình còn mặc quần áo của chị, mà Nhậm Khuê Ung cũng đã nhìn thấy, Khúc Man Âm mặc dù cảm thấy lúng túng vừa nhếch nhác, nhưng cô cũng rất nhanh đã nghĩ ra cách để giải thích.

“Thật xin lỗi..... Tháng sau em phải tham gia hoạt động lớn của công ty, không có quần áo nào thích hợp để mặc, chị nói muốn cho em mượn, cho nên muốn tự mình chọn trước”. Nói xong, còn nhanh chóng nhặt từng bộ quần áo đang vương trên đất, giả vờ bận rộn dọn dẹp, như vậy cũng không cần phải tiếp tục cùng Nhậm Khuê Ung mất đối mặt nói chuyện nữa, cũng thoát khỏi tình trạng vô cùng nhếch nhác này.

“Anh trả cái này về trước.” Nhậm Khuê Ung quơ quơ cái chày trong tay, muốn rời khỏi không gian hạn hẹp này.

Nơi này không phải là địa điểm tốt để nói chuyện, mà Khúc Man Âm cũng cần thời gian để điều chỉnh lại tâm tình, hôm nay anh cũng không muốn xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, anh phải thẳng thắn nói chuyện, càng sẽ không để cho Khúc Man Lăng có cơ hội né tránh.

Khúc Man Âm tốn hết mười phút để trả lại không gian phòng thay đồ về dáng vẻ giống như lúc ban đầu, lúc này mới trở về phòng chính mình, mà cô cũng không muốn ra khỏi phòng, cũng không cần biết tại sao Nhậm Khuê Ung lại đột nhiên trở về nhà lúc này.

Cô muốn làm một con đà điểu, quyết định giả vờ giống như chuyện cô vừa mới nói, mà cô chỉ là vượt qua ranh giới chút thôi.

Nhưng Nhậm Khuê Ung đã sớm chờ trước cửa phòng, hình như đã sớm dự liệu tâm lý cô cứ như vậy chầm dứt tất cả, cho nên anh tự tay gõ cửa phòng.

“Cốc, cốc!” Lực đơn giản nhưng lại vang dội, người bên trong không thể không nghe được, trừ phi đã ngủ thiếp đi, nhưng ai cũng biết đó là chuyện không thể nào.

Nhưng mà, người bên trong không có lên tiếng, Khúc Man Âm tính giả chết bỏ qua tiếng gõ cửa này.

Nhưng người ngoài cửa lại không muốn buông tha dễ dàng như thế, Nhậm Khuê Ung lại lần nữa giơ tay gõ gõ cánh cửa, lần này anh gõ cửa còn vang dội hơn lần trước, thậm chí mở miệng kêu: “Man Âm”

Bên trong phòng, Khúc Man Âm nghe tiếng gọi lớn tiếng của anh, nhưng giọng điệu cũng rất vững vàng mạnh mẽ, cô thật không đoán ra tâm trạng của anh, không cách nào đoán ra mục đích anh gọi cô là vì cái gì.

Nhưng nếu đã gọi ra tên cô rồi, nếu cô vẫn cứ giả bộ không nghe thấy nữa cũng quá giả tạo đi, ngược lại sẽ làm anh cảm thấy khác thường, nói không chừng anh kêu cô, chỉ là muốn nói cho cô biết anh phải ra ngoài gì gì đó thôi, cũng không phải nhằm vào chuyện mới vừa rồi mà nói chuyện..... Mang theo ý niệm sẽ gặp vận may, lúc này cô mới đi ra khỏi cửa.

“Anh rể, có chuyện gì không?” Khúc Man Âm giả vờ như không có chuyện gì hỏi, vẻ mặt đối mặt với anh cũng khéo léo giống như khi bình thường, giống như anh chưa từng bắt gặp cô lúng túng ở trong phòng thay đồ vậy.

“Xuống phòng khách đi, anh có chuyện muốn nói với em.” Nhậm Khuê Ung dẫn đầu xoay người đi trước, không cho Khúc Man Âm bất kỳ cơ hội mở miệng nào.

Đáy lòng Khúc Man Âm nặng nề than thở, biết hôm nay mình hành động quái dị không có cách nào thuận lợi xem như không có chuyện gì được, mà quan trọng nhất bây giờ là, dùng lời nói gì để nói cho anh ấy tin tưởng hồi nãy cô ở trong phòng thay đồ đó đây.

Nhậm Khuê Ung ngồi vào chiếc ghế sofa đơn, đầu ngón tay anh chỉ sang chiếc ghế sofa bên phải, ý bảo Khúc Man Âm ngồi xuống.

“Sao hôm nay anh rể về nhà sớm vậy ạ?” Khúc Man Âm quyết định mở miệng trước, tính toán thay đổi đề tài.

“Có chuyện mà anh phải tìm ra nguyên nhân.” Nhưng đáng tiếc chính là kế hoạch của Khúc Man Âm đã thất bại, Nhậm Khuê Ung không có ý định để cô thay đổi sang đề tài khác, anh cũng không lựa chọn phương thức nói chuyện uyển chuyển với cô, mà là thái độ mặt đối mặt trực tiếp.

Khúc Man Âm tự nhiên cũng không ngốc mà nói tiếp, chờ anh ném ra câu hỏi, cô đáp trả là được.

“Vì sao lại chán ghét anh vậy?” Nhậm Khuê Ung ném ra một câu hỏi làm cho Khúc Man Âm hoàn toàn giật mình.

Cô cho là, chuyện anh muốn hỏi là chuyện trong căn phòng thay đồ kia, cho là anh sẽ hỏi cặn kẽ thói quen cuộc sống của cô, thê thảm hơn là hiểu lầm cô muốn trộm này nọ -

Có thêm thảm hơn nữa cô cũng nhận hết, nhưng..... Chỉ là không giống như chuyện vẫn nghĩ.

“Anh rể, anh là đang nói cái gì nha? Có phải anh đã hiểu lầm cái gì không? Làm sao em lại chán ghét anh? Anh và chị đều chăm sóc em như vậy, em... em yêu mến hai người còn không hết, sao lại có thể chán ghét đây?” Lần này, trên mặt Khúc Man Âm càng bình tĩnh cùng mỉm cười, cố gắng lại chuyển dời trọng điểm.

“Em luôn là sẽ trong hoàn cảnh chị em không nhìn thấy mà lén lén nhìn anh, đáy mắt viết rõ chữ chán ghét, chính anh nhìn thấy ánh mắt em trong kính phản xạ mấy lần.” Nhậm Khuê Ung chỉ vào vị trí phòng ăn, ban đầu bởi vì thiết kế bài trí dựa theo quanh cảnh, anh xin kiến trúc sư tận lực gắn kính thủy tinh đặt bên trong phòng.

Cho nên, trong lúc anh không biết chuyện gì lại nhận được ánh mắt chán ghét, đồng thời cũng ngoài ý muốn mơ hồ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Khúc Man Âm phản xạ trên cửa kính, anh liền bắt đầu phỏng đoán nguyên nhân, chỉ là trước mắt anh vẫn chưa đoán ra được nguyên nhân là gì.

“Điều này làm sao có thể, nhất định anh đã nhìn lầm rồi.” Khúc Man Âm tiếp tục phủ nhận, chỉ cần không thừa nhận, cái gì cũng không cách nào thành lập.

“Là như vậy hả? Vậy vì sao chỉ cần anh thay Man Lăng đi đón em về nhà, dáng vẻ của em đều không vui vậy?” Nhậm Khuê Ung lần nữa ném ra vấn đề, truy hỏi sát sao không nhả.

“Em có khi nào không vui nha?” Lần này, bộ dạng Khúc Man Lăng vờ như bất lực, giống như lời nói của Nhậm Khuê Ung thật là hoang đường quá đổi.

“Em luôn cười, nhưng cũng chẳng phải thật lòng cười.” Nhậm Khuê Ung nói ra câu nói này không phải chú ý nhằm vào điểm này, nhưng anh lại cẩn thận xem xét qua Khúc Man Lăng để chứng thực.

Có một lần đi về, anh giống như vô ý mà nói với Khúc Man Lăng, Khúc Man Âm hình như là một cô gái hoạt bát cởi mở, bởi vì chưa từng nhìn thấy em ấy không vui hoặc mặt mày như cái bánh bao bao giờ, tính tình thật là dễ chịu, Khúc Man Lăng lại không đồng ý.

“Vậy là anh sai rồi, em ấy không hoàn toàn tốt tính như vậy đâu, chỉ là em ấy có thói quen giấu tâm tình thật sự sau vẻ mặt “tươi cười” đó thôi.” Khúc Man Lăng đưa tay trái và ngón trở phải ra, kéo khóe môi

nhếch lên một độ cao nhất định. “Nếu như khóe miệng của em ấy đang ở cỡ này, hơn nữa dừng hơn mười phút trở lên, cái này đại biểu tâm tình lúc đó rất là tồi tệ.”

“Anh rể, vậy chỉ là ảo giác của anh thôi, em thật sự không chán ghét anh.”

Khúc Man Âm không biết vào giờ phút này vẻ mặt của mình chính là vẻ mặt Khúc Man Lăng làm mẫu lúc trước, khóe miệng tự nhiên nhếch lên độ cao như thế, càng không biết Nhậm Khuê Ung đã sớm bắt được điểm thói quen nhỏ này của cô.

Biết nếu không chỉ ra được những điểm chứng minh khác, chắc chắn Khúc Man Âm sẽ không thừa nhận sự thật là ghét anh, càng sẽ không nói nguyên nhân cho anh biết, cho nên anh nói: “Vậy thì, xin hỏi lúc nửa đêm em vào phòng bọn anh để làm chi? Anh mắt em, đáy lòng em đang tưởng nhớ đến ai, nhìn ai, anh đây đều rất rõ, chúng ta cứ nói rõ ràng ra đi!”

Vốn cho là chuyện mình lúc nửa đêm lên vào phòng thần không biết quỷ không hay chưa từng bị phát hiện, nhưng lúc Nhậm Khuê Ung nói rõ chuyện này ra, lúc này Khúc Man Âm mới giật mình vì sự xuẩn ngốc của mình.

Vậy là..... Anh ấy đã biết hết rồi, không phải chỉ là dò hỏi cô thôi.

Nhìn khóe miệng Khúc Man Âm dần dần kéo xuống; nhìn khuôn mặt không tự chủ đã dần trắng bệch; nhìn thấy cô không còn cách nào giả vờ ra vẻ bình bình nữa, Nhậm Khuê Ung biết khẳng định hôm nay mình có thể nhận được đáp án, chỉ hi vọng không phải là cái suy đoán đầu tiên của anh.

Duy nhất anh có thể đoán được là Khúc Man Âm có yêu tỷ tình kết (chị em luyến), cho nên giống như bị người ta đoạt đi món đồ chơi mình yêu mến nên đối với anh sinh ra địch ý.

Nhưng ngay cả Khúc Man Âm sinh địch ý với anh, nhưng đây cũng không phải là chuyện anh lo lắng nhất, anh có thể không quan tâm người khác đối với anh có cảm tình gì hay không, anh chỉ lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng tình cảm của anh và Khúc Man Lăng, bởi vì cô rất thương yêu cô em gái này, cho nên hôm nay anh mới thẳng thắn, cũng nhất định phải giải quyết xong vấn đề này.

“Anh hi vọng em có thể điều chỉnh tâm tình của mình, đừng làm như vậy nữa.” Dĩ nhiên, Nhậm Khuê Ung ám chỉ không chỉ là chuyện cô lúc nửa đêm vào trong phòng, cũng ám chỉ cô đối với Khúc Man Lăng có phản tình cảm vượt quá giới hạn, phản tình cảm chiếm hữu không tầm thường ấy.

Anh biết cô thông minh tự nhiên biết anh đang ám chỉ là chuyện gì, anh muốn cô duy trì tốt phần tình cảm tình thân, đừng vượt qua giới hạn nữa.

“Anh biết gì chứ? Anh cho là em muốn như vậy sao?” Khúc Man Âm khó kềm chế sự kích động, bởi vì phần tình cảm này không phải muốn nói thu là thu, cô cũng không muốn như vậy!

Nếu đã nói hết ra cả rồi, vậy cô cũng không cần giả vờ giả vịt trước mặt Nhậm Khuê Ung nữa, anh muốn hiểu rõ, cô sẽ nói cho anh nghe.

“Anh có biết thật ra thì em còn có một người chị cùng cha khác mẹ nữa không? Cha ruột em trước khi kết hôn với mẹ em thì đã có một đứa con gái riêng rồi, chị ấy lớn hơn em ba tuổi, từ khi em có ký ức tới nay, chị ấy luôn luôn khi dễ em, nhưng mẹ em vì không để người ngoài bàn tán, vẫn luôn muốn em nhẫn nhịn, cho nên em rất ghét cái người chị này. Thật vất vả cha mới mang chị ấy rời đi, nhưng em lại nghe nếu mẹ gả đi, em lại phải có một cô chị khác, lúc ấy em không biết đã có biết bao lo lắng sợ hãi.....”

Cô lo ác mộng lại bắt đầu lần nữa, lo lắng trên người lại có nhiều thêm một hai vết thương nhỏ không rõ ràng, ghét mẹ sợ người ta chê cười, bàn tán, lại muốn cô mọi chuyện đều phải cam chịu.

“Ngoài ý muốn, chú lại cực kỳ tốt, chị mới lại giống như quà tặng từ trên trời rơi xuống, mỗi ngày chị ấy đều kể chuyện xưa cho em nghe, mỗi ngày dắt tay em đi đến trường học; mỗi ngày ngủ với em, bắt tri bắt giác, chị ấy trở thành người quan trọng nhất trong cảm nhận của em, mặc dù sau này chị ấy ở trường, nhưng ít ra trong những ngày nghỉ đều ở bên cạnh em, vốn tưởng rằng em cứ nhẫn nại mấy năm, là có thể bước chân theo chị ấy ra ngoài xã hội, có thể chung sống cùng, nhưng có một ngày chị ấy về nhà nói chị ấy muốn kết hôn, anh hiểu cái loại tâm trạng mất mát đó không?”

Cô cho là ít nhất mình còn có thể ở bên cạnh chị gái mấy năm, sau đó cô sẽ dần dần cắt xong tâm tình ngưỡng vọng của mình, nhưng kế hoạch vẫn luôn biến hóa khôn lường, hình dung thật chính xác cuộc sống mà.

Cho nên cô cũng thay đổi kế hoạch, cô đến bên cạnh bọn họ, cô nhìn chị gái, cũng nhìn anh rể, muốn biết trên người anh ấy rốt cuộc có cái sức quyến rũ gì làm cho người ta mê luyến, mà cô lại cảm thấy như vậy vẫn không đủ, càng muốn đem phần tình yêu say đắm không bình thường kia của mình làm cho thăng.

Cô đã cực kỳ ngoan, cực kỳ thu liễm, thậm chí là nhẫn nại.....

Nhậm Khuê Ung rất muốn nói với Khúc Man Âm, anh không muốn đi tìm hiểu loại tâm trạng mất mát đó, bởi vì cô có lòng tham muốn giữ lấy Khúc Man Lãng, chẳng lẽ anh lại không có sao? Mà anh là chồng của cô ấy (Khúc Man Lãng), cô là vợ yêu của anh đó! Anh mới là người có tư cách oán trách à nha.

“Cho nên, em muốn phá hư tình cảm của anh và Khúc Man Lãng sao?” Nhậm Khuê Ung phải xác nhận tâm tình của Khúc Man Âm, bởi vì em vợ của anh rất có khả năng sẽ trở thành tình địch của anh, mặc dù anh không có khả năng sẽ bại trận, nhưng chuyện như vậy thực là làm cho người ta cảm thấy buồn bực.

Mà càng làm cho anh cảm thấy buồn bực chính là, mặc dù bọn họ không hề có liên hệ máu mủ chị em gì cả, nhưng quả thật tình cảm giữa hai cô rất thân thiết, nếu Khúc Man Lãng biết em gái mình có tình cảm không tầm thường với mình, nhất định cô ấy sẽ rất khổ sở, cho nên anh muốn tránh khỏi những chuyện này.

Khúc Man Âm trợn mắt nhìn Nhậm Khuê Ung. Phá hư tình cảm bọn họ?

“Không..... Em chưa bao giờ có ý định này, cũng chưa bao giờ có loại ý nghĩ này.” Cô đã nói thật, cô quả thật không có ý nghĩ như vậy, cô chỉ là muốn rút ngắn khoảng cách nhìn thấy bọn họ mà thôi, thật.....

“Vậy thì được rồi, anh muốn em đồng ý với anh, chuyện hôm nay chúng ta nói với nhau đừng để cho Khúc Man Lãng biết, cũng đừng cho cô ấy biết em đối với cô ấy có phần tình cảm vượt quá giới hạn, hãy sắp xếp ổn thỏa tâm tình của em, em biết đó, chúng ta đều không hi vọng cô ấy sẽ đau lòng khó xử.”

Một khi để Khúc Man Lãng biết được chuyện này, giữa ba người bất kể là tình yêu của bọn họ, hay là tình cảm chị em của các cô, rất khó mà không bị ảnh hưởng gì, chon nên, anh và Khúc Man Âm phải có cùng nhận thức chung.

Nét mặt Khúc Man Âm rất phức tạp, tâm trạng rối bời, nhưng cô cũng hiểu Nhậm Khuê Ung nói đúng, bọn họ đều yêu quý chị, đều không muốn tâm tình của chị ấy bị ảnh hưởng gì.

Vì vậy cô gật đầu, “Được, em biết rồi.”

6. Chương 5

Man Âm nói em ấy tìm được căn phòng thuê như ý rồi, tính tháng sau sẽ ra ngoài ở, anh thấy chuyện này thế nào?” Khúc Man Lãng khẽ cong mắt cười, nói rõ tâm tình của mình giờ này cực kỳ tốt.

Mùi hương cà phê thoang thoảng trong không khí, đây là thời gian ước hẹn trà chiều của cô và Nhậm Khuê Ung, bất kể là uống cà phê ngon hay ăn món điểm tâm ngọt, đều phải cho cô thời gian vui vẻ buông lỏng tâm tình. Dĩ nhiên, trọng điểm là người đang trước mắt, anh mới chính là chủ nhân làm cho tâm tình cô trở nên vui vẻ.

“Em phản đối sao?” Nhậm Khuê Ung quyết định trước tiên nên nghe cái nhìn của bà xã mình, nếu cô thấy không ổn, về tình cũng có thể tha thứ, dù sao thời gian Khúc Man Âm dọn đi ra ngoài đã sớm hơn rất nhiều so với ban đầu rồi.

“Chịu chút trách nhiệm, cho nên mới muốn nghe chút ý nghĩ của anh.” Khúc Man Lãng bĩu môi nói.

Khúc Man Âm dọn đi ra ngoài là chuyện tất yếu, thân là chị, đối với một đứa em gái chưa chồng sống một mình bên ngoài tất nhiên là không yên tâm, nhưng em gái cũng đã trưởng thành, cô cũng không có lý do gì mà ngăn cản, cô cũng phải suy nghĩ cho chồng mình và thế giới riêng của hai người nữa.

“Hai ngày này anh sẽ làm hồ sơ nhà ở giúp em ấy cùng tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh khu đó như thế nào, nếu không tệ, em ấy muốn dọn ra, chúng ta cũng không cần ngăn cản.” Nhậm Khuê Ung hiểu rất rõ cá tính Khúc Man Lăng, tự nhiên dễ dàng đoán ra lối suy nghĩ của Khúc Man Lăng, nhưng thật đáng tiếc, sự thật cô không phải suy nghĩ như thế.

“Anh cũng biết, mặc dù chúng ta không ngại em ấy cùng chúng ta tiếp tục ở chung một thời gian nữa, nhưng anh có nghĩ qua cảm nghĩ của em ấy không? Nói không chừng có lẽ em ấy còn cảm thấy lúng túng ngại ngùng nữa đấy, có lẽ em ấy sớm bị hình ảnh chúng ta yêu thương nhau mà sắp hỏng rồi, cho nên mới nhanh như vậy liền muốn dọn ra ngoài!”

Anh nghe tới câu “nói không chừng” hình như cũng có mấy phần đạo lý, nhưng Khúc Man Lăng không biết là, những lời này anh và Khúc Man Âm đã sớm cùng nhau bàn bạc tốt mà nói ra, hoàn toàn thuyết phục được cô.

Hai tuần trước, Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Âm có nói qua, nhưng anh cũng không có vì thế mà vội vã muốn em ấy rời khỏi, đây là quyết định của em ấy, mà anh cũng không có lý do phản đối, trên thực tế, đối với ba người đây là lựa chọn tốt nhất.

“A, điểm này thật sự em chưa từng nghĩ qua! May mà anh đã nhắc em.” Lúc này Khúc Man Lăng mới nhớ tới, người đề nghị ban đầu bảo Khúc Man Âm ở cùng bọn họ một thời gian là cha già và dì, mặc dù tâm tình Khúc Man Âm vẫn rất vui vui vẻ vẻ, nhưng ngược lại cô lại bỏ quên tâm tình của chính em gái mình.

“Vậy em cũng nên bắt đầu suy nghĩ đi.” Nhậm Khuê Ung nở nụ cười, từ phản ứng của Khúc Man Lăng thì xem ra, cô cũng không có ý kiến phản đối gì muốn trì hoãn Khúc Man Âm dọn ra ngoài.

Bắt đầu từ bây giờ, tâm tình anh có thể thả lỏng hơn rồi.

Khúc Man Âm có muốn sửa đổi tâm tình tình cảm của mình, Khúc Man Lăng vẫn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào; mà anh, có thể buông lỏng tinh thần, chỉ cần duy trì hiện trạng như bây giờ, giữ vững quan hệ cân bằng giữa ba người là tốt rồi.

Khúc Man Âm chợt nhìn trúng một căn nhà nhỏ, trang trí hết sức trang nhã, toà nhà còn có bảo vệ an ninh, độ an toàn càng được tăng lên. Mà Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng đối với tất cả hoàn cảnh nơi đây cũng xem như hài lòng, nhất là căn phòng thuê này cách nhà bọn họ cũng không xa, cũng dễ dàng chiếu cố cho nhau.

Vì vậy, Khúc Man Âm rời khỏi nhà bọn họ, thế giới thuộc hai người lại trở về với họ rồi.

Công việc của bọn họ vẫn bận rộn như cũ, nhưng chỉ cần không có làm gì, bọn họ vẫn dành chút thời gian không định trước cùng Khúc Man Âm ăn bữa cơm, tất cả trôi qua tốt đẹp.

Nhưng hai tháng sau, hình như tất đều không phải “Trôi qua tốt đẹp” như vậy – ít nhất thì Khúc Man Lăng không cho là như vậy.

Lúc trước mặc dù công việc mệt mỏi, về đến nhà tinh thần dù sao cũng đều tốt, ít nhất tâm tình đều vui vẻ, nhưng gần đây nụ cười Khúc Man Lăng cũng dần dần giảm bớt, chỉ vì có một chuyện làm quá nhiều tâm tình cô.

Sau khi Khúc Man Âm dọn đi ra ngoài, đối với một người chưa chồng mà đã thích ứng hoàn toàn cuộc sống một mình, so với tưởng tượng cũng khá được, nhưng vấn đề này cũng làm cho cô nhìn thấy một chút “Vấn đề nhỏ”, mà “Vấn đề nhỏ” làm cho dưới đáy lòng cô không tự chủ cũng sinh ra một chút vướng mắc.

Có lẽ là tự cô quá nhạy cảm, nhưng mấy lần khi ba người hẹn nhau ăn cơm, cô phát hiện một hiện tượng –

Khúc Man Âm nhìn như len lén liếc nhìn Nhậm Khuê Ung, giống như là bây giờ vậy.....

Trong miệng Nhậm Khuê Ung đang nhai thức ăn, ánh mắt lại tùy ý nhìn người đi đường bên ngoài qua cửa sổ, mà lúc này Khúc Man Lăng lại đem tâm mắt dời đến gò má của anh, vẻ mặt kia vừa cẩn thận vừa tinh

vi, nhưng cô vẫn phát hiện ra rồi.

Mặt Khúc Man Lãng nghiêng về hướng khác, giống như là lơ đãng nhìn sang một bên khác, nhưng tia ánh mắt vẫn là dừng lại nhìn động tác của Khúc Man Âm.

Nhậm Khuê Ung dời tầm mắt về bàn mình thì Khúc Man Âm liền vội vàng dời tầm mắt đi, Nhậm Khuê Ung không phát hiện điểm này, nhưng Khúc Man Lãng lại thấy rất rõ ràng.

“Không ăn sao?” Nhìn đĩa thức ăn của Khúc Man Lãng còn lại hơn phân nửa. Mà cô lại bỏ dao xuống đĩa rồi, Nhậm Khuê Ung nhíu mày hỏi.

“Không ăn nổi, ăn được thì giúp em ăn đi!” Khúc Man Lãng lấy đĩa của mình đẩy đến trước mặt Nhậm Khuê Ung.

Tâm tình bị ảnh hưởng, thật không có khẩu vị nào ăn.

“Không khỏe sao?” Nhậm Khuê Ung theo phản xạ đưa tay đặt lên trán Khúc Man Lãng, nhưng lại thấy nhiệt độ bình thường.

“Không phải, là do bữa sáng em ăn hơi trễ, cho nên vốn không đói.” Thật ra thì bữa ăn sáng hôm nay cô cũng chưa có ăn, nhưng nếu không nói như vậy, Nhậm Khuê Ung sẽ nghi ngờ, bởi vì sức ăn của cô không có nhỏ như vậy, điểm này anh cũng biết rõ.

“Chị, vậy là không được, nếu có thể nên tận lực ăn cơm đúng giờ, nếu không dạ dày của chị sẽ bị hỏng mất.” Khúc Man Âm mang ánh mắt quan tâm đến Khúc Man Lãng.

“Man Âm nói không sai, so với anh, thời gian em ăn cơm càng không đúng giờ.” Nói ra câu này đồng thời Nhậm Khuê Ung tự nhiên dời ánh mắt sang Khúc Man Âm, mà cô lại tránh được.

Thật ra thì Khúc Man Âm trốn tránh, là bởi vì sau lần đó cùng Nhậm Khuê Ung nói chuyện, cô đã cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng tình cảm của mình, cũng phát giác lúc trước cách mình đối với anh rồi cũng không công bằng.

Bây giờ cô tự nhiên đã có chút tiến bộ, nhưng vẫn không phải là trạng thái tốt nhất, cho nên tự nhiên trốn tránh ánh mắt của Nhậm Khuê Ung, khi ngày nào đó cô có thể không còn cảm giác tham muốn mãnh liệt muốn giữ lấy chị mình thì cô mới có dũng khí nhìn thẳng vào anh.

Nhậm Khuê Ung đã sớm nhận ra phản ứng của Khúc Man Âm luôn luôn trốn tránh ánh mắt anh, anh cũng hiểu cô thế nào cũng sẽ có phản ứng như vậy, nhưng Khúc Man Lãng thì không.

Trong mắt cô, phản ứng Khúc Man Âm giống như là đang xấu hổ -

Dưới đáy lòng xuất hiện cái từ xấu hổ này, chính là nguyên nhân làm đáy lòng Khúc Man Lãng vương mắc.

Cô không nên có vương mắc, bởi vì điều này chứng tỏ cô không tin tưởng chồng mình, cái ý nghĩ này làm cho cô cảm giác con người mình thật ti tiện.

“Chị biết mà.” Khúc Man Lãng bày ra khuôn mặt khổ sở, cố gắng cho qua cái đề tài này, cũng cố gắng dời đi cái ý nghĩ không hay trong đầu mình.

“Xem ra về sau anh phải ngày ngày đúng giờ gọi điện thoại nhắc nhở em ăn cơm mới được.” Nhậm Khuê Ung nghiêm túc nói.

“Em cũng sẽ gọi.” Khúc Man Âm phụ họa.

“Biết, biết rồi, ăn nhanh đi! Thời gian nghỉ trưa của em không phải sắp hết rồi sao?”

“Vâng!” Khúc Man Âm nghe lời tiếp tục ăn cơm.

Hôm nay cô rất vui vẻ, bởi vì ở Đài Bắc hai người đều quan tâm cô nhất, mặc dù bận rộn đến đâu, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh cũng đều không quên sự tồn tại của cô.

Trưa hôm nay bọn họ đều có thời gian rảnh, liền kéo đến nhà hàng gần công ty cô ăn bữa trưa, cho nên..... Cô càng cố gắng hơn để trở thành một cô em gái tốt!

Bình thường đều là Nhậm Khuê Ung đi công tác, lần là Khúc Man Lãng xuôi nam xuống Cao Hùng triển khai công tác trong ba ngày, mà nội dung công việc chủ yếu là vì trợ lý nhà tạo mẫu đi học, thời gian còn dư lại thì cùng các nhà tạo mẫu khác trao đổi nghề nghiệp, tuy là đi công tác, nhưng thực tế công việc lại nhẹ nhõm hơn so với bình thường rất nhiều.

Cho nên, cô đều lấy thời gian rảnh rỗi mà đi dạo phố, mua thêm rất nhiều quần áo và quà tặng nho nhỏ cho Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Âm, tính toán trở lại Đài Bắc làm “Ông già Noel”.

Đây là ngày thứ ba cô đến Cao Hùng, mà bây giờ cô đang cầm bao lớn bao nhỏ đồ đạc ngồi lên tàu lửa cao tốc.

Sau khi đoàn xe bắt đầu chạy bon bon trên đường, cô lấy điện thoại di động định gọi cho Nhậm Khuê Ung, nói cho anh biết tường tận giờ cô sẽ trở về Đài Bắc, nếu như thời gian phù hợp, có lẽ anh sẽ đến trạm xe đón cô!

“Ôi, sao lại hết pin?” Lần này thì hay rồi, điện thoại không gọi được, xem ra cô chỉ có thể ngoan ngoãn tự mình đón taxi về nhà thôi.

Khúc Man Lãng đành phải chấp nhận nhìn ra ngoài cửa xe xem phong cảnh, nhẩn nại nhàm chán chờ đợi đoàn xe qua từng nơi, từng trạm. Đang lúc cô nhàm chán đến nỗi muốn ngủ gật, đoàn xe rốt cuộc cũng đến trạm xe.

Cô cẩn thận nhắc lên đồ đạc của mình, xác định không có bỏ sót bất kỳ thứ nào mới vui vẻ xuống xe.

Cô vẫy vẫy một chiếc taxi, nói cho tài xế địa chỉ, thế nhưng khi sắp đến nơi thì cô đột nhiên thay đổi chủ ý muốn tài xế quẹo trở lại một vòng. Thời gian bây giờ vẫn còn sớm, Nhậm Khuê Ung chắc còn đang làm việc, không bằng đi một vòng sang nhà Khúc Man Âm, lúc này chắc em ấy cũng nhanh về nhà rồi.

Khúc Man Lãng tính mang quà tặng cho Khúc Man Âm trước, vừa hay làm túi trong tay cô ít nhất sẽ vơi đi hơn phân nửa, mà cô mang những thứ khác đi mười lăm phút cũng tự nhiên sẽ không còn cực khổ.

Thoáng chốc, Khúc Man Lãng đã đến nơi, chuyện thứ nhất Khúc Man Lãng xuống xe là đến nhờ nhân viên an ninh nói điện thoại đến nhà em ấy, xác nhận là em ấy đã về nhà hay chưa. Nhưng tiếng điện thoại reo vang, nhưng lại chẳng có ai nhắc máy.

“Xem ra còn chưa trở về.” Bảo vệ nói thế với cô.

“Không sao, tôi đợi em ấy một lát, cảm ơn anh.” Khúc Man Lãng nói vậy, nhưng cô cũng không ngồi trên ghế salon ở đại sảnh mà chờ đợi, bởi vì cô đã ngồi trên xe lửa quá lâu rồi, cho nên tự nhiên cô sẽ chọn ra ban công mà chờ.

Bên cạnh nơi cô đứng là một tòa nhà lớn, nó trở thành tấm lá chắn chắn tốt gió lạnh mùa thu đông thổi tới.

Cho nên, Nhậm Khuê Ung chở Khúc Man Âm đến gần tòa nhà lớn thì hai người đang ở trên xe cũng không có thấy cô.

Chiếc xe đang dừng ngay trước mắt, Khúc Man Lãng không thể quen thuộc hơn, cô nhìn thấy hai người trên xe, nhưng người trên xe không có nhìn về phía cô, mà cả hai đang nhìn đối phương, giống như là đang nói chuyện.

Em gái thật..... Thích anh sao?

Ý nghĩ mình vẫn không muốn đối diện, vào lúc này lại dâng lên trong đầu.

Cô không muốn đoán như vậy, một khi nghĩ đến vấn đề này, cô lại cảm thấy mình là một người chị dê hèn, nhưng thời gian này Khúc Man Âm đối với Nhậm Khuê Ung đều có biểu hiện xấu hổ, làm cho cô rất khó mà không để ý đến.....

Hơn nữa, sau khi phát hiện số lần Nhậm Khuê Ung chủ động đưa đón Khúc Man Âm còn nhiều hơn cả mình, đây chính là vướng mắc mà cô vẫn không cách nào loại bỏ được.

Không, cô không thể tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định phải thuyết phục mình tin tưởng bọn họ, bởi vì bọn họ đều là người thân thân yêu nhất của cô, không có khả năng sẽ gây tổn thương đến cô, là do cô suy nghĩ lung tung thôi.

Vì muốn loại bỏ ý nghĩ không đúng trong lòng, Khúc Man Lăng muốn mình phải mỉm cười, chờ Khúc Man Âm xuống xe, chờ Nhậm Khuê Ung nhìn thấy cô, sau đó vui vẻ thuận đường đón cô về nhà.

Nhưng ngoài ý muốn, cái mỉm cười của cô không thể duy trì, nó ở trên mặt cô một lúc sau đó liền nhanh chóng tiêu điều.....

Chỉ cần thời gian phù hợp, Nhậm Khuê Ung vẫn không đúng giờ sẽ đón Khúc Man Âm tan việc, nhưng lại phù hợp cứ ba ngày lại đưa đón đến đây.

Thật ra thì đây chính là yêu cầu của Khúc Man Âm, bởi vì gần đây có một đồng nghiệp nam đang mãi liệt triển khai theo đuổi cô, nhưng cố tình cô không đáp lại người đồng nghiệp kia, nhưng anh ta cứ chờ đến tan giờ đều đứng trước cửa công ty đợi cô, không ngừng hướng cô nói muốn hẹn này nọ, hoặc là nhiệt tình muốn đưa cô về nhà.

Hành động của đồng nghiệp nam này làm cho Khúc Man Âm cảm thấy khó khăn, dùng lời lẽ cự tuyệt lần nữa cũng không làm cho đối phương bỏ cuộc giữa chừng, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là tìm Nhậm Khuê Ung cầu cứu, thời gian này nhờ anh đến đón cô tan việc.

“Thật không cần anh lộ mặt nói cho cậu ta biết sao?” Từ “cậu ta” trong miệng Nhậm Khuê Ung, chính là đồng nghiệp nam cứ quần lầy Khúc Man Lăng không buông.

Theo đuổi người khác phái là một chuyện, nhưng lại làm cho người ta khó khăn túng quẫn, vậy lại là một chuyện khác.

“Em nghĩ chắc cũng không cần đâu, ngày mai em sẽ cùng anh ta nói chuyện thẳng thắn, nếu nói vẫn không thông, lại liền nhờ anh rẽ ra tay.” Mấy ngày nay đối phương thấy Nhậm Khuê Ung đón cô tan việc, thái độ theo đuổi cũng thu lại không ít.

“Ừ.” Nhậm Khuê Ung gật đầu, đồng thời cũng đã đến nơi. “Tóm lại một mình em vẫn phải cẩn thận hơn chút mới được.”

Anh cho là Khúc Man Âm sẽ đồng ý rồi sau đó xuống xe, nhưng cô lại không có động tác ấy, mà là mở miệng hỏi anh.

“Anh rẽ.”

“Hả?” Nhậm Khuê Ung nhìn sang cô, lại không thấy Khúc Man Lăng đang đứng ngoài cửa xe.

“Cảm ơn anh.” Khúc Man Âm đột nhiên hết sức thận trọng nói ra tiếng cảm ơn với anh.

“Không cần phải khách khí với anh thế, này chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Nhậm Khuê Ung cho là Khúc Man Âm là vì chuyện đưa đón này mà nói lời cảm ơn.

Thấy anh hiểu sai ý, Khúc Man Âm nói tiếp: “Dĩ nhiên, mấy ngày nay cũng muốn cảm ơn anh đến đón em tan việc, nhưng chuyện em nói tiếng cảm ơn không phải là vì chuyện này.”

“Nếu không thì là cái gì?”

“Là chuyện của chị.”

Nhậm Khuê Ung nhíu mày, lấy ánh mắt hiện lên mấy cái dấu chấm hỏi.

Khúc Man Âm lần đầu tiên hiện ra nụ cười thẹn thùng, nhưng tầm mắt cũng không như lúc trước không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô nói: “Cảm ơn anh thật vẫn chưa nói gì với chị, cũng cảm ơn anh đã một mực giúp em. Bây giờ hình như em có thể không chế tình cảm đối với chị mình, hình như..... Bình thường hơn nhiều, nhưng tất cả những thứ này nếu như không có anh, em nghĩ em sẽ không làm được.”

Nếu không phải Nhậm Khuê Ung đúng lúc phát hiện hành động quái dị của cô, có lẽ cô thật sự sẽ càng lún càng sâu, đến cuối cùng thậm chí gây ra sự tình tổn thương đáng sợ đến người thân.

Bây giờ cô cảm thấy mình hoàn toàn đã đứng ở vị trí “em gái” này rồi, cũng sẽ không lệch vị trí nữa.

“Thật vui khi nghe cái người này nói đấy, bởi vì thế anh sẽ thiếu đi một tên “Tình địch” nha.” Nhậm Khuê Ung nửa đùa nói.

Khúc Man Âm thay đổi thế nào anh đều nhìn thấy, dĩ nhiên hiểu được.

“Thật sự rất cảm ơn anh, ôm em một cái để khích lệ nha!” Khúc Man Âm mở ra hai cánh tay chờ đợi, sau khi nói cảm ơn, một loại cảm giác áp lực như đã được cởi bỏ thật là nhẹ nhõm thoải mái tự nhiên mà, cô thích cái cảm giác đã loại bỏ tận gốc này.

Nhậm Khuê Ung vui vẻ nhếch khóe môi, biết bây giờ Khúc Man Âm đã thật lòng xem anh thành người một nhà, vì vậy rộng rãi dang cánh tay ôm lấy cô.

“Cảm ơn anh đã yêu thương chị em đến như vậy, không có ai có thể thích hợp trở thành chồng chị em như anh đâu.”

Hai người trong xe nhẹ nhàng cho nhau một cái ôm thân thiết, mặc dù đây là xuất phát từ biểu hiện của những người thân tình với nhau, nhưng mọi người nhìn thấy đều không nghe được cuộc trò chuyện trong xe của hai người bọn họ, hình ảnh kia lại mười phần giống như là sự tiếp xúc thân mật giữa những người yêu với nhau –

Khúc Man Lăng đã nhìn thấy, tự nhiên cũng nhận định như vậy.

Trên thực tế, cô bị dọa đến sợ hãi, đầu óc trong thoáng chốc đã trống rỗng, không cách nào suy nghĩ được gì nữa, cũng đứng ngây tại chỗ không nhúc nhích nổi.

Khi khoảnh khắc Khúc Man Âm mở cửa xe, lúc này cô mới phát hiện ra sự tồn tại của Khúc Man Lăng, mà Nhậm Khuê Ung ngồi chỗ ghế tài xế cũng đã nhìn thấy cô.

“Chị.....” Tiếng gọi Khúc Man Âm xen lẫn có chút giật mình, không ngờ chị đã đứng ở đấy.

Nhìn thấy cái vẻ mặt bất thường của chị thì xem ra, khẳng định chị đã nhìn thấy hành động cô và anh rể ôm nhau, hơn nữa còn hiểu lắm.

“Man Lăng.” Anh bước nhanh đi tới bên cô, nhưng lúc anh đi tới trước mặt cô, cô lại lùi về phía sau một bước lớn.

“Không được bước tới nữa.” Khúc Man Lăng không cho anh đến gần.

“Em hiểu lắm rồi, chuyện không phải như em đã tưởng tượng, anh có thể giải thích.” Nhậm Khuê Ung nhanh nói rõ, cũng cẩn thận chú ý đến cử động của Khúc Man Lăng, chỉ sợ cô không tỉnh táo mà nghe anh giải thích.

“Em cũng có thể giải thích.” Khúc Man Âm cũng đi theo nói.

Nếu như để chị hiểu lắm giữa cô và anh rể có cái gì, như vậy chẳng thà nói toàn bộ chân tướng ra, ít nhất giữa vợ chồng anh chị ai cũng không chịu thiệt gì, vấn đề trước giờ đều chỉ có mình cô mà thôi.

Khúc Man Lăng trước hết nhìn về phía Nhậm Khuê Ung, sau khi nghe thấy giọng nói của Khúc Man Âm, lúc này mới nhìn về phía cô.

Đáy mắt cô hiện rõ sự mê mang, bởi vì cô cũng không biết phải làm sao cả.

Ném xuống tất cả mọi thứ trong tay, thành một người đàn bà chanh chua cay cú ầm ĩ, hoàn toàn đã bị điên, thành hình tượng giống như người ta thường hay diễn trên tivi ấy? Hay là phải làm một bà vợ hiền nhân nhịn chịu hết uất ức, đôi mắt đầm lệ mờ mịt hỏi vì sao, vì sao hai người cô thương yêu nhất lại hợp lại mà gây thương tổn cho cô?

Thấy Khúc Man Lăng cự tuyệt, Nhậm Khuê Ung liền biết hiện cô đang suy nghĩ gì, bây giờ, chỉ có thừa nhận tất cả mới có thể giải tỏa hết tất cả nghi ngờ trong lòng cô thôi, đây là biện pháp duy nhất để không còn hiểu lầm gì nữa.

“Man Lãng, em lên xe trước đi, chúng ta về nhà, chúng ta sẽ từ từ giải thích tất cả với em.” Nhậm Khuê Ung khẩn thiết nói, cũng mở cửa chờ cô lên xe.

“Chị, lên xe đi! Chuyện thật sự không phải như chị tưởng tượng thế đâu.”

Rõ ràng đoạn đường rất ngắn, nhưng không khí bên trong xe lại nặng nề đến mức người ta khó có thể hô hấp được.

Cuối cùng, Khúc Man Lãng lựa chọn theo lý trí mà lên xe, nhưng dọc theo đường đi cô đều lặng im, cho đến khi bước vào nhà vẫn như vậy.

Đặt tùy ý mấy túi lớn nhỏ lên sàn nhà, sau đó im lặng đi về phía chiếc ghế sofa đơn ngồi xuống, chuyện gì cũng không mở miệng trước, đây rõ là thái độ không muốn người ta tiếp xúc với mình.

Nhậm Khuê Ung lặng lẽ thở dài, suy nghĩ xem nên mở miệng nói rõ tất cả với cô thế nào đây.

“Hay là để em nói!” Không muốn làm khó bất cứ ai, Khúc Man Âm lựa chọn mình vẫn nên mở miệng trước, tính ra đây là cô mắc nợ, nên do cô mở miệng.

Vì vậy, Khúc Man Âm chậm rãi nhỏ nhẹ nói ra, lại nói ra hết từng biến hóa nội tâm trong những giai đoạn trưởng thành của mình, mà Khúc Man Lãng từ đầu đến cuối đều rũ mắt im lặng lắng nghe.

Khúc Man Âm nói ra hết sức tường tận, bao gồm cả lúc nửa đêm cô lén lút lúc nửa đêm mà lẻn vào phòng cô (Khúc Man Lãng), đó cũng chỉ là thỏa mãn tâm trạng dục vọng của chính mình, sau đó, Nhậm Khuê Ung liền phát hiện sự bất thường.....

Cuối cùng, rốt cuộc sau khi cô (Khúc Man Âm) cũng giải thích xong tất cả mọi chuyện, tâm tình cô cũng hết sức khẩn trương.

Cô lo lắng Khúc Man Lãng sẽ cảm thấy cô là một người có tình cảm không bình thường, lo lắng sau này sẽ không còn được chị ấy thật lòng quan tâm nữa, không có cách nào duy trì quan hệ tình cảm chị em tốt với nhau nữa.

“Chị, nói ra một câu có được không?” Trái tim cô cũng gấp đến độ muốn nhảy cả ra ngoài, chị ơi đừng có im lặng nữa mà, cô thật sự không thể chịu nổi nữa rồi.

Khúc Man Lãng hít một hơi thật sâu, lúc này mới khàn khàn mở miệng nói, “Chị biết rồi, là chị hiểu lầm hai người, thật xin lỗi.”

Đối với chuyện hiểu lầm này, cô thật nên hướng đến hai người nói lời xin lỗi, nhưng chân tướng sự thật hoàn toàn không phải là theo hướng như cô đã suy nghĩ, cô không biết cô nên nói gì nữa, ít nhất bây giờ là không thể.

“Không cần xin lỗi bọn anh.....” Nhậm Khuê Ung chỉ muốn xác nhận Khúc Man Lãng là thật tin bọn họ, mà không phải trong lòng lại không có cách nào tin tưởng, nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị cô cắt đứt.

“Em tin tưởng hai người, chỉ là bây giờ lòng em đang rất loạn, em phải bình tâm lại đã.” Đúng, cô cần phải bình tâm lại, mới có thể tiêu hóa được hết sự thật không thể nào tưởng tượng nổi này.

Khúc Man Lãng đứng dậy đi về phía cửa, chỉ thấy hai người trong nhà mang vẻ mặt khẩn trương muốn cất bước theo cô.

“Đừng đi theo, em chỉ muốn đi xuống lầu dạo chút thôi, để một mình em bình tâm lại một chút.” Cô mở cửa chính đi ra ngoài. “Chờ một lát em sẽ trở về, đừng lo lắng.”

Khúc Man Lãng không nói dối, cô đứng là tin tưởng bọn họ, mà tâm tình cô đang rối loạn cũng là sự thật, cần mình phải tỉnh táo lại càng là thật.

Chờ cô đi dạo quanh đường phố gần đó một vòng, cô muốn cô có thể hoàn toàn tiêu hóa hết tất cả tin tức, cũng có thể bình tĩnh mà đối mặt tất cả.

Vì vậy, cô bắt đầu chậm rãi theo những người đi trên đường mà cất bước, bước đi chẳng mục đích, đầu tiên là đi qua cửa hàng tiện lợi cách nhà khoảng 100 mét, sau đó lại tiếp tục đi.....

Sau mười phút đi như thế, Khúc Man Lãng xoay người quay trở về.

Tâm tình đã dần dần bình ổn, mới vừa rồi Khúc Man Âm đã giải thích rất rõ ràng, nhớ lại các loại manh mối của lúc trước, theo những lời giải thích của em ấy thì tất cả đều hoàn toàn hợp lý, em ấy không có nói dối, càng không có ai làm ra chuyện có lỗi nào với cô.

Bây giờ theo con đường này quay về, cô muốn cô có thể tiếp nhận tất cả.

Mới vừa rồi Khúc Man Âm cũng nói, bây giờ là vì cô được Nhậm Khuê Ung giúp đỡ, đã không còn suy nghĩ lung tung gì nữa, điểm này cô cũng tin.

Đi một lát, Khúc Man Lãng lại đi qua cửa hàng tiện lợi hồi nãy, chỉ cần đi một trăm mét nữa thôi là cô có thể về đến nhà, có thể vui vẻ là nói một tiếng rằng “Em đã không sao” rồi.

Nhưng cô không ngờ, câu nói kia thế nhưng cô lại không thể tiếp tục nói ra khỏi miệng –

Sau lưng đột nhiên truyền đến có tiếng người hô to, Khúc Man Lãng lắng nghe, mới nghe rõ người nọ nói “Ăn cướp”, cô theo bản năng dừng bước chân, cũng xoay người nhìn về phía phát ra giọng nói kia.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc đồng phục nhân viên phục vụ đuổi theo một gã đàn ông gầy gò nhỏ nhắn, trong miệng hô to ăn cướp, mà lúc này tên ăn cướp đã đi đến trước mặt cô, cô căn bản không có cách nào phản ứng ngay lập tức được.

Giây tiếp theo, cảm giác lạnh lẽo đánh lên trên cổ cô, mà người đàn ông càng níu tóc cô thật chặt không chịu buông – cô bị bắt làm con tin rồi!

Thì ra là mười lăm phút trước gã đàn ông này cầm dao đi cướp cửa hàng tiện lợi, nhưng nhân viên phục vụ cửa hàng cả gan đuổi theo. Hình như hiểu được mình căn bản không thể chạy thoát khỏi sự truy bắt sau lưng, gã đàn ông nóng lòng, lúc này mới kéo người ngay bên cạnh bắt làm con tin.

Mà người vô tình bị chịu tội này, chẳng may, chính là Khúc Man Lãng.

“Ráng lại đây nè..... Tao kêu chúng mày ráng tới đây đi.....” Gã đàn ông vội vàng hét lớn giọng tiếng Đài.

Nhân viên phục vụ nam thấy tình huống nguy hiểm, cũng dừng lại ngay lập tức, anh ta cũng chỉ là muốn bắt được tên cướp, không hề có ý nghĩ có thể xảy ra mạng người.

Bị nắm tóc, Khúc Man Lãng đau đến nước mắt cũng ào ào chảy ra khỏi hốc mắt, cô nhanh chóng hiểu tình trạng bây giờ, vì vậy cái gì cô cũng không dám suy nghĩ nữa, mà muốn mình phải tỉnh táo không dám hành động gì.

“Lui lại phía sau, tất cả đều phải lui về phía sau thêm vài bước nữa.....” Gã đàn ông hướng người nhân viên phục vụ kêu to, cũng phát hiện người đi đường đều đã dừng lại bước chân, trên mặt đều là vẻ mặt muốn tìm cơ hội giúp một tay, gã đàn ông nóng lòng, thuận tay cầm con dao trên tay chỉ hướng chung quanh mà lớn tiếng lần nữa: “Ráng lại đây đi!”

Khi cái cảm giác lạnh lẽo trên cổ mới vừa rồi đi, Khúc Man Lãng nắm bắt chính xác cơ hội đẩy gã đàn ông một cái, nghĩ dựa vào cú này có thể tránh thoát được sự kiểm chế của gã ta.

Cũng trong lúc đó, bởi vì không yên lòng để một mình Khúc Man Lãng đi quanh quẩn bên ngoài, Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Âm cũng đi xuống tòa nhà tìm cô, lúc này mới phát hiện cách đó không xa ở phía trước có chuyện khác thường.

Gã đàn ông không ngờ người phụ nữ bị gã bắt làm con tin lại đột nhiên đẩy gã một cái, gã cho là cô nên sớm bị gã dọa đến sợ choáng váng, nhưng đột nhiên cô lại làm ra hành động trái ngược làm gã bị dọa, cũng vì thế mà theo bản năng đâm dao về phía cô –

“A – ”

Khúc Man Lãng cảm giác bụng mình mãnh liệt đau đớn, trong tai cũng nghe thấy tiếng thét chói tai, nhưng cô cũng không thể phân biệt được đó là tiếng của cô hay là của người xung quanh, bởi vì giây tiếp theo cô đã mở mắt ra không nổi nữa rồi.

Mắt thấy mình ra tay giết người, tay đầy vết máu đỏ tươi, gã đàn ông ngây ngẩn nhìn chăm chăm Khúc Man Lãng từ từ ngã xuống đất, cũng không nhúc nhích, trong đầu gã chỉ có mỗi một ý niệm, chính là – trồn.

Gã vốn chỉ là muốn đi cướp bóc, sau một trận kinh hoàng, nhất thời cũng quên mình đang ở chỗ nào, quên mình đang đứng trên lối đi bộ, mà trước mắt quanh người mình đều có người vây quanh, gã theo bản năng xoay người bỏ chạy, lại quên đằng sau chính là ngã ba đường lớn.

“Ầm!” Một tiếng động lớn vang lên, gã đàn ông bị chiếc xe đang chạy gấp trên đường lớn đụng trúng, thân thể gầy gò giống như một món đồ chơi bằng cao su bị hất ra đằng xa, rơi xuống đất, chớp mắt nhanh chóng mất đi hơi thở.

Chuyện xảy ra bất ngờ này, toàn bộ đều như tia chớp đập vào mắt Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Âm.

“Không – ”

7. Chương 6

Hu hu..... Hu hu hu.....

Man Lãng..... Tỉnh lại.....

Cô nghe rất nhiều tiếng khóc, thế nhưng những âm thanh đó giống như ở một nơi rất xa, trong đó chỉ có một giọng đàn ông có cảm giác gần chút.

Giọng nói kia là tiếng cô quen thuộc, nhưng cách khóc thút thít bi thương kia lại hoàn toàn xa lạ.

Đó là tiếng của Nhậm Khuê Ung, anh đang khóc, khóc hết sức đau lòng thương tâm, giống như là mất đi một thứ rất quan trọng, rất trọng yếu?

Lúc cô đang lạc vào suy tư, tất cả tiếng vang khóc lóc lại dần dần xa, kể cả cái giọng đàn ông quen thuộc kia cũng vậy.

Hình như qua một thời gian cũng khá dài, lúc Khúc Man Lãng mới nhớ đến anh mất đi là cái gì.

Anh mất đi..... Cô.

Đúng, cô nghĩ, cô đã bị người ta cầm dao ám sát, hơn nữa..... Chết rồi.....

Đúng, cô đã chết, cho nên bọn họ là đang vì cô mà khóc lóc bi thương, nhưng..... Tất cả mọi người đều thương tâm khổ sở, vì sao cô lại không có vậy?

Biết rất rõ là mình nên khổ sở, nhưng cô lại làm không được, cô không cảm thấy tồn tại bất kỳ cảm xúc thương tâm nào cả, chỉ có một mảnh trống không buồn bã đang dần dâng lên.

Chỉ là cô thật không hiểu, người đã chết rồi thì sẽ đi đâu? Thiên đường, địa ngục, hay là cứ lẩn trốn ở nhân gian – đây là 3 cách nói cô đã từng nghe, nhưng tình trạng trước mắt của cô hình như không nằm trong ba loại cách nói này.

Cô..... Đang ở đâu vậy?

Khúc Man Lãng muốn nhìn rõ mình đang ở chỗ nào, nhưng bốn phía đều bao phủ một mảnh sương mù dày đặc, làm cho cô không cách nào thấy rõ mình ở đâu, sau đó, tất cả tiếng khóc hoàn toàn biến mất, lúc này trong tai lại truyền đến một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

“Ngủ đi!”

Một giọng nói trầm mạnh bảo cô ngủ, nhưng cô không muốn ngủ chút nào mà!

Không muốn ngủ, không cần ngủ, không thể ngủ..... Nhưng càng cự tuyệt, Khúc Man Lăng phát giác ra mí mắt mình càng bướng bỉnh muốn nhắm xuống.

Tôi không muốn ngủ!

Khúc Man Lăng hô to, lại phát hiện tiếng vang gì cũng không có, bởi vì cô không phát ra được âm thanh nào, trong tai lại truyền đến giọng nói đó.

“Ngủ đi – ”

Giọng nói kia giống như ma lực không cách nào chống cự, bất kể cô ương ngạnh cự tuyệt thế nào, vẫn vô công vô ích.

Cuối cùng, một giây trước khi mí mắt hoàn toàn khép lại, trước mắt cô không còn lại một mảnh mờ mịt như vậy nữa, một đạo bóng dáng đang đi trên sương mù bay tới trước mặt cô.

Người nọ ăn mặc cực kỳ lạ lùng, nhưng Khúc Man Lăng không có chú ý nhiều, thậm chí ngay cả mặt mũi người đó ra sao cô cũng không kịp nhìn thấy rõ, cuối cùng chỉ có nhìn thấy người kia cầm một quyển sổ ghi chép.....

“Thật không có lựa chọn nào khác sao?” Thổ địa bà sâu kín thở dài.

“Không có, đây là cơ hội cuối cùng, chỉ có thể đánh cược một trận này thôi.” Thổ địa ông cũng chỉ có thể than thở theo.

“Cứng như vậy mà cột lên thật sự không có vấn đề gì sao?” Nguyệt lão cầm tơ hồng nhỏ xíu trong tay hỏi hai người, cả khuôn mặt có chút chần chờ.

Công việc của ông là xếp duyên phận của hai người cột vào một vào một chỗ, lấy tơ hồng hai người đã mất nhân duyên cột vào một chỗ cũng là gặp lần đầu.

Bởi vì đem nhân duyên vốn mỹ mãn lại cắt đứt ngoài ý muốn, đưa đến Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng ở mỗi một đời gặp nhau luôn là lấy cái chết kết thúc, làm như vậy vì không muốn để cái chết kéo quá dài – trên thực tế, đời này cuối cùng Nhậm Khuê Ung và Khúc Man cũng đã gặp nhau, nếu cô không được nhân duyên trọn vẹn, cô không còn cách nào chuyển thế nữa.

“Chúng ta chỉ có thể tin tưởng sẽ không còn có vấn đề nào nữa, tôi cũng đã đến Thôi Phán sử dụng chút nhân tình nhờ ông ta sửa đổi thời gian lên Sổ Sinh Tử rồi, bây giờ bọn họ cần chính là tạo cơ hội yêu nhau lại một lần nữa.” Thổ địa ông thở dài.

Thôi Phán này tính tình bướng bỉnh lại còn ngoan cố, nếu không phải lúc trước Thôi Phán ông ta không cẩn thận thiếu một cái nhân tình với mình, chuyện này là ngay cả một chút cơ hội chuyển đường sống cũng không có!

Bây giờ vấn đề sống chết coi như đã giải quyết, nhưng nhân duyên đã đứt phải tiếp tục như thế nào đây, đây mới là vấn đề lớn.

Dưới tình huống không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là đề nghị Nguyệt lão tiểu lão đệ lấy ra một sợi dây tơ hồng trống không, không thuộc về bất cứ người nào, cột lại nhân duyên đã đứt của Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng.

Nhưng bởi vì là sợi dây tơ hồng chấp nối miễn cưỡng, giữa đoạn dây tơ hồng trống không kia cũng sẽ làm thời gian và tình cảm của bọn họ trở nên trống không, cho nên phải có thời gian nhớ lại, tình cảm cũng phải lặp lại một lần nữa.

Mà thiết lập lại một lần nữa cũng sẽ tồn tại một chút biến đổi, nhưng điều đó cả ba người bọn họ lại không cách nào nắm giữ được, cho nên nếu giữa bọn họ không có cách nào thuận lợi yêu nhau lần nữa, sợi dây tơ hồng chống đỡ nối cả hai cũng lần nữa đứt đoạn, tất cả những việc làm mà bọn họ cố gắng sửa chữa sai lầm vẫn phải hóa thành hư không.

Chống đỡ nhân duyên là cách cuối cùng, trước mắt cũng là cơ hội duy nhất, bọn họ cũng chỉ có thể cược vào may mắn thôi.

“Đúng vậy đó, chúng ta chỉ có thể tin.....”

Tháng 5 năm 2010

“Ừm.....” Khúc Man Lãng phát ra một tiếng rên rỉ đáng sợ, giống như là cực kỳ khổ sở.

Không khí trong phổi giống như bị thiếu hụt đã lâu, lại đột nhiên được bơm vào, làm cho cô theo phản xạ mà dùng miệng ra sức hô hấp, nhưng tiếng rên rỉ thống khổ vẫn không hề dừng lại.

Hai tay cô che bụng, trên mặt đều là vẻ mặt khổ sở, trong nháy mắt khi tỉnh lại trí nhớ dừng lại lúc cô bị cướp công kích, mà bị đâm một dao –

“Ôi.....” Đau đớn rên rỉ không ngừng phát ra từ trong miệng cô, cô nằm trên giường lớn, đáng vẻ vẫn là hết sức thống khổ.

Thật lâu sau, tiếng rên rỉ trên giường lại biến thành tiếng thở dốc nặng nề, mà trên vẻ mặt khổ sở mặc dù đã giảm, nhưng mi tâm vẫn nhú chặt.

Khúc Man Lãng hít sâu một lần nữa, cũng vì làm cho cơ thể đau đớn giảm chút, nhưng chỉ chốc lát sau, cô phát hiện chút khác thường.

Trong lòng bàn tay không có cảm giác ấm áp ướt át, cô nhớ rõ ràng tay mình dính đầy máu tươi, sao bây giờ chẳng có gì cả vậy?

Mơ..... Là mơ.....

“Thật là một giấc mơ đáng sợ.....” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Khúc Man Lãng mồ hôi đổ ra như tắm còn có chút hoảng sợ, cô không hiểu vì sao giấc mộng lại chân thật như vậy, chân thật đến mức cô thật coi mình như đã bị một dao..... Còn bị chết!

“Kỳ lạ, bình thường rất ít khi nằm mơ, vì sao lần này lại nằm mơ một giấc mơ không thể giải thích đây?” Về mặt cô không hiểu tự hỏi, kinh ngạc nhìn đôi tay vốn đang đè chặt trên bụng lên trước mặt, đôi tay vô cùng sạch sẽ, cái gì cũng không bị nhiễm bẩn, chứ đừng nói là máu tươi.

Thường nghe người ta nói ngày có suy nghĩ, đêm về sẽ nằm mộng, mà áp lực cũng là một trong những nguyên nhân sẽ tạo ra mộng cảnh, Khúc Man Lãng cố gắng hồi tưởng lại tất cả sự việc xảy ra ngày hôm qua, thậm chí là tất cả chuyện lớn nhỏ gần đây trong cuộc sống, thử tìm ra nguyên nhân cô bị ác mộng như vậy.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, ngày hôm qua tất cả đều trôi qua rất thuận lợi, gần đây cũng không có sự việc gì đặc biệt làm cho cô cảm thấy tồn tại áp lực, cho nên cuối cùng cũng không tìm ra nguyên nhân bị ác mộng, chỉ có thể quy tất cả do hoạt động của đầu óc thôi.

Cô thở dài, nhìn đồng hồ, bây giờ là bảy giờ sáng, cách thời gian cô dự định rời giường khoảng hai giờ, nhưng cô quyết định không ngủ tiếp nữa, ác mộng vô cùng chân thật đã sớm làm cho cô bị sợ đến mức hết buồn ngủ rồi.

Thật là một buổi sáng không giải thích nổi!

Mùa mưa dầm luôn làm người ta nôn nóng phiền lòng, hôm nay thật khó khi mưa ngừng chút, mặc dù bầu trời vẫn là một mảnh xám xịt, nhưng nhiệt độ cũng không lạnh không nóng, điều này khiến tâm tình sáng sớm bị ác mộng đánh thức của Khúc Man Lãng cũng tốt hơn chút.

Trước khi ra cửa đi làm, cô cẩn thận nhớ lại tất cả hình ảnh trong mơ, nhưng trừ tình tiết cuối cùng đáng sợ kia, những tình tiết trước đó nữa toàn bộ cô đều không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ cô mơ một giấc mơ rất dài, vì vậy trước khi ra cửa, cô quyết định quăng tất cả suy nghĩ đó ra sau đầu không suy nghĩ thêm gì nữa.

Sau đó không lâu, tay Khúc Man Lãng đang cầm ly cà phê nóng từ trong quán cà phê ra ngoài, tầm mắt cô không phải rơi trên tiệm “A Game” bên tay phải, mà là rơi trên một tiệm làm tóc khác đang trước bên tay trái đã lấp đặt thiết bị xong xuôi cũng bắt đầu hoạt động làm ăn – “Dance”.

Đây là một đoạn đường rất nhiều tiệm làm tóc, tháng trước hai cửa tiệm “A Game” ở đây đồng thời cùng khai trương, cô cũng biết cách chỗ này năm mươi mét “Dance” cũng đã lấp đặt thiết bị xong; mặc dù hai

bên là quan hệ cạnh tranh, nhưng cô cũng không bởi vì có hai cửa tiệm chi nhánh mới mở gần đó mà ác ý phê phán đối phương, nơi này là địa điểm tốt để làm ăn, ông chủ nào biết nhìn xa trông rộng đều biết điều này –

Mọi người đều biết chủ cửa tiệm “A Game” là một nhóm người, mà ông chủ của “Dance” là Nhậm Khuê Ung cũng biết được.

Hôm nay cô mang theo nhà tạo mẫu trẻ của tiệm Kỳ Nhị đi một chuyến đến Đài truyền hình làm việc, mà cô chỉ phụ trách dẫn người đến, làm quen hoàn cảnh một chút, liền trở lại tiệm Kỳ Nhị - cũng bởi vì không phải là nhà tạo mẫu của tiệm này, thực tế hôm nay nếu không có khách chỉ định phục vụ, cô sẽ rất là nhàn hạ.

Cũng bởi vì như vậy, cô mới có thể đang cầm cà phê, nhìn công nhân đang hủy bức tường ngoài lầu hai “Dance” còn sót lại giá đỡ chim ưng, thật tò mò sau khi giá đỡ chim ưng đều bị tháo ra, vậy tầng hai “Dance” sẽ nhìn như thế nào?

Nhất định là hết sức chất đi, cũng giống như là “A Game” vậy.

Khúc Man Lãng ít nhiều đều đã đi nhiều nơi xung quanh đây, mấy cái chi nhánh cũng tham quan một chút, cho nên cô vẫn biết sự tồn tại của tiệm “Dance” này, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thật kỹ ở bên trong nó trang hoàng như thế nào, hôm nay liền thừa dịp khó có được rảnh rỗi đi nhìn xem một chút đi!

Nghĩ tới, Khúc Man Lãng chuyển bước chân đi về bên trái phía trước, cuối cùng dừng trước cửa tiệm “Dance” ở phía bên phải, nơi đó có một mảng lớn cửa sổ trong suốt sát đất, cũng nhìn thấy rõ hơn phân nửa không gian mọi người ở trong tiệm đang hoạt động.

Trong tiệm mọi người không ai chú ý tới Khúc Man Lãng đang ở bên ngoài quan sát chăm chú, nhưng bên ngoài cửa tiệm ở một đầu khác, có người lại chú ý đến cô.

Nhìn cái gò má xinh đẹp, Nhậm Khuê Ung nhìn một cái liền nhận ra Khúc Man Lãng.

Năm ngoái bọn họ có một cuộc hợp tác lớn cũng chính thức giới thiệu mình với đối phương, sau này có chạm mặt ngắn ngủi mấy lần, cũng đều lễ độ hướng đối phương chào hỏi, trên căn bản bọn họ được gọi là bạn bè có quen biết, chỉ là không quen thuộc lắm thôi.

Cô đang quan sát cửa tiệm “Dance”, Nhậm Khuê Ung phỏng đoán cô đơn thuần chỉ là tò mò sự trang hoàng thiết kế của cửa tiệm mới mà thôi, đang định đi tới hào phóng mời cô vào bên trong tham quan, nhưng lúc này bức tường lầu hai lại truyền tới tiếng vang khác thường.

Phát sinh chuyện ngoài ý muốn!

“Người phía dưới cẩn thận – ” người công nhân đang đứng trên lầu hai tháo dỡ tường đột nhiên hô to.

Bỗng dưng nghe trên đỉnh đầu tiếng hò hét, Khúc Man Lãng theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn, cánh tay trái lại đột nhiên truyền đến một lực cực mạnh, sau một giây cả người cô liền ngã vào lồng ngực ấm áp của một người đàn ông.

“A a.....” Cô đau đến hét ra tiếng.

Mặc dù Nhậm Khuê Ung nhanh tay lẹ mắt kéo Khúc Man Lãng lại, không để tượng con chim ưng rơi xuống đập lên người cô, sau đó không tạo thành tổn thương không thể cứu vãn, nhưng cũng không cách nào làm cho cô hoàn toàn thoát khỏi phạm vi nguy hiểm.

Tượng chim ưng rơi xuống va chạm xuống đất tạo thành tiếng vang lớn, tiếng vang đó át cả tiếng đau mà Khúc Man Lãng phát ra, không ai nghe tiếng của cô, Nhậm Khuê Ung đang ôm cô vào trong ngực lại nghe thấy.

“Đau chỗ nào?” Anh khẽ kéo khoảng cách giữa hai người, bằng tốc độ nhanh nhất quét nhìn toàn bộ người cô.

“Chân của tôi..... Thật là đau.....” Khúc Man Lãng không quản người đang đỡ lấy mình là ai, chân nhỏ đang truyền tới đau đớn, làm cô phải nắm thật chặt tay đối phương kêu đau.

Lúc cô kêu đau, Nhậm Khuê Ung cũng đã nhìn thấy trên bàn chân phải của cô có vết rách nhứt mắt màu đỏ tươi, còn có miệng vết máu bị rách khoảng mười centimét, xem ra là mảnh tượng chim ưng rơi xuống đã va vào làm bị thương, máu tươi đang không ngừng chảy từ vết rách ra ngoài.

Cô phải được cầm máu!

“Nhanh đi mang một cái khăn sạch đến cho tôi.” Nhậm Khuê Ung gọi người từ trong tiệm chạy đến nhìn xem ra chỉ thị.

Nhìn thấy sai lầm của mình mà làm người khác bị thương, nhân viên làm việc vội vàng đi tới bên cạnh Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng, lo lắng nói” “Tôi lập tức gọi xe cứu thương.....”

Lúc này người trong tiệm vội vàng lấy ra khăn lông sạch sẽ đưa tới, mà bên cạnh bọn họ đã vây quanh không ít người quan tâm tình hình.

“Vậy thì chậm quá, cậu xử lý tốt hiện trường đi, đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, tôi lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện.” Nhậm Khuê Ung nhận lấy cái khăn lông, lập tức ngồi xổm xuống cầm máu cho Khúc Man Lăng.

Anh lấy khăn lông cột quanh vết thương, quyết định nếu như đến bãi đậu xe lái xe sẽ mất rất nhiều thời gian, sau khi đứng dậy liền đưa tay vẫy xe taxi.

“Xử lý tốt hiện trường, hạng mục công trình làm việc liền để cậu phụ trách.” Ngồi lên trước xe taxi, Nhậm Khuê Ung hướng đến trưởng tiệm tiệm Kỳ Nhị nói.

Công việc nghiệm thu trang hoàng tiệm mới là mục đích lần này anh đến tiệm Kỳ Nhị, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người bị thương còn là Khúc Man Lăng, mà anh lại là ông chủ, chuyện này hiển nhiên phải do anh xử lý mới thỏa đáng.

Sau khi đỡ Khúc Man Lăng lên xe, Nhậm Khuê Ung lập tức bảo tài xế đưa bọn họ đến bệnh viện gần nhất.

Trong phòng cấp cứu.

“Thật là đau.....” Ngồi ở trên ghế khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Man Lăng toàn bộ vì đau đớn đều nhăn thành một chỗ, bởi cô y tá đang xử lý vết thương cho cô, động tác này làm cô càng đau thêm gấp bội.

“Xem ra là không có thương tổn đến xương, chỉ là vết thương có chút sâu phải vá lại, nhưng để chắc chắn, hay là chúng ta chụp một tấm X quang trước đã, bây giờ trước hết nhờ cô y tá chích một mũi uốn ván trước.” Bác sĩ lớn tuổi nói xong, liền mời cô y tá chuẩn bị chích cho Khúc Man Lăng.

Chích đau, chân cũng đau, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Khúc Man Lăng bởi vì đau mà mặt mày không còn chút máu, sắc mặt tái nhợt .

“Thật xin lỗi, lần này là ngoài ý muốn, tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.” Nhìn Khúc Man Lăng ở bên người nắm chặt tay, Nhậm Khuê Ung biết cô rất đau, cũng chỉ có thể tự trách thật sâu..... Không thôi.

Tự trách là phải, bởi vì anh là người phụ trách, vẫn không buông bỏ phản ứng theo tình cảm, chính anh cũng cảm thấy có chút không biết phải theo cái nào, bởi vì cái cảm giác này quá riêng tư rồi.

Mặc dù bọn họ trước kia đã biết nhau, nhưng hai người vẫn không quen ở trạng thái kia, trên phương diện làm ăn là đối thủ cạnh tranh, mặc dù tư thái cô hào phóng không ra vẻ, làm cho đáy lòng anh đối với cô rất là thương thức, chỉ là tất cả những thứ này cũng không đủ để cho anh có tư cách vào giờ phút này có quá nhiều cảm nhận riêng tư đi.

Chẳng lẽ bởi vì tối hôm qua sao?

Tối hôm qua anh cả đêm bị ác mộng, nhưng giấc mộng dài đó lại lúc trời vừa tờ mờ sáng khi tỉnh giấc trong nháy mắt đó toàn bộ lại mơ hồ, cuối cùng anh chỉ nhớ mang máng giống mộng này cho anh vui vẻ cùng cảm xúc bị thương, còn có..... Cô.

Đúng, quá trình giấc mơ anh không có cách nào nhớ hết, nhưng anh vẫn có thể khẳng định 100% Khúc Man Lăng chính là nữ chính trong giấc mơ ấy.

Thậm chí, anh mơ hồ hiểu anh có biến hóa tình kết này đều là do vị nữ chính này tác động, nhưng..... Đây thật không logic mà! Bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè được “Biết” mà thôi, quan hệ này so với bạn bè bình thường còn không bằng nữa là!

Nhưng không thể phủ nhận, bây giờ đáy lòng anh có chút cảm xúc – thậm chí nên nói là tình cảm – đang lên men bên trong, anh không hiểu tại sao đột nhiên lại có cảm giác với một người như vậy, hơn nữa còn là biết nhân vật đó sau nhiều năm – hơn phân nửa giữa đàn ông và phụ nữ nếu là có sức hút lẫn nhau, không phải đều trong thời gian ngắn, thậm chí là lần nhìn đầu tiên là có thể biết được, vì sao anh lại quen thuộc chậm đến vậy?

Không cách nào giải thích được tình cảm quen thuộc lại phát triển lên men chậm chạp như vậy, không giải thích được tại sao hôm nay cô vừa xuất hiện trong tầm mắt anh, ánh mắt anh cũng chỉ nhìn chăm chăm vào cô, không tự chủ đặt toàn bộ lực chú ý lên trên người cô, hơn nữa giấc mơ ly kỳ kia..... Tất cả tất cả anh đều không thể giải thích được, nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là – hình như anh đối với cô càng ngày càng có cảm giác.

Lúc trước chỉ cảm thấy cô là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nhưng bây giờ anh cảm thấy cô ngoại trừ xinh đẹp, còn có rất nhiều lực hút vô hình khác.

Vết thương rất đau, mà bác sĩ tuy là có thái độ khá thoải mái, ra vẻ vết thương của cô không có gì nghiêm trọng, thật giống như mấy vết vá lại chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cô mới là người bị thương, tất cả đau đớn này cô là người chịu, mà không phải ai khác! Nhất là cô cũng không phải là kẻ điên không biết đau, cô là người bình thường, cũng rất sợ đau.

Sau khi xem xong tờ chụp X Quang, bác sĩ nói rõ các bước xử lý vết thương cho Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng.

“Từ trong tờ chụp X quang cho thấy thật sự không có thương tổn đến xương, bây giờ tôi giúp cô tiêm thuốc mê trước, đợi lát nữa vá lại vết thương, nếu như cô thấy sợ, mời nghiêng mặt sang một bên.” Nhìn cô gái xinh đẹp sắc mặt càng ngày càng tái nhợt khó coi, bác sĩ hình như cũng dần dần phát hiện lòng cô ấy có chút giống như rất khẩn trương.

Có mấy bệnh nhân gan lớn một chút, sẽ nhìn động tác của bác sĩ hay y tá, nhưng bác sĩ suy đoán Khúc Man Lăng sẽ không có lá gan này mới đúng.

“Tôi sẽ xoay sang chỗ khác.” Bởi vì vết thương nằm cạnh bên phải bắp chân, cảm giác đau không ngừng kích thích cô, mà tâm tình cô một phút cũng không buông lỏng, Khúc Man Lăng ngay từ đầu đã không có dũng khí mà nhìn bác sĩ làm sao mà vá lại vết thương cho cô.

Bác sĩ gật gù đầu nói: “Bây giờ chích thuốc mê trước”.....

Khi giây phút cô y tá đâm cây kim tiêm vào da thịt mịn màng kia, đau đớn cùng tâm tình khẩn trương khiến Khúc Man Lăng không ngăn được khẽ rên lên.

Khúc Man Lăng cắn môi không để cho tiếng rên rit đau đớn không bật ra khỏi miệng, cô cảm thấy mình rất vô dụng, nhưng bây giờ thật là ngay cả chút ít đau đớn cô cũng không chịu nổi.

Nhậm Khuê Ung ở một bên nhìn thấy tất cả hành động phản ứng của Khúc Man Lăng, anh biết sau đó cô cũng sẽ không cảm thấy đau đớn nữa, ít nhất trước khi toàn bộ thuốc tê chưa phai, nhưng anh vẫn thuận theo đáy lòng mình là đưa bàn tay ra cho cô.

“Không ngại thì cô có thể nắm tay tôi.” Chủ động đưa bàn tay ra là quyền của phụ nữ, mà anh là đàn ông, cho nên anh cho cô quyền lựa chọn, không muốn mình giữ lại ấn tượng xấu ở trong lòng cô.

Đây tuy nhìn như là một hành động vô cùng đơn giản, nhưng đối với người đang vô cùng đau đớn và cảm xúc khẩn trương đang quấy nhiễu lấy mình, cũng là sự giúp đỡ vô hạn cảm kích rồi.

Lúc này không còn tồn tại vấn đề ngại ngùng giới tính giữa nam và nữ nữa, lúc Nhậm Khuê Ung đưa tay ra lần đầu, Khúc Man Lăng không chút do dự đưa bàn tay mình vào trong bàn tay anh, cũng nắm tay anh thật chặt.

“Cám ơn.”

8. Chương 7

Nhậm Khuê Ung dìu tay Khúc Man Lãng ra ngoài bệnh viện, cũng cùng nhau ngồi vào một trong những chiếc taxi đang nối đuôi nhau xếp hàng dài.

Khúc Man Lãng nói địa chỉ cho tài xế, Nhậm Khuê Ung sau khi nghe thấy tên con đường quen thuộc thì nhú mày. “Hôm nay cô còn có công việc đang dở sao?”

Địa chỉ vừa rồi Khúc Man Lãng mới nói, cũng cùng đường với tiệm Kỳ Nhị của anh, cửa hàng chỗ này hơi kém chút mà thôi, cho nên anh biết là cô đang nói đến địa chỉ tiệm “A Game”, mà không phải là nơi ở của cô.

Nghe được, Khúc Man Lãng theo bản năng lắc đầu một cái, mà sau khi cô thành thực giải đáp, lúc này cô mới bất chợt phát hiện nguyên nhân anh cau mày nhìn cô.

Anh không muốn cô tiếp tục làm việc, anh muốn cô nghỉ ngơi, anh quan tâm cô.....

“Vậy xin cô về nhà nghỉ ngơi đi!” Nhậm Khuê Ung sử dụng từ ngữ khá khách sáo, nhưng giọng điệu lại xen lẫn chút kiên trì.

Nếu hôm nay đổi lại là người khác, Khúc Man Lãng cũng sẽ không vì một câu kiên trì của đối phương mà nghe lời, nhưng bởi vì là anh.....

“Bác tài, thật xin lỗi, nhờ tới – ” vì vậy, Khúc Man Lãng lại nói một địa chỉ khác cho bác tài xế, lần này là cô nói địa chỉ nhà mình.

Vừa rồi đứng trước cửa tiệm “Dance”, cô nhớ tới anh là nhân vật của bảng hiệu này, nhưng lúc phát sinh chuyện ngoài ý muốn, khi giây phút anh xuất hiện trước mặt cô ở khoảng cách gần như thế, ngoại trừ sự đau đớn từ chân truyền đến, thật ra trong lòng cô còn có một người lạ bỗng vụt thoáng qua.

Chỉ là bởi vì đau, cô không có cách nào mà suy nghĩ kỹ càng, mà bây giờ cô có thể suy nghĩ thật tốt rồi.

Khi cô nhìn cái khuôn mặt dễ nhìn đó của anh thì cô mới nhớ lại giấc mơ ngày hôm qua, mặc dù cô không nhớ nổi nội dung của giấc mơ đó, nhưng cô có thể khẳng định chắc chắn anh có trong giấc mơ đó.

Đúng, anh xuất hiện trong giấc mơ của cô, điểm này làm cho cô có chút rối loạn, bởi vì điều này ngược lại làm cô cố gắng suy nghĩ nhớ xem rốt cuộc giấc mơ đó là gì, tại sao lại mơ thấy anh? Bọn họ thật sự không quen nhau đi!

Nhưng tạm thời không nói đến nội dung trong giấc mơ đó là gì, bây giờ cô đối với anh là không thể không để ý, bởi vì tất cả những gì anh đã làm ngày hôm nay đều làm cho cô rất cảm động, nhưng cũng cảm thấy – trong lòng không khỏi để ý đến anh, cũng cảm thấy không hiểu sao lại có một cái loại cảm giác quen thuộc không nên có này.

Vậy mà, vừa rồi ở trong bệnh viện, khi nhiệt độ trong lòng bàn tay anh truyền đến sự ấm áp thì sự đau đớn cũng dần giảm đi, thay vào đó là cảm giác rung động là lạ không nói nên lời.

Cô khi đó cũng không biết đó là tác dụng của thuốc tê, hay là cỗ ma lực trấn an tâm thần mình.

Tóm lại, khi anh vuốt ve tâm tình lo lắng của cô cũng dần bình ổn lại, đây là một cảm giác chưa từng có, bởi vì trước ngày hôm nay cô và anh, nói hai người là hai đường thẳng song song không dính líu đến nhau cũng không quá đáng.

Cảm giác không hiểu kia làm Khúc Man Lãng bị đả kích không nhỏ, nhưng trong nháy mắt khi bàn tay nào đó nắm chặt lấy, thậm chí cô còn kích động có ý nghĩ muốn ôm và hôn anh.....

Lúc ấy cô bị chính ý nghĩ hoang đường của mình làm choáng váng cả đầu, giây phút đó thiếu chút nữa cô bại bởi chính mình, nếu không phải bác sĩ đang vá chân cô, trong miệng cũng không quên dặn dò cô làm sao chăm sóc vết thương, cô nghĩ cô nhất định sẽ sợ hãi, cũng dọa hỏng luôn anh.....

Thế nhưng nếu như là một người đàn ông bình thường bị cưỡng hôn sẽ phản ứng ra sao? Nhất định là cô bị điên rồi đi! Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đặt cô vào nhân vật cần cự tuyệt lui tới.

Không, cô không muốn làm anh cự tuyệt lui tới.

Trước kia chưa từng nghĩ tới vấn đề như vậy, nhưng bây giờ cô khẳng định, cô muốn trở thành bạn bè với anh – hơn nữa là một người bạn có chút thân thiết.

Cho nên, khi Nhậm Khuê Ung mở miệng lần nữa thì cô vẫn nghe lời mà đáp ứng anh.

Nhậm Khuê Ung lấy điện thoại của mình ra và hỏi: “Số điện thoại của cô là bao nhiêu?”

Lần này anh cũng không có khách sáo như lúc trước nữa, bởi vì có một số việc nếu không trực tiếp cùng bá đạo, thì không có cách nào đạt được mục đích.

Sau khi nói ra số điện thoại của mình, cô thừa nhận mình nói thẳng thừng số điện thoại của mình ra như vậy là thiếu chút dè dặt của phái nữ, vì vậy lại nói thêm một câu. “Anh hỏi số điện thoại của tôi làm chi?”

Được rồi, câu hỏi này mặc dù là muốn cứu vãn sự dè dặt cá nhân của cô, nhưng nếu là người có suy nghĩ phức tạp thêm chút, khó để người ra không nghĩ tới mặt khác đi.

Là quan tâm đến vết thương của cô? Hay là còn có mục đích nào khác nữa đây?

Cô có chút hối hận sao không đặt ra câu hỏi uyển chuyển hơn chút, ít nhất khi nghe cũng không giống như là đang ám chỉ là “Cự tuyệt” hay “Chấp nhận” gì gì đó, cô vốn muốn giữ hình tượng có vẻ dè dặt một chút, nhưng hình như đã thất bại rồi.

Nếu như anh cho rằng cô là đang ám chỉ anh đang có ý theo đuổi mình, nhưng suy nghĩ của anh lại thuần túy là sự quan tâm, lầm tưởng cô đang hiểu lầm gì đó, cho nên giải thích rõ ràng hết, nói rõ hoàn toàn không có ý theo đuổi, như vậy..... Có cái gì hỏng bét bằng với việc mất đi sự nữ tính thẹn thùng của phụ nữ đây?

Có, đó chính là tình cảm rung động đang bộc phát giờ phút này trong lòng cô, lại bị đối phương mạnh mẽ bắn chết!

“Cô bị thương là sai lầm của tôi, đương nhiên tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.” Nhậm Khuê Ung di động ngón tay, nhập mã số mà Khúc Man Lãng mới đọc lên vào điện thoại di động.

Cũng may, anh không vội vã thanh minh tất cả.....

Trên mặt Nhậm Khuê Ung cũng không có biểu hiện nghiêm túc gì, thậm chí khóe môi anh còn có nhếch lên một góc nhỏ nhỏ.

Khúc Man Lãng hoàn toàn không có cảm nhận được bất kỳ cảm xúc gì từ thái độ của anh, điểm này là cô thở dài một hơi thật lớn.

Biểu tình này, bày tỏ bọn họ ít nhất còn có thể duy trì bạn bè trên mạng, như vậy rất tốt.

Thật ra thì, tình cảm bộc phát nhanh chóng ngoài ý muốn, Khúc Man Lãng biết mình đối với người đàn ông bên cạnh có chút hảo cảm (cảm tình tốt đẹp) và hi vọng, nhưng thật lòng mà nói, cô ngoại trừ có chút xiu thẳm trộm mong đợi, còn có chút sợ hãi.

Sợ hai người nếu thật là có duyên, như vậy trong lòng cô nếu có một người thâm nhập, được hay mất đều sẽ ảnh hưởng tình cảm của cô, nhưng nếu là anh đối với cô thực chất không có tưởng nhớ đặc biệt giữa nam và nữ nào cả, như vậy đến lúc đó cô sẽ rất thất vọng, cho nên tâm tình của cô bây giờ vừa là mong đợi, vừa sợ hãi lại có chút mâu thuẫn.

Vì thắng bằng giống như mất cân đối cả thể xác lẫn tinh thần, cô chỉ có thể cưỡng ép mình tỉnh táo mà ứng đối, tương lai tất cả chỉ có thể thuận theo tự nhiên, hai người cứ bắt đầu từ bạn bè, lúc nào cô cũng nhắc nhở mình cẩn thận từng bước, đừng quá nóng vội.

Nhạc chuông điện thoại Khúc Man Lãng vang lên, trên màn hình hiện ra một dãy số xa lạ, mà lúc này Nhậm Khuê Ung lại kết thúc cuộc gọi.

“Nhớ lưu tên anh vào đây.” Lúc nói chuyện, Nhậm Khuê Ung đã lưu tên của Khúc Man Lãng vào xong rồi. (hoacodat: Do lúc này hai người đã có chút quen biết nên xưng hô đổi thành anh em nha!)

“Có thể biết anh đang tính muốn phụ trách như thế nào không?” Khúc Man Lãng hỏi, ngón tay cũng bắt đầu hành động.

“Nếu em cho phép, dĩ nhiên là mỗi ngày đều giúp em thay thuốc, bởi vì em đã khẳng định không thể tự mình thay thuốc; còn phải cùng em trở lại cắt chỉ chân, xác định vết thương của em đã hoàn toàn khép lại. Dĩ nhiên, con gái đều quý trọng từng tấc da thịt mình, vết thương kia nhất định sẽ tạo thành sẹo, phẫu thuật thẩm mỹ càng không thể tránh, những tiền phí này anh đều sẽ phụ trách hết.”

Nghe anh trả lời như vậy, Khúc Man Lãng không có cự tuyệt, cũng không có gạt đầu đồng ý.

Anh nói đúng, cô sợ đau, thực chất không có dũng khí tự mình thay thuốc cho vết thương, nhưng thật sự có cần anh tự mình ngày ngày vì cô thay thuốc không? Đây có thể làm được sao?

Cái vấn đề này mãi cho đến giây phút đạt được mục đích kia, Khúc Man Lãng không nhận được lại muốn cười.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Man Lãng bởi vì thuốc tê phai dần mà bắt đầu cảm thấy đau đốn, Nhậm Khuê Ung hết sức nghiêm túc nói: “Em cần một cây gậy.”

Nhậm Khuê Ung dìu cô đến trước cửa nhà cô, bởi vì đang đau, cô thậm chí không có cách nào miễn cưỡng nhón chân mà đi tập tễnh, nếu không phải là anh dìu đi, chỉ sợ cô phải nhảy lò cò mà đi thôi.

Nghe anh nói quá sức nghiêm túc, Khúc Man Lãng dừng động tác mở cửa, đầu tiên là sững sờ quay đầu lại nhìn anh, sau đó cực kỳ không khí chất mà cười rộ lên.

“Phi.....” Làm cho cô cảm thấy mắc cười nhất không phải là chuyện anh nói cô nên sử dụng cây gậy này, mà là dáng vẻ nghiêm túc quá đáng kia của anh.

Cô chỉ là bị thương ngoài da thôi, anh quá khoa trương rồi đó, xem như hành động có bất tiện đi, cũng chỉ là chuyện tạm thời, qua một hai ngày, cô chân thấp chân cao cũng có thể đi được, thật muốn cô chống gậy, cô mới thật không biết đi như thế nào đó!

“Anh cũng quá nông nóng đi, đưa em gậy em cũng không biết cách sử dụng, hai ngày này em không cần ra ngoài làm việc, em ở trong nhà vịn vách tường từ từ đi cũng không vấn đề gì.” Cho nên chủ ý đưa cô cây gậy này thì miễn đi!

Nghe vậy, Nhậm Khuê Ung đầu tiên là nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Khúc Man Lãng; nhìn thấy cô ngượng ngừng thu lại nụ cười; nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần đỏ lên, tầm mắt không nhận được ngượng ngừng ngoảnh đi.

Cuối cùng, anh không khẳng khẳng chuyện chống gậy nữa, sau khi đưa cô an toàn vào bên trong nhà liền rời đi.

Nhớ lại khúc này, Khúc Man Lãng đã cảm thấy anh rất nghiêm túc cũng rất đáng yêu, mặc dù, tối hôm đó bởi vì vết thương, cô ngủ không được yên ổn cho lắm, hơn nữa..... Cô lại nằm mơ.

Lần này cảnh trog giấc mơ không giống như lúc trước khi tỉnh lại liền hơn phân nửa là nhớ không rõ, cô nhớ rõ ràng, cô mơ thấy Nhậm Khuê Ung, mơ thấy bọn họ kết hôn, kể cả chi tiết cả buổi hôn lễ đều trình diễn trong đầu.

Khi cô mơ mơ màng tỉnh lại từ trong giấc mơ, bên tai hình như còn truyền đến điệu nhạc ngày kết hôn vang vang, sau khi bộ não hồi phục sự tỉnh táo như thường ngày, cô ngồi yên trên giường bật cười.

Lần này, thật sự đúng như nói ngày có chút suy nghĩ, đêm sẽ nằm mơ thấy.

Cô thật sự quá mù quáng mà!

Thật ra thì, Khúc Man Lãng một chút cũng không đoán mò, bởi vì tất cả đều là kết quả số mạng vận chuyển lần nữa, mà cả đêm, Nhậm Khuê Ung cũng mơ một giấc mơ giống như cô vậy.

Sau khi anh tỉnh lại, trong lòng có một loại cảm giác không thể nào giải thích nổi lần nữa đánh vào anh, thậm chí anh bình thường đều không tin vào vận mệnh, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được cô phải thuộc về anh, chuyện này..... Là số mạng đã định trước rồi.

Nếu là hai ngày trước mà bàn về số mạng, Nhậm Khuê Ung sẽ cho là mình điên rồi, nhưng bây giờ anh tuyệt đối sẽ không có cảm giác mình là kẻ điên, anh chỉ biết anh phải cố gắng nắm chặt lấy tất cả - tất cả những thứ mà anh cảm thấy rất quen thuộc.

Bình thường Khúc Man Lãng không phải là một người yêu thích việc ngủ nướng, dù nói chân mang vết thương làm cho cô cả đêm không được ngủ ngon, nhưng sau khi cô tỉnh dậy liền đứng dậy đánh răng rửa mặt.

Vết thương trên chân có chút đau, nhưng cảm giác cả người nếu so với ngày hôm qua lại tốt hơn một chút, động tác đi lại tuy là chậm chạp, nhưng chỉ cần vị tường, cô vẫn có thể ở bên trong phòng tùy ý hoạt động.

Sau khi rửa mặt xong, cô vịn tường đi đến phòng khách.

Cô ngồi lên ghế sofa mở tivi xem tin tức, cô biết mình bây giờ cần phải ra ngoài vì mình mà mua một bữa ăn sáng, hoặc là vào phòng bếp tìm đồ ăn gì đó lấp đầy bụng, mới có thể uống thuốc ngày hôm qua bác sĩ đã kê, tin rằng trong đó sẽ có thuốc giảm đau làm cảm giác của cô tốt hơn một chút.

Nhưng cô lại lựa chọn để bụng cứ tiếp tục vang lên tiếng ùng ục ùng ục, lựa chọn nhẫn nại một lúc nữa, bởi vì cô tin rằng Nhậm Khuê Ung sẽ tìm đến cô, ngày hôm qua anh đã nói sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

Mặc dù cô không biết mình lấy đâu ra sự tự tin anh là người nói một là một, nhưng lòng chính là không khỏi tin tưởng anh.

Mà Nhậm Khuê Ung cũng không để cô phải đợi quá lâu, sau khi tin tức đưa ra một tin quan trọng, điện thoại di động của cô liền vang lên.

Vừa nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình, Khúc Man Lãng không tự chủ mà nở ra một nụ cười vui vẻ.

“Xin chào.” Giọng nói cô có chút khoái trá hướng đầu dây của anh nói câu xin chào.

“Xin chào, có thể mở cửa giúp anh không? Anh đang ở trước cửa nhà em.”

“A..... Em lập tức mở cửa cho anh.....” Khúc Man Lãng một tay cầm điện thoại di động, một tay vịn thành ghế, đứng dậy mở cửa cho Nhậm Khuê Ung.

Rõ ràng người ta đang ở ngoài cửa rồi, cô có thể trực tiếp cúp điện thoại rồi đi mở cửa, nhưng lại sợ anh có lời gì muốn nói với cô, cho nên cuối cùng cô dứt khoát dùng một chân nhảy lò cò đi mở cửa.

“Đừng có vội, em cứ từ từ đi, anh cũng không có chạy đi, em đừng tự làm thương mình.” Hình như có thể tưởng tượng dáng vẻ cô đang rất nóng vội, Nhậm Khuê Ung mở miệng nhắc cô.

“Được, em biết rồi.....” Khúc Man Lãng biết mình nên ngoan ngoãn nghe lời vịn tường mà đi, nhưng chân trái chính là không chịu nghe lời, vẫn là vội vàng nhảy, nhảy, nhảy.....

“Xin chào!” Mở cửa chính ra, bởi vì nhảy lò cò một chân, hô hấp Khúc Man Lãng có chút gấp gáp hỗn hển, nhưng cô đầu tiên vẫn phơi bày nụ cười ngọt ngào trước mặt Nhậm Khuê Ung.

“Xin chào, có thể giúp anh ăn bữa sáng này không?” Nhậm Khuê Ung giơ cánh tay trái đang cầm cái túi xách nhẹ nhàng lắc lắc.

Nhưng thật ra phỏng đoán vết thương ở chân của cô không có cách nào có thể ra ngoài mua thức ăn, cũng lo lắng cô vì thế mà để chính mình đói bụng, cho nên anh chọn mới sáng sớm đã đến nhà cô.

“Tất nhiên, mời vào.” Khúc Man Lãng đưa tay vịn vào khung cửa, không chút nghĩ ngợi mà nhảy ngược ra phía sau, tự nhiên muốn làm trống cửa, rộng đường làm cho Nhậm Khuê Ung vào nhà nhanh chóng, kết quả hơi lảo đảo một cái, cả thân thể lại thẳng tắp ngã ngược ra phía sau.

May mắn Nhậm Khuê Ung nhanh tay lẹ mắt, bước một bước dài nhanh chóng chạy lên trước, đưa tay phải trống trải nắm eo cô, lúc này mới vì cô miễn đi một cái trường hợp tai nạn khác.

“Thật xin lỗi..... Cảm ơn.” Khúc Man Lăng ban đầu rất là kinh hoàng nói lời xin lỗi, lúc này mới then thùng đổ mặt hướng Nhậm Khuê Ung nói lời cảm ơn.

Vì cứu cô, anh tự nhiên bất chấp tất cả mà giữ chặt cô thuận thế ôm cô vào lòng, mà cô cũng vì bất ngờ ngoài ý muốn. Thân thể theo ý thức cổ bấu vấu lấy gì đó; hai tay nhỏ bé càng níu chặt lấy cổ áo anh, cuối cùng biến thành cơ thể hai người dính sát vào nhau, cũng trong nháy mắt này cảm nhận nhiệt độ của đối phương, ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người đối phương.

Nhất thời Nhậm Khuê Ung và Khúc Man Lăng cũng bị sững sờ, bởi vì tư thế bất ngờ đẩy thân mật này, khiến một cổ tình cảm quen thuộc không giải thích được cùng chạm vào trong lòng hai người – trong lòng cả hai đều rung động với đối phương, thật sự, dường như đã sớm là một phần của trí nhớ, chỉ là không cần thận che đi, bị quên lãng.....

“Em dừng gấp, anh sẽ không chạy đi.” Giọng nói Nhậm Khuê Ung truyền từ trên đỉnh đầu Man Lăng, giọng nói kia vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, làm cho hai gò má không khỏi cảm thấy nóng bừng lên.

Đây là anh nói với cô anh sẽ không đi, mới vừa rồi ở trong điện thoại nghe giọng điệu này cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, nhưng lúc anh dùng giọng điệu êm ái ấy nói ra lần nữa, trong lòng cô dâng lên một cảm giác khác thường, cảm giác hình như anh nói một lời hai nghĩa.

Đây là anh..... Đang ám chỉ cái gì với cô sao? Hay là cô nghĩ nhiều rồi?

“Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn..... Chúng ta lại ngồi kia đi!” Khúc Man Lăng thả hai tay đang ôm chặt lấy cổ áo anh, chỉ vào mấy chiếc ghế salon, ý muốn che giấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng lên của mình, cũng nhân dịp tự nói với mình dừng quá nghĩ loạn, anh ta không có ám chỉ gì cả.

Tốt nhất đừng có mong đợi quá nhiều, mới sẽ không đổi lấy cảm giác mất mát quá lớn, cứ thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên.....

Trong lòng Khúc Man Lăng không ngừng muốn mình nên bình tĩnh mà cư xử, còn không ngừng thôi miên cách làm của mình, trên thực tế cũng là hoàn toàn không hiệu quả, cuối cùng cô phát hiện càng muốn mình thuận theo tự nhiên, lòng cô lại càng không làm được.

“Ừm!” Nhậm Khuê Ung đáp một tiếng, bàn tay đặt trên eo nhỏ của Khúc Man Lăng lại không buông ra.

Anh ôm cô cạnh mình, cho tới khi cô an toàn đến trước sôpha, lúc này mới buông tay ra.

Anh ngồi xuống chỗ ngồi đối diện cô, rồi mới lấy ra thức ăn từ trong túi xách mà anh đã vì cô mua.

“Giúp em mua Hamburger và Hồng Trà, nếu không thích, anh có thể đổi sữa đậu nành và bánh nướng của anh cho em.” Lấy ra bữa ăn sáng cả Trung lẫn Tây, Nhậm Khuê Ung dường như có thể khẳng định cô thích kiểu ăn Tây, lần nữa đây cũng là trực giác không giải thích được.

“Cảm ơn anh, em thích.” Khúc Man Lăng cầm lấy thức ăn anh đưa tới, quyết định không suy nghĩ thêm nhiệt độ vẫn đang lưu lại trên eo cô nữa.

“Đợi chút ăn no rồi nhớ uống thuốc đó, vết thương của em cần đổi thuốc rồi.”

“Tiếp theo hôm nay em định làm gì?” Sau khi thận trọng cẩn thận đổi thuốc xong cho Khúc Man Lăng, Nhậm Khuê Ung hỏi tiếp.

“Không có, toàn bộ công việc ngày hôm nay và ngày mai em đều hủy hết, cũng không có bất cứ chuyện gì hoặc lịch hẹn nào, em nghĩ em ít nhất phải qua ngày mai mới có thể không cần vịn tường đi bộ đi?” Coi như là có thể đi, cũng là chân thấp chân cao, mặc dù công việc có nhiều hơn nữa, cô cũng không thể không hủy bỏ hoặc kéo dài thời hạn được.

Aiz, ngày không có công việc, trong cuộc sống của cô không có việc làm, thật là nhàm chán quá!

Anh nói rồi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm thương thế của em, nên hai ngày này chân của em không thể đi được, vậy thì để anh làm chân của em!” Nhậm Khuê Ung hé ra hàm răng trắng, cười đến rục rịch.

“Làm chân của em?” Mặt Khúc Man Lãng đây nghi ngờ nhìn Nhậm Khuê Ung. “Ý là giúp em mua đồ, là chân chạy đó sao?”

Cô cho là Nhậm Khuê Ung chỉ là giúp cô thu xếp miếng ăn, nhưng anh vẫn lắc đầu.

“Đây chỉ là công việc cơ bản thôi, ý của anh còn làm nhiều việc hơn, tốt hơn nữa.”

Nghe vậy, lòng hiếu kỳ của Khúc Man Lãng lại dấy lên. “Ví như?” Cô có chút mong đợi.

Nụ cười sáng lạn của Nhậm Khuê Ung chuyển thành thần bí, anh đứng dậy hướng Khúc Man Lãng đưa tay ra. “Đưa tay cho anh thì có đáp án.”

Lại một lần nữa, Khúc Man Lãng không chút do dự đưa tay giao cho anh.

Nhậm Khuê Ung nắm tay của cô kéo cô từ ghế salon lên, ngay sau đó dùng một cái tay khác ôm cả hông cô dịu dàng cô, làm một cái “chân” thứ thiệt của cô.

Khi Khúc Man Lãng phát hiện anh tính cứ như vậy mà mang cô đi ra cửa, cô chỉ có thể nói: “Đợi đã, túi xách đựng ví tiền em không có cầm.” Ngay cả vì tiền cô cũng chưa có mang đâu!

“Túi tiền không cần mang đâu, mang chìa khóa theo là được.” Đi ra cửa, Nhậm Khuê Ung thuận tay quơ lấy cái chìa khóa để bàn cô.

Cứ như vậy, Khúc Man Lãng bị cái “Chân” của cô mang ra khỏi cửa.

9. Chương 8

EDIT: hoacodat

Ngồi lên ghế lái phụ, Khúc Man Lãng nhìn Nhậm Khuê Ung thuần thục đánh tay lái, cô cố nén hỏi mục đích đến, bởi vì khi xe dừng lại đáp án tự nhiên sẽ rõ ràng.

Hai người trò chuyện với nhau vui vẻ câu được câu mất, lúc này anh mới giải thích với cô ngày hôm qua anh tính đến nghiệm thu công trình, lại một lần nữa xin lỗi cô chuyện xảy ra ngoài ý muốn ngày hôm qua.

“Thật ra anh không cần phải nhận lỗi với em nữa đâu, kể từ ngày hôm qua anh đã giúp đỡ em đủ lắm rồi, hơn nữa sáng sớm hôm nay anh còn tới đổi thuốc cho em nữa, anh còn nói xin lỗi với em nữa, em cũng ngại luôn đấy.” Khúc Man Lãng khoát tay.

Cô rất nghiêm túc, anh thật đã vì cô làm đầy đủ lắm rồi, chứ đừng nói tai nạn đó là chuyện bất ngờ không lường trước được, đó cũng không phải lỗi của anh. Huống chi, anh thật đã tận tâm chăm sóc cô, mà không phải là lấy thân phận người phụ trách, chỉ đưa tiền thuốc thang bồi thường là xong chuyện, anh là tự mình chăm sóc cho cô.

“Được, anh là chân của em, nói lời xin lỗi hai chúng ta cũng giảm bớt đi.” Chỉ cần có thể không làm cho cô cảm thấy mang gánh nặng, bớt nói lời xin lỗi tất nhiên là thật tốt, khoảng cách giữa bọn họ cũng có thể gần hơn chút rồi.

“Ừm!” Khúc Man Lãng gật đầu tỏ vẻ tán thành lời của anh, nhưng ngay sau đó cô lại nhớ đến một vấn đề mà cô đã bỏ quên.

“Nhưng mà..... Không phải anh rất bận sao? Hai ngày nay anh sẽ là chân của em, vậy công việc của anh thì thế nào?” Mặc dù đều là nhà tạo mẫu như nhau, cũng đều là ông chủ của tiệm salon tóc, nhưng “A Game” là một tập thể cùng nhau kinh doanh, mà ông chủ của “Dance” nhưng chỉ có một người là anh thôi.

Phương thức kinh doanh và đào tạo của hai cửa hàng “A Game” và “Dance” cũng hết sức tương đồng, tin rằng ngoại trừ việc đối ngoại cùng khách hàng bên ngoài, còn có vấn đề đối nội quản lý cùng đào tạo công việc cho nhân viên đang chờ đợi anh, trình độ bận rộn của anh còn hơn cô nhiều, nhưng bây giờ sao anh có thời gian thư thái bên cô chứ, này không phải làm lòng cô áy náy chết sao?

Thừa dịp dừng đèn đỏ, Nhậm Khuê Ung nghiêng mắt nhìn sang Khúc Man Lăng, lại hé ra hai hàm răng trắng, “Cũng giống em, hũy không được thì đổi thời gian, người khác sẽ làm, nhờ người nào đó làm thay đó mà!” Dù sao cũng là cùng nghề, chứ đừng nói tới hai tiệm kinh doanh thu hút tầng lớp khách hàng và phong cách dường như là giống nhau, cô có thể đoán được anh rất bận, cho nên anh không có ý định tùy tiện nói lý do không bận gì cả, vậy thì có vẻ giả bộ quá rồi.

“Anh làm như vậy vì em.....”

“Đừng suy nghĩ nhiều vậy, thỉnh thoảng anh cũng muốn hưởng thụ cảm giác không vướng bận gì cả, bỏ hết công việc buông lỏng một chút, mặc dù nói như vậy với em có chút thất lễ, nhưng đây cũng coi như là em cho anh một cơ hội đi.”

Ha ha..... Loại tâm tình này em hiểu.....” Lần này Nhậm Khuê Ung nói lời thực lòng, làm Khúc Man Lăng được một trận cười lớn.

Công việc của bọn họ không phải người ngoài có thể tưởng tượng, hơn phân nửa thời gian cô đều ở trong trạng thái vô cùng bận rộn, có lúc mệt mỏi, tự nhiên sẽ có loại ý nghĩ muốn được nghỉ ngơi cho thật tốt, cho nên khi nghe anh thành thực nói ra ý nghĩ trong lòng mình, cô thật sự hoàn toàn có thể trải nghiệm loại tâm tình này ngay.

Một đường vui vẻ nói cười, hai mươi phút sau, rốt cuộc Khúc Man Lăng cũng hiểu rõ Nhậm Khuê Ung muốn dẫn cô đến đâu.

Anh mang cô đi tới tiệm Đông Nhất của “Dance”.

Ngày hôm qua ở một tiệm chi nhánh xảy ra chuyện ngoài ý muốn đã sớm được lan truyền rộng rãi ở “Dance” rồi, người bị thương là ai, mọi người đều biết, mà ông chủ còn đặc biệt vì chuyện này mà hũy hết công việc của hai ngày, những chuyện này đều không phải là bí mật mọi người đều cho là hôm nay ông chủ lớn sẽ không xuất hiện, thế nhưng ngoài ý muốn ông chủ lại xuất hiện, điểm này làm cho người ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng bên cạnh anh còn xuất hiện một người, càng thêm làm người ta khó có thể tưởng tượng ra.

Khúc Man Lăng chẳng những là đồng nghiệp, trên phương diện làm ăn đối với “Dance” cũng là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, không ngờ lúc này lại là nữ chính.

Mọi người đều biết ngày hôm qua Nhậm Khuê Ung đưa Khúc Man Lăng đi bệnh viện, nhưng mọi người đều không biết sự kiện tiếp theo sau đó là gì cả, bây giờ bọn họ lại xuất hiện cùng nhau, tự nhiên dẫn đến lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người.

Nhưng tò mò thì tò mò, hơn phân nửa bọn họ đều biết, Nhậm Khuê Ung mặc dù là một ông chủ rất tốt, cũng là một người rất có uy, dĩ nhiên không thể nói đến chuyện riêng tư cá nhân của anh, càng không có thói quen giải thích với người khác hoặc khai báo gì đó.

Cho nên, tất cả nhà tạo mẫu và phụ tá mọi người trong cửa hàng chỉ có thể mở to mắt, có một vài người len lén đưa tầm mắt đến trên người bọn họ, xem xem ông chủ bọn họ dẫn người tới làm gì, nhằm có tin tức gì có thể bà tám không?

Khúc Man Lăng không ngờ Nhậm Khuê Ung lại mang cô đến “Dance”, khi anh dán chặt lên người cô, dịu cô đi vào cánh cửa chính thì cô có thể cảm nhận được rõ ràng có rất nhiều ánh mắt rơi trên người mình, cảm giác đột nhiên trở thành tiêu điểm làm cho cô không thể nói là tốt hay không, bởi vì những ánh mắt nhìn cô pha lẫn chút biếng nhác xem kịch vui.

Cô biết trong cửa hàng ngoại trừ khách hàng, đa số nhân viên làm việc đều nhận ra thân phận của cô, cũng biết cô là một trong những nhà tạo mẫu. Bởi vì nghề này nói lớn thì cũng không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, mà cô còn là một trong những nhà tạo mẫu nổi tiếng, đang ở chỗ đông người công khai ra mặt, tin chắc mấy bạn đồng nghiệp rất nhanh sẽ nhớ đến cô.

Cho nên, cô có thể cảm nhận được đa số ánh mắt đều mang theo tò mò quan sát, cũng có thể cảm nhận rõ ràng một bộ phận nhỏ có chút địch ý.

Còn nói trong những người có định ý, ngoại trừ một phần là người cùng nghề nên không ưa nhau, lại có một bộ phận xuất phát từ phái nữ, đó là tâm trạng chỉ phái nữ với nhau mới biết được, loại cảm giác đó rất rõ ràng, ánh mắt nhìn không thiện cảm, cũng là đang đánh giá quan hệ giữa bọn họ là loại gì.

Vậy nên cảm thấy mình vô tội hay là nên tức giận đây?

Không, cô tuyệt không cảm thấy vô tội, cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác đạt được thành tựu.

Được rồi, mặc dù giữa anh và cô không phải là loại quan hệ thân mật giữa nam và nữ, nhưng loại tư vị thắng lợi sáng khoái chính là đang quanh quẩn trong lòng cô, chỉ là giờ phút này ở bên cạnh anh không phải là ai khác, mà là cô.

Ít nhất..... Cô cách gần anh nhất.

Có lẽ cô có thể tự phụ mà cho là mình còn có cơ hội cùng anh phát triển một tầng quan hệ khác so với người khác, bởi vì cô có thể cảm giác được thái độ của anh đối với cô là yêu thích, chỉ là sự yêu thích này được xây dựng trên quan hệ bạn bè, chưa biết chừng còn được phân biệt giữa nam và nữ. Chỉ là lần nữa cô lại lớn mặt mà tin tưởng – cô tin tưởng người sau sẽ có kinh nghiệm hơn người trước.

Bởi vì thái độ của anh tự nhiên phóng khoáng, thậm chí..... Có chút mang theo chút quá phận.

Cho nên, có thể trở thành đối tượng để người ta căm ghét hoặc ghen tỵ, thật ra thì cũng coi là một loại hạnh phúc khác, cho dù bước tiến có chút chậm chạp cũng không sao, rốt cuộc có thể đạt được kết thúc tốt đẹp mới là điểm quan trọng nhất. Có lẽ, còn được thuận đường thưởng thức phong cảnh dọc đường nữa!

Dĩ nhiên, giờ khắc này trong cửa hàng tràn ngập sự phức tạp cùng không khí tò mò, không chỉ là Khúc Man Lăng cảm nhận được sâu sắc, Nhậm Khuê Ung tự nhiên cũng có cảm giác, nhưng đây là chuyện riêng của anh, anh không cần phải nghĩ đến trong lòng người khác đang suy nghĩ gì, anh chỉ đối xử với mình và người được anh chịu trách nhiệm là được.

Vì vậy, anh mang theo Khúc Man Lăng chậm rãi đến khu vực VIP, cũng chọn cho cô một vị trí tốt nhất mời cô ngồi xuống.

“Xin cho anh có một cơ hội được phục vụ em đi!” Nhậm Khuê Ung nhìn qua gương phản chiếu nhìn Khúc Man Lăng, cũng đưa tay nhẹ nhàng xoa mái tóc dài ra sau lưng cô, giả vờ suy tư nên sửa lại mái tóc cô như thế nào đây.

Dĩ nhiên, chính cô là nhà tạo mẫu, đương nhiên đã sớm sửa sang đầu tóc của chính mình rất khá rồi, cho nên anh mới cần suy nghĩ thật kỹ anh còn có thể làm những gì, cô cũng không phải là một loại “Khách hàng” đâu!

“Có thể để sự phụ trong sự phụ đến phục vụ, em cầu còn không được! Thật sự em nên nói với anh một tiếng cảm ơn mới đúng.” Khúc Man Lăng cũng cười nhìn qua tấm gương đối diện nhìn lại Nhậm Khuê Ung, ánh mắt ngập nước hàm chứa ý cười cong cong khóe mắt, cực kỳ xinh đẹp.

Nhậm Khuê Ung phát hiện mình rất thích nhìn vào mắt cô, mặc dù đây là phát hiện mới, nhưng đây không khỏi là cảm giác yêu thích quen thuộc trào dâng trong đầu anh.

Không sao, có những cảm giác quen thuộc không biết đến kia xuất hiện nhiều hơn nữa, nhưng luôn là một lần lại một lần đột nhiên xuất hiện trong lòng, lâu cũng trở nên mất cảm giác, cho nên lúc này anh rất trực tiếp mà lựa chọn xem thường nó.

“Không cần cảm ơn, muốn đổi thành kiểu gì không? Hay là có ý muốn thay đổi màu tóc? Cứ nói, cứ việc sai bảo.” Nhậm Khuê Ung nhìn cô trong gương, ánh mắt chưa từng dời đi.

Nhìn thấy ánh mắt anh chuyên chú nhìn vào mình, Khúc Man Lăng hơi nghiêng mặt giả vờ đang suy nghĩ đến vấn đề anh nói, nhưng kỳ thật là đang dùng động tác để che giấu sự ngượng ngùng tâm tình không được tự nhiên của mình.

Anh vẫn luôn chuyên chú nhìn cô chằm chằm như vậy, xấu hổ là một chuyện, cũng sẽ làm cho cô hiểu lầm anh đối với cô có chút yêu thích giữa nam và nữ, anh luôn hại cô mong đợi, làm hại cô phải luôn trấn an

lòng mình, nếu không phải thì thật đau lắm.

“Trước nên gội đầu đi! Em còn có thời gian từ từ mà suy nghĩ.” Nhậm Khuê Ung đưa tay ra trước cô, chuẩn bị đưa cô đến khu vực gội đầu.

Mà Khúc Man Lãng rất tự nhiên đưa tay giao cho anh, lần nữa để anh dìu mình đi.

Dính sát vào người anh để cho anh dìu cô đi, chút xấu hổ nho nhỏ trong lòng cô cũng giảm xuống, nhưng có câu nói “Nhất hồi sinh, nhị hồi thực” (Một lần thì lạ, hai lần là quen), bây giờ cô đã không còn vì vậy mà cảm thấy không được tự nhiên nữa.

Cẩn thận đặt cô ngồi lên ghế xả nước, sau khi thấy cô nằm xuống, lúc này Nhậm Khuê Ung mới xoay người lấy ra một cái khăn mỏng đắp lên trên người cô.

Khúc Man Lãng cho là sau khi anh đặt khăn mỏng lên người mình xong, sẽ gọi trợ lý tới đây gội đầu cho cô, bởi vì nhà tạo mẫu sẽ không gội đầu cho khách hàng, nhưng mà cô đã sai rồi.

Nhậm Khuê Ung không hề rời khỏi khu vực gội đầu, thậm chí còn cầm vòi hoa sen lên bắt đầu thử nước ấm, lúc này Khúc Man Lãng mới phát hiện ra dự định của anh

“Anh còn gội đầu giúp em?” Vấn đề này được hỏi ra miệng, nhưng cô vẫn mâu thuẫn, bởi vì cô hi vọng nhận được câu khẳng định của anh, rồi lại hi vọng anh hủy bỏ đáp án này.

Dĩ nhiên cô đoán được anh sẽ tự mình đặc biệt phục vụ, nhưng..... Vì liên quan đến vết thương ở chân, hôm qua cô còn chưa gội đầu, nếu như tóc có mùi, nhất định anh sẽ ngửi thấy, vậy thì thật mất mặt lắm.

“Dĩ nhiên, anh nói rồi sẽ làm được nhiều việc, tốt nhất.” Khi nước ấm đã ở nhiệt độ vừa đủ, Nhậm Khuê Ung liền bắt đầu xả ướt tóc cho cô.

Ngước nhìn Nhậm Khuê Ung hé ra nụ cười rõ ràng nhưng lại không chút nào miễn cưỡng, coi như tóc thật có mùi, Khúc Man Lãng cũng chịu, ai bảo nụ cười của anh làm lòng cô rung động đây?

Khúc Man Lãng không nở nhấm nhát lại, ánh mắt không nở rời khỏi khóe môi với độ cong mê người này, nhưng cứ như vậy nhìn thẳng vào anh hình như cũng không thỏa đáng, vì vậy cô mở miệng hỏi: “Bình thường khách cũng sẽ yêu cầu anh phục vụ luôn việc gội đầu sao?”

Có mấy khách VIP đến tiệm uốn tóc chỉ thích để một mình nhà tạo mẫu một người làm hết từ đầu đến cuối, mặc dù làm vậy giá tiền trả sẽ rất cao cũng không sao, chính trong tay cô cũng có vài vị khách như vậy, nhưng cũng không phải người nào cô cũng phục vụ như vậy, cô còn chọn đây là khách nào, mà anh thì sao?

“Đương nhiên cũng có.” Hoàn toàn làm người ta có được đáp ứng ngoài ý muốn. “Trước kia, nếu thời gian cho phép, anh cũng sẽ phục vụ khách hàng quen, nhưng bây giờ càng ngày càng bận rộn, dường như không còn nhận.”

“Ừm!” Nói cách khác, nếu thời gian cho phép, anh vẫn sẽ đáp ứng yêu cầu khách hàng.

“Vậy tình hình bên kia của em cũng như vậy hả?” Nhậm Khuê Ung hỏi, cũng bắt đầu xoa bóp da đầu cô.

“Đúng vậy.....”

Liên tiếp thực hiện theo trình tự gội đầu và xoa bóp tinh dầu, hai người cứ như vậy nói chuyện phiếm đến khi kết thúc.

Đợi đến khi Khúc Man Lãng trở lại khu ghế VIP ngồi xuống thì cô lại nhớ nhung đến đầu ngón tay ấm áp và lại sức lực cũng thật vừa phải kia.

Nếu như có thể, cô hi vọng sau này anh chỉ phục vụ một mình cô thôi, nhưng lời này giờ phút này cô không có cách nào thốt ra lời, bây giờ cô không có tư cách đó.

Nhưng Khúc Man Lãng không biết là, lúc trong lòng cô thầm trộm hi vọng đồng thời, trong lòng Nhậm Khuê Ung cũng có quyết định cho mình.

Anh phát hiện mình hết sức hưởng thụ động tác giúp cô gội đầu, bởi vì ngoại trừ việc đi làm người phục vụ cho cô, anh có thể nhìn thấy ánh mắt trong suốt sáng đẹp của cô, nhìn ánh mắt cô chỉ có bóng dáng của anh, giống như giờ phút này chỉ vì anh mà ngừng lại, chỉ thuộc về anh.

Cho nên, từ giờ trở đi, ngoài cô ra, anh không muốn phục vụ gội đầu vì bất cứ ai nữa, sau này cô mới hiểu rõ, đây là anh chuyên phục vụ VIP cho cá nhân cô, cũng là dành riêng cho người yêu.

Cuối cùng, bởi vì tóc Khúc Man Lăng mới vừa nhuộm hơn một tuần, cho nên Nhậm Khuê Ung chỉ đơn giản tỉa lại đuôi tóc cho cô thôi, liền kết thúc thời gian vui vẻ của hai người ở “Dance”

Một đêm này, Khúc Man Lăng lại nằm mơ.

Vẫn như cũ là mơ giấc mơ truy đuổi, giống nhau là, lúc cô tỉnh dậy, cô vẫn không nhớ được hơn phân nửa chi tiết giấc mơ.

Nhưng trong giấc mơ lại có một cảm xúc, cũng làm cho cô tỉnh táo tỉnh lại.

Trong giấc mơ dường như tất cả đều là tâm tình làm người ta vui sướng thích thú, mà khoảng khắc bị đâm một nhát kia, vẫn để lại cho cô cảm giác sợ hãi, nhưng đã không còn giống như lúc trước để cho cô nhầm tưởng thật sự để lại vết thương.

Chỉ là, khác biệt duy nhất lần này là, giấc mơ này cũng bắt đầu mạch lạc.

Lúc trước cảnh trong giấc mơ không tài nào nhớ lại nổi, nhưng sau đó lại khá khác biệt, cô hoàn toàn nhớ rõ, bởi vì những nơi cô mơ thấy cũng không mờ ảo nữa, mà là tất cả đều có trong thực tế, là tất cả những gì đã trải qua giữa cô và Nhậm Khuê Ung.

Cô mơ thấy bọn họ ở trong phòng cấp cứu, anh đưa tay ra cho cô —

Mơ thấy bọn họ ở “Dance”, cùng nhau trải qua thời gian vui vẻ như thế nào —

Mơ thấy bọn họ cùng nhau đi vào trong một cửa hàng hoa, mà anh lại lần nữa nhờ vả cô —

Anh nói: “Anh muốn mua hoa, nhưng không hiểu nhiều về chuyện này, em có thể giúp anh một chuyện, giúp anh chọn một bó hoa được không?”

Mua hoa làm chi? Muốn tặng cho người nào sao?

Khúc Man Lăng dẫn câu hỏi muốn hỏi nhất vào lòng, hỏi vào vấn đề trước mắt. “Sử dụng vào trường hợp nào? Hoa nào cũng có thể sao?”

“Không cần tính đến sử dụng trường hợp gì, hoa gì cũng được.” Nhậm Khuê Ung trả lời hết sức dứt khoát.

Anh dứt khoát như vậy, ngược lại Khúc Man Lăng lại chần chờ. Cô ngoảnh mặt sang, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn người đàn ông này.

Khóe miệng Nhậm Khuê Ung lại nhếch lên góc độ mê người, nhìn lại cô nói: “Chọn loại em thích là được.”

Đáy mắt anh nhìn cô lộ ra chút tin tức, mà những tin tức kia, cô thật đã nhận ra được.

Hoa này là muốn tặng cho cô, mà ý nghĩa của việc một chàng trai tặng hoa cho một người con gái là gì, ý nghĩa không cần nói cũng hiểu được.

Ngoại trừ muốn theo đuổi, còn có thể là gì chứ?

Nhiệt độ gương mặt Khúc Man Lăng tăng lên không ít, hơn nữa rất nhanh đã ửng hồng.

“Em xem một chút...” Cô mất tự nhiên dời ánh mắt đi, giả bộ đang đặt sự chú ý lên những bông hoa xinh đẹp đang bày ra trước mắt kia, chỉ là giọng nói không tự chủ lại có chút mềm yếu vô lực.

Quầy bày bán trong tiệm hoa trải rất dài rất rộng, vừa khéo để lợi dụng, Khúc Man Lăng đưa tay đặt lên trên mặt bàn thoát khỏi Nhậm Khuê Ung đỡ lấy, mình cũng theo đó chậm rãi đi dọc lên trước, chọn lựa một chút hoa cỏ.

Nhậm Khuê Ung cũng không cố ý nắm tay cô nữa, cứ như vậy để cô tự mình chọn lựa, bởi vì chỉ cần cô chịu chọn lựa, hoa gì cũng không sao cả.

Tầm mắt tốn gần năm phút đều đặt trên những khóm hoa, người nào nhìn thấy có lẽ còn nhầm tưởng Khúc Nam Lăng là nghiêm túc chọn lựa, chỉ có chính cô mới biết mình đang làm gì.

Cô giả vờ nghiêm túc suy tư vì Nhậm Khuê Ung chọn hoa cỏ, nhưng trên thực tế là cô đang không ngừng cố gắng trấn định lại tần số nhịp tim đập dường như đã mất khống chế.

Anh thích cô, thật sự thích cô, không cần cô tự mình đa tình, chờ mong sẽ không thất bại, nhưng mà cô phải giả vờ tỉnh táo cái gì cũng không biết, không thể làm ra dáng vẻ chờ mong được, cô là con gái, phải biết dè dặt chút.

Nhậm Khuê Ung rất kiên nhẫn chờ, nhưng bà chủ ở một bên ngược lại nóng nảy, bà khách khí nói: “Tiểu thư không biết cô muốn tìm hoa gì, tôi có thể giới thiệu giúp cô.”

Khúc Nam Lăng hít sâu một lần cuối cùng, nở nụ cười hoàn mỹ nhìn về phía bà chủ, “Không cần, vậy hoa hồng đi! Bán cho tôi hoa hồng đỏ.”

Rất nhiều người nhận định hoa hồng có vẻ ngoài thô tục, hơn nữa còn là hoa hồng màu đỏ thắm, thế nhưng cô một chút đều không thấy nó tục khí.

Chàng trai đối với cô gái muốn biểu đạt tình yêu đều thích dùng hoa hồng đỏ, vì vậy nó bị mọi người sử dụng với tần số quá cao, mất đi sự mới mẻ yêu thích của mọi người, thậm chí nó trở thành biểu tượng loài hoa cho sự tục khí, nhưng nó vẫn rất đẹp! Có loài hoa nào có thể đánh bại vẻ đẹp của nó chứ? Cô chính là thích nó.

“Vậy xin hỏi muốn bao nhiêu đóa hoa đây? Hay là muốn bó hoa đã bó sẵn rồi?” Đầu tiên bà chủ cửa hàng là chỉ vào những đóa hoa chưa đóng gói cất cạnh tủ lá, sau đó lại chỉ vào những bó hoa lớn nhỏ đang trưng bày đã bó rồi.

“Ngoại trừ những đóa hoa đã nở ra, chỗ này có bao nhiêu tất cả đều bán cho chúng tôi đi! Nhờ bó đẹp cho chúng tôi chút!” Nhậm Khuê Ung vừa hưởng ứng, vừa cầm lấy cái ghế đi tới bên cạnh Khúc Nam Lăng. “Trước ngồi xuống đi, còn chờ một thời gian nữa đây.”

“Không cần nở?” Khúc Nam Lăng mang vẻ mặt không hiểu hỏi anh.

Mặc dù hoa đã nở thời gian sống sẽ ngắn đi, nhưng vẫn rất đẹp nha! Vì sao lại không cần vậy?

“Hoa đã nở chờ đợi nó chính là thời gian tàn lụi, nhưng hoa chưa tàn nó còn có không gian phát triển trở nên xinh đẹp, đó là điều rất đáng mong đợi.” Nhậm Khuê Ung nói rất nhẹ, thoạt nghe thật rất có lý, nhưng trong giây phút thể này, Khúc Nam Lăng tự nhiên biết anh đang chỉ cái gì – đương nhiên chính là chỉ tương lai giữa hai người.

Nhịp tim đập thành thịch reo hò, nhiệt độ hai gò má cũng đỏ lên, cô cho là khi nghe thấy một chàng trai dùng phương thức hành động điệu thấp mà thổ lộ thì cô sẽ xấu hổ mở to mắt không dám nhìn anh, nhưng cô đã sai lầm rồi.

Không khí toàn màu hồng tầng tầng lớp lớp bao quanh cô, một loại cảm giác ngọt ngào từ đáy lòng nhanh chóng lan tràn ra, một cảm giác giống như hạnh phúc cứ sôi trào mãnh liệt lên, tình yêu của cô hết sức tự nhiên mà lựa chọn anh.

Khóe miệng nở ra nụ cười dịu dàng, tình cảm trong lòng lộ ra đáy mắt, anh và cô vào giây phút đó cùng cảm nhận hạnh phúc giống nhau, cũng cảm nhận được không cần dự đoán cũng có thể biết được tương lai sẽ rất tốt đẹp.

“Anh nói cũng có lý.” Dứt lời, Khúc Nam Lăng và Nhậm Khuê Ung nhìn nhau cười, hai người ăn ý không nói thêm gì nữa, cứ như vậy chờ bà chủ sửa sang hoa hồng bó lại thật xinh đẹp.

Bà chủ cũng không phải là một người không hiểu biết, mở cửa làm ăn cũng không phải gầy một ngày hai, bà tự nhiên biết khách quan tâm những gì, vì vậy chọn đông chọn tây gom tổng cộng 99 đóa hồng bó lại.

Đếm phân là đẹp, đếm giá tiền lớn cũng rất “Đẹp”, ha ha ha.....

Bà chủ đưa bó hoa đã gói kỹ cho Nhậm Khuê Ung, “Đây là 99 đóa hoa hồng tình yêu, cũng bày tỏ ý thiên trường địa cửu, tôi nghĩ hai người sẽ thích.”

“Cám ơn.” Nhậm Khuê Ung quả thật rất thích, nhất là bốn chữ “thiên trường địa cửu” bà chủ vừa nói ra.

Thiên trường địa cửu, bọn họ sao?

Bà chủ cửa hàng bán hoa cuối cùng vì bọn họ tạo nên một bầu không khí nồng đậm màu hồng, Khúc Man Lăng cho là Nhậm Khuê Ung sẽ trực tiếp đưa hoa cho cô ngay trong cửa hàng, nhưng lần này cô lại nhầm rồi.

Hai tay anh đưa cô và bó hoa hồng đều mang đến trên xe, ngay sau đó, anh mang cô đi ăn cơm, lại mang cô đi xem phim điện ảnh, sau đó lại đưa cô về nhà.

Nằm trên giường, Khúc Man Lăng uể oải không muốn đứng dậy, trong đầu suy nghĩ tất cả đều là thời gian ngày hôm qua trải qua cùng Nhậm Khuê Ung, nhớ tới..... Bó hoa hồng thiên trường địa cửu đó.

“Aiz.....” Cô nhìn về phía trần nhà thở dài, tâm tình loạn thất bát tao (rối nùi không gỡ ra được).

Hoa này rõ ràng muốn đưa cho cô, nhưng vì sao lại không cho đây? Rốt cuộc là anh đang tính toán gì vậy?

Không khí phấn hồng mập mờ từ cửa hàng bán hoa mãi cho đến khi hai người nói lời tạm biệt nhau, trong thời gian đó cũng chưa hề tiêu tan, thậm chí có mấy nơi đến anh còn không ngừng gia tăng nhiệt độ giữa hai người; mấy lần bởi vì không khí mập mờ quá nồng đậm thậm chí cô cùng chẳng dám nhìn thẳng vào anh, luôn cho rằng giấy tiếp theo anh sẽ thốt ra lời nói ấy, nói ra câu nói mà cô đã mong đợi từ lâu, nhưng anh không có.

Anh chỉ.....đưa cô về nhà.

Được rồi, nếu đây là thủ đoạn vờ tha để bắt thật của anh, như vậy cô phải nói là anh đã thành công, anh thành công làm lòng cô treo lên thật cao, không lúc nào không nhớ đến anh.

“Aiz.....” Cô lại thở dài, Khúc Man Lăng cho rằng mình không hiểu lắm ý của anh, rõ ràng anh thích cô mà.

Sao thế? Chẳng lẽ.....Anh muốn phải do chính phía bên cô chủ động mở miệng nói ra lời làm quen sao? Nếu thật sự là như thế, vậy anh không khỏi quá đáng giận rồi!

Cố ý để không khí giữa hai người nâng lên cao, sau đó ác ý muốn cô ném đi cái ngượng ngùng của con gái, cố ý muốn cô thua ở điểm yêu trước, chỉ vì người yêu trước là người thua đó à? Lòng dạ anh cũng ít nhỏ nhen nhỉ?

Khúc Man Lăng ngồi dậy, cầm cái gối đầu đặt ở trên đùi mình bắt đầu đánh, đánh để phát tiết cái sự phiền não trong lòng cô.

Cô không muốn nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, nhưng nếu chuyện quả thật giống như cô nghĩ, anh muốn vừa mới bắt đầu phần tình cảm này đã muốn chiếm làm thượng phong, vậy..... Được rồi! Cô đầu hàng.

Nhận thua được rồi chứ? Nếu thật muốn để cô nói ra lời tỏ tình, vậy thì.....

Lúc Khúc Man Lăng đang suy nghĩ làm cách nào để tình cảm hai người có bước nhảy vọt, chuông điện thoại di động lại cắt đứt suy nghĩ đang rối loạn của cô.

“Alo?” Cô không chú ý đến tên hiển thị trên điện thoại, cho là một người bạn thân nào đó gọi tới quan tâm tình trạng sức khỏe của cô mà thôi, nhưng giọng nói và câu trả lời truyền đến đều giống như in của ngày hôm qua vậy.

“Xin chào, có thể giúp anh mở cửa ra không? Anh đang ở ngoài cửa nhà em.”

“Aa..... Em lập tức mở cửa cho anh.....” Nghe giọng nói của Nhậm Khuê Ung, đầu tiên Khúc Man Lăng có hơi chút sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại, cũn không phát hiện phản ứng của mình và ngày hôm qua cũng không khác biệt lắm.

Cho nên, Nhậm Khuê Ung lại mở miệng nói ra một câu ngày hôm qua mới vừa nói rồi.

“Đừng có vội, em cứ từ từ đi, anh cũng không chạy đi, em đừng gây thương tích cho mình.”

“Ừmm.....” Đầu tiên là Khúc Man Lăng trả lời lại một tiếng, lúc này mới nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng, cô vẫn còn ở trên giường, còn mặc đồ ngủ, thậm chí còn chưa đánh răng rửa mặt!

“Vây..... Chờ em thêm năm phút nữa.....Không, ba phút là được rồi.”

“Được, em đừng vội.”

Cúp điện thoại, Khúc Man Lăng lập tức đứng dậy xuống giường, mặc dù vẫn phải vịn tường bước đi, động tác vẫn hơi động đến vết thương, nhưng so với ngày hôm qua, tình trạng ngày hôm nay đã tốt hơn rất nhiều.

Cô mở ra tủ quần áo tiện tay cầm lấy một bộ quần áo thay, ngay sau đó đến phòng tắm chiến đấu rửa mặt đánh răng, cho đến khi mở ra cửa chính nói lời chào với Nhậm Khuê Ung, tổng cộng cô tốn bốn phút.

“Xin chào.” Kết quả Khúc Man Lăng thay quần áo rửa mặt đánh răng lại quên chải lại đầu tóc.

Mặc dù tóc có vẻ hơi bù xù, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến nụ cười vui vẻ làm mê mẩn lòng người của cô.

“Anh mang đến bữa ăn sáng.” Nhậm Khuê Ung đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa bên má cô, hành động giống như rất thân mật, ngày hôm qua anh đã làm rất nhiều lần rồi, mặc dù tim Khúc Man Lăng đập có hơi nhanh, nhưng đã không giống như ngày hôm qua chỉ biết ngẩn người, sững sờ.

“Quên chải tóc rồi...Mau vào đi!” Khúc Man Lăng đưa tay vuốt tóc, có chút xấu hổ mời anh vào nhà.

Nhậm Khuê Ung nghe lời vào phòng, khi Khúc Man Lăng muốn đóng cửa lớn lại lúc này mới phát hiện anh đặt bó hoa hồng ở ngoài cửa. “Cái bó hoa này.....”

“Anh sẽ lấy mang vào.” Nhậm Khuê Ung bỏ bữa ăn sáng mới mua lên trên bàn, lúc này mới quay đầu đi ra ngoài cửa mang bó hoa vào.

Khi anh lần nữa trở lại bên trong nhà thì lúc này Khúc Man Lăng mới phát hiện ngoại trừ bó hoa lớn 99 đóa hồng, trong tay anh còn cầm hai đóa hoa hồng màu trắng nữa.

Cho dù lòng có nghi ngờ, có tò mò vì sao anh lại đặc biệt mang đóa hoa này đến nhà cô, nhưng cô cũng không mở miệng hỏi, chỉ là chờ đợi anh chủ động nói ra đáp án.

“Anh thật rất lợi hại nha! Tùy tiện mua đều là những thức ăn mà em thích.” Hôm nay anh mang đến tuy là Hamburg khẩu vị hơi lạ, nhưng khẩu vị này cô vẫn rất thích.

“Chỉ là theo trực giác nghĩ em sẽ thích, nhưng anh cũng không biết trực giác này lấy từ đâu ra nữa.” Nhậm Khuê Ung nhún vai, “Nhanh ăn đi, đợi lát nữa em còn phải uống thuốc đó!”

10. Chương 9

EDIT: hoacodat

Sau khi nhìn Khúc Man Lăng uống thuốc xong, trước tiên Nhậm Khuê Ung hắng giọng, sau đó mới dùng vẻ mặt chân thành mở miệng nói. “Ngày hôm qua, anh nhờ một người bạn giúp anh chọn hoa mà em thích.”

Dĩ nhiên, bọn họ đều biết “Người bạn” trong lời nói của anh là ai.

Ánh mắt Nhậm Khuê Ung nhìn Khúc Man Lăng trở nên thâm thúy còn hết sức dịu dàng.

“Sau đó thì sao?” Khúc Man Lăng khẽ hỏi, trong mắt rất rõ ràng hé ra chút ánh sáng mong đợi.

Nhậm Khuê Ung cầm lên bó hoa to đi đến trước mặt Khúc Man Lăng, từ trên cao nhìn xuống cô nói: “Hoa này anh muốn tặng cho người trong lòng mình, em nói xem cô ấy có đồng ý nhận nó không?”

“Em..... Không biết.” Khúc Man Lăng vốn muốn hưởng ứng, nhưng hoa anh vẫn cầm trên tay mình, cũng không bày tỏ gì với cô, vì vậy cô gắng gượng nói ra ba chữ “Em không biết”.

Im lặng, im lặng.....

Nhậm Khuê Ung cầm bó hoa đứng trước mặt cô, không hề nói gì, chỉ là đưa bó hoa đến trước mặt cô.

“Đáp án..... Có rồi.” Sau khi nhận lấy hoa trong tay anh, Khúc Man Lãng nói như thế.

Đúng, cô đồng ý nhận lấy.

“Đáp án này rất quan trọng với anh, cảm ơn em.” Phát hiện thấy bó hoa thật quá lớn, che lại toàn bộ gương mặt nhỏ nhắn của cô, Nhậm Khuê Ung không thể làm gì khác hơn là nói: “Bó hoa quá lớn, anh nhìn không thấy mặt em, anh còn có mấy lời chưa nói xong.”

Thật ra thì khi lấy tay nhận lấy bó hoa, mặt Khúc Man Lãng đã đỏ hết lên cả rồi, mà hương vị hạnh phúc cũng đã dần phiêu tán ra ngoài.

Nhưng mặc dù là ngượng ngùng, cô vẫn đặt bó hoa xuống gần bên cạnh, kế bên cạnh cô.

“Có nhớ ngày hôm qua bà chủ cửa hàng bán hoa nói 99 đóa hoa hồng tượng trưng cho cái gì không?” Lần này Nhậm Khuê Ung cầm lên hai đóa hoa hoa hồng trắng hơi có vẻ nhỏ bé kia.

Khúc Man Lãng gật đầu.

“Là gì?” Nhưng Nhậm Khuê Ung không hài lòng cô chỉ có gật đầu, anh muốn cô nói ra lời.

“Thiên trường địa cửu.” Giây phút nói ra bốn chữ này, Khúc Man Lãng mắc cỡ đến nỗi không cách nào có thể nhìn thẳng vào mắt Nhậm Khuê Ung nữa.

“Hừm, nhìn anh.” Nhậm Khuê Ung đưa tay nắm nhẹ cằm cô, xác định tầm mắt cô nhìn vào anh lần nữa mới buông tay. “Vậy em biết ý nghĩa của hoa hồng đỏ tượng trưng cho điều gì không?”

“Hoa hồng đỏ tượng trưng cho nhiệt tình, tình yêu và sự theo đuổi.” Câu hỏi của anh không quá khó, bởi vì điều này đa số mọi người đều biết.

“Vậy hoa hồng trắng là gì?” Anh hỏi tiếp.

Lần này, Khúc Man Lãng lắc đầu ý nói không biết.

Cô không có nghiên cứu tìm hiểu về hoa, tất nhiên sẽ không biết ý nghĩa của các loài hoa rồi.

“Nó tượng trưng cho sự thuần khiết, khiêm tốn còn có cùng hưởng.” Vừa nói, Nhậm Khuê Ung lại chia hai đóa hoa cắm vào bên trong bó hoa hồng đỏ.

Thiên trường địa cửu cộng thêm cùng hưởng –

Muốn hai người cùng hưởng thiên trường địa cửu, cô hiểu ý tứ của anh.

“Cho nên?” Sự chờ mong đã trở thành sự thật, giây phút này lòng Khúc Man Lãng cũng chỉ có anh mà thôi.

Đây chính là lý do vì sao ngày hôm qua anh không tặng cô bó hoa này, anh cho là ngoại trừ thiên trường địa cửu, giữa bọn họ còn có thể có nhiều hơn, tương lai sẽ còn tốt đẹp hơn nữa.

“Cho nên đây là tình yêu duy nhất thiên trường địa cửu, mà em sẽ trở thành hạnh phúc duy nhất của anh.” Nói ra tình yêu nơi đáy lòng mình, Nhậm Khuê Ung đưa tay hướng Khúc Man Lãng, làm ra bộ dáng muốn mời. “Nếu như em đồng ý với anh theo như lời chú giải của bó hoa này, em có thể cầm tay anh, cũng bắt đầu từ bây giờ tiến vào cuộc đời của anh.”

Mỗi lần khi anh đưa bàn tay ra với cô, cô đều không chút do dự đưa tay giao cho anh, lần này, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Khi trong nháy mắt bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào tay anh, Nhậm Khuê Ung ôm cô thật chặt.

Bắt đầu từ giây phút này, bọn họ bắt đầu yêu nhau.

.....

“Ngày mai là ngày mấy đừng quên đó.”

“Làm sao em có thể quên được?”

“Vậy tối mai đúng sáu giờ, anh đã đặt nhà hàng em thích ăn nhất rồi, đừng đến trễ đó!”

“Vâng!”

Hôm nay là ngày kỷ niệm một năm bọn họ yêu nhau, hôm qua anh đã gọi điện thoại nhắc cô thời gian và địa điểm, hai người muốn cùng nhau trải qua ngày kỷ niệm này.

Vì tối nay có hẹn, Khúc Man Lăng ăn mặc tử tế, cũng tới nhà hàng đúng giờ.

Cảm giác một năm này trôi qua thật nhanh, nhưng hai người ở bên nhau mỗi một lần, mỗi một giây vẫn rõ ràng trong trí nhớ cô, tình cảm đối với ở cùng anh lại chỉ có tăng chứ không giảm, mà cô tin tưởng tương lai cô cũng chỉ yêu anh nhiều hơn nữa, tình yêu đối với anh hầu như không hề có ngày nào phai nhạt.

Gần như, anh cũng vậy.

Vì hôm nay là ngày kỷ niệm, ngay từ hai tháng trước cô đã chuẩn bị rồi, cô đã đặt hàng một cây kéo để làm quà tặng cho anh.

Đối với một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp mà nói, cây kéo giống như sinh mệnh trong sự nghiệp của mình vậy, cho nên suy nghĩ trước sau, cô lựa chọn vật thực tế nhất nhưng lại biểu đạt tâm ý nhiều nhất là cây kéo để làm quà tặng.

Bình thường nếu hai người hẹn gặp mặt nhau, Nhậm Khuê Ung nhất định đều đến trước thời gian hẹn một vài phút, nhưng không hiểu sao, hôm nay thế nhưng anh lại đến trễ.

Ngồi vào chỗ ngồi đã đặt trước, Khúc Man Lăng đợi lại đợi, mười phút trôi qua, người phục vụ cũng đã đến thêm nước cho cô, nhưng bóng dáng Nhậm Khuê Ung vẫn chưa thấy xuất hiện.

Thời gian này là giờ cao điểm ăn tối, bây giờ nhất định là anh đang kẹt xe trên đường rồi.

Khúc Man Lăng buộc mình kiên nhẫn chờ tiếp, ngoại trừ kẹt xe, trong đầu hiện tại cũng đang xuất hiện rất nhiều nguyên nhân anh đến trễ.

Lại mười phút trôi qua, người phục vụ vẫn nghiêm túc chờ ở một bên, nhưng Khúc Man Lăng đã bắt đầu cảm thấy lúng túng.

Tại sao còn chưa tới vậy?

Cô liên tục ngoái đầu nhìn ra phía cửa nhà hàng, lại vẫn không nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc của Nhậm Khuê Ung.

Thời gian càng ngày càng trở nên gian nan, hình như cũng càng ngày càng chạy chậm rồi.

Lại sắp qua thêm mười phút nữa, Khúc Man Lăng lấy điện thoại di động ra đang muốn gọi điện thoại cho Nhậm Khuê Ung, lúc này tin nhắn đầu tiên được gửi đến.

Thật xin lỗi, trong cửa hàng có chuyện không cách nào đến nơi hẹn được, tối nay sẽ giải thích với em, em ăn cơm trước đi!

Tin nhắn là Nhậm Khuê Ung gửi tới, ánh mắt Khúc Man Lăng viết rõ chữ thất vọng, cô thế nào cũng không nghĩ sẽ bị cho leo cây, huống chi trước nay hai người ước hẹn chưa bao giờ xảy ra chuyện này.

Trong cửa hàng có chuyện gấp gì chứ? Muốn cô ăn cơm trước, anh không có ở đây, một mình cô ăn thế nào?

Cuối cùng, Khúc Man Lăng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi nhà hàng, có lẽ trên mặt cô thể hiện mất mát quá mức rõ ràng, cho dù ai nhìn thấy cũng có thể nhìn ra cô bị cho leo cây, người phục vụ ở một bên chờ đợi cùng cô ngay từ đầu, thậm chí không nhìn được đưa ánh mắt đồng tình thật lớn đến cô.

Ngày kỷ niệm một năm yêu nhau lại bị cho leo cây, ngoài việc thất vọng ra,

Khúc Man Lăng cũng không có tức giận, bởi vì anh không cố ý, thậm chí anh đã đặt chỗ nhà hàng rồi, trước đó cũng gọi điện thoại cho cô nhắc cô nhớ đến nơi hẹn. Khúc Man Lăng ngoại trừ nơi này cũng không có nơi nào để đi, cô đứng ở bên ngoài nhà hàng nhắn điện thoại gọi cho Nhậm Khuê Ung, nhưng gọi tới thì toàn bộ đều dẫn đến hộp thư thoại.

Bất đắc dĩ, Khúc Man Lăng cuối cùng chỉ có thể lựa chọn phương án vô dụng nhất, đó chính là về nhà và chờ đợi.

Trên đường về nhà, lòng Khúc Man Lăng chỉ nghĩ Nhậm Khuê Ung khi nào sẽ về bên cạnh cô, rồi trong cửa hàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm anh không thể không lỡ hẹn?

Nhưng cô không biết là, lỡ hẹn chỉ là nói dối, là một âm mưu.

Càng không ngờ tới, khi cô mở cửa chính nhà mình, cứ tưởng sẽ không một bóng người lại đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, mà càng thêm ngoài ý muốn là Nhậm Khuê Ung lại xuất hiện ngay trước mắt.

“Cô Man Lăng thân yêu à, một năm vui vẻ.” Nhậm Khuê Ung đứng trước mặt Khúc Man Lăng, cũng đưa hai cánh tay ra trước mặt cô, chờ đợi cô chủ động đi vào trong lòng anh.

“Anh.....” Khúc Man Lăng không lập tức ngã vào trong lòng anh, bởi vì cô đang ngáy ngẩn.

Nhậm Khuê Ung biết cô còn đang tiêu hóa sự thật anh đột nhiên xuất hiện trước mặt, cho nên cả người bướng bỉnh không cách nào ngã vào lòng anh, vì vậy anh đưa hai cánh tay chủ động đi tới.

Bị ôm vào trong lòng ngực quen thuộc, cảm thụ nhiệt độ và hơi thở trên người anh, lúc này Khúc Man Lăng mới phục hồi trở lại.

“Trong cửa hàng.....”

“Trong cửa hàng cũng không có chuyện gì, chuyện dù có lớn hơn nữa cũng không liên quan đến anh.” Trên thực tế, công việc ngày hôm nay anh sớm đã hủy bỏ, cũng đã thông báo với mọi người trong cửa hàng, chuyện dù có lớn hơn nữa cũng không được đi tìm anh, bởi vì chuyện gì cũng không quan trọng bằng cô.

Vả lại hôm nay, đối với anh mà nói cũng là một ngày có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Nghe vậy, bộ não xử lý chậm chạp của cô lúc này mới vận hành bình thường trở lại.

“Anh lừa em!” Cô đẩy anh, không thể nào tin được anh lại có thể để cô ngáy ngốc chờ đợi anh ở nhà hàng hơn nửa tiếng đồng hồ. “Anh để cho em ngáy ngốc chờ anh.....”

“Thật ra thì anh cũng ở đó, chỉ là núp ở một bên nhìn trộm, cho đến khi nhắn tin nhắn cho em khi ấy mới rời đi trước em một bước.”

“Ghét, anh nghĩ làm thế để em vui vẻ đúng không? Chiêu quá cũ.” Muốn cho tâm tình cô bay lên tận trời có đúng không? Rất tốt, anh làm được rồi.

“Không sai là chiêu cũ, nhưng dù sao cũng là muốn để em không quên được ngày hôm nay.” Nhậm Khuê Ung đưa tay kéo cô vào lòng mình, mà cô ngã vào lòng anh rồi cũng không có đẩy anh ra, anh biết cô cũng không hề tức giận.

“Cho nên nếu không đoán sai, bên trong sẽ có bữa ăn tối dưới ánh nến đang chờ em có phải không?” Khúc Man Lăng chu môi thẩm vấn.

“Dĩ nhiên, đều là những chiêu cũ, bữa tối dưới ánh nến là chuyện kinh điển, đương nhiên không thiếu nó được rồi.”

“Vậy thì tốt, để em xem rốt cuộc là anh chuẩn bị những gì nào.”

“Chờ một chút.”

“Sao vậy?”

“Trước khi cùng nhau hưởng bữa ăn tối dưới ánh nến, anh có lời muốn nói.”

“Trước tiên phải nói đến những lời nói mà em thích, em mới chịu nghe.” Cô có chút làm nũng nói, cũng kéo ra khoảng cách giữa hai người, chỉ để anh nắm tay cô, ám chỉ nếu anh nói ra những câu mà cô không thích nghe, vậy thì bàn tay nhỏ bé này cũng không cho anh nắm.

“Em sẽ thích, chắc chắn thích.” Anh chắc chắn 100%.

“Hả?” Khúc Mna Lăng nhướn mày chờ.

“Anh muốn nói là – anh yêu em.”

“Câu này em rất thích, nhưng ngày nào cũng nghe, có gì mới mẻ đâu?” Khúc Man Lăng bắt đầu lắc lắc cánh tay hai người.

“Đương nhiên là có, hôm nay là ngày đặc biệt mà.”

“Nói mau.” Khúc Man Lăng không nhịn được chu miệng, cô đang mong đợi đấy!

“Trước khi biết em, đối với chuyện tình cảm, anh vẫn mang theo tâm trạng thuận theo tự nhiên, mà sự xuất hiện của em đã làm anh rung động, bây giờ tình cảm của anh càng ngày càng cao thêm, điểm này em phải phụ trách đó.”

“Phụ trách?” Phải chịu trách nhiệm gì chứ? Không phải cô toàn bộ đều đã bên cạnh anh rồi sao?

“Đúng, em nhất định phải chịu trách nhiệm, bởi vì anh không có ý định sống một mình nữa, anh muốn em chân chân thật thật đi vào cuộc sống của anh.” Một cánh tay không của Nhậm Khuê Ung cầm túi tiền lấy ra một chiếc nhẫn sáng lấp lánh. “Cũng xin em để anh tiếp tục được yêu em..... Chúng ta muốn cùng nhau trải qua thiên trường địa cửu, có được không?”

Anh cầm lấy cánh tay hai người đang nắm nhau, đưa chiếc nhẫn xỏ vào ngón tay cô.

Nhìn biểu tượng tượng trưng cho sự hạnh phúc sáng chói trên ngón tay, nước mắt trong nháy mắt dâng đầy trong khóe mắt, khi anh cất tiếng lần nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt nhanh chóng chảy xuống đều là cảm động hạnh phúc.

Cô khóc, hạnh phúc quá mà khóc.

“Được, em chịu trách nhiệm, em nhất định chịu trách nhiệm đến cùng.” Khúc Man Lăng dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, không để nước mắt làm nhòa đi người đàn ông trước mắt này.

“Vậy thì, tất cả của em đều thuộc về anh, chúng ta phải cùng nhau sống đến già, ai cũng không được rời bỏ ai, được không?” Ngày ngày trôi qua, tình yêu đối với cô càng ngày càng sâu đậm, đã đạt tới giai đoạn không thuốc giải rồi, cho nên không thể nào chịu đựng được khi hai người chỉ giới hạn ở mức quan hệ bạn trai bạn gái, anh muốn cô hoàn toàn chỉ thuộc về mình anh.

“Đó là đương nhiên, chúng ta ai cũng không được rời bỏ ai, chết cũng không thể.”

“Như vậy xin hỏi anh có thể hôn cô dâu chưa vậy?” Không đợi anh có hành động, đầu Khúc Man Lăng đã vùi vào trong ngực anh.

“Em yêu anh.” Từ cuối vạt nói ra, cô ngẩng đầu lên chủ động đưa môi mình cho anh hôn.

Vốn chỉ là muốn một nụ hôn, nhưng khi hai người quấn quýt lẫn nhau thì cũng không ức chế nổi tình cảm do đó một nụ hôn cũng không thể thỏa mãn bọn họ.

“Yêu anh, chỉ cần nghĩ yêu anh là được.....” Hơi thở ấm áp của đàn ông lướt tỉ mỉ lên cánh môi cô, hôn cô với dáng vẻ cực kỳ trân quý.

Môi mỏng chậm rãi nhẹ nhàng hôn lên cánh môi tinh tế lưu luyến không rời, từng chút từng chút ăn mòn lý trí cô, còn có cánh anh, cũng làm cho bọn họ quên luôn chuyện bữa tối dưới ánh nến.

“Ừ.....” Trái tim đập nhanh mãnh liệt, Khúc Man Lăng không thể kiềm chế mà phát ra giọng nhỏ mềm mại.

Cô phát hiện xe ra khi một người tồn tại loại tình cảm không muốn rời xa thì chỉ cần cùng đối phương có bất kỳ hành động thân mật nào, muốn ngăn cản dường như là không làm được, ít nhất cô làm không được.

Bởi vì là anh, cho nên làm không được.

Khẽ hôn lên cánh môi mềm nhỏ phẩn nộn bắt đầu tiến lên một bước chuyển biến, môi lưỡi cùng quấn quýt, hơi thở hai người càng phát ra dồn dập; mà tất cả chuyện này còn là do cô khơi mào, là cô chủ động lộ ra đầu lưỡi dụ dỗ dục vọng của anh, chọc cho anh có muốn tiến hành chậm chạp cũng không thể không buộc tăng nhanh.

Nhậm Khuê Ung một tay ôm lấy Khúc Man Lăng, bức nhanh trở lại giường lớn trong phòng ngủ.

Anh thở dốc nặng nề không ngừng hôn cô, một đường từ cánh môi mềm mại đến trên gáy mịn màng, bàn tay từ cổ áo thăm dò vào nắm lấy hai núm đồi đầy đặn mê người kia.

“Ừ.....” Dưới sự vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ của anh, Khúc Man Lăng kèm lòng không được phát ra tiếng mềm nhẹ mê người, thân thể không cách nào ức chế mà khẽ run.

Khát vọng cấp bách làm Nhậm Khuê Ung mất đi nhịp điệu, anh nhanh chóng cởi ra quần áo trên người cô, khiến da thịt mịn màng như tuyết trắng hoàn toàn phơi bày trong không khí.

Đầu lưỡi linh xảo nhẹ nhàng phớt ra núm đồi mềm mại, làm cô rên rỉ một hồi.

Khi dục vọng anh đang cuồng nhiệt mà nghe được giọng nói mê người này không thể nghi ngờ càng thêm như lửa cháy đổ thêm dầu, anh điên cuồng hôn mút lên núm hoa mềm mại săn chắc này, bàn tay nhanh chóng tìm kiếm giữa đùi cô.

“Ừ.....” Cảm nhận anh đang đốt cường liệt lửa dục vọng trên khắp người cô, Khúc Man Lăng không nhịn được khẽ ưỡn mình, hứng lấy khoái cảm anh mang đến nhiều hơn.

Nóng tay dài nhẹ nhàng chạm khẽ khe hẹp giữa cánh hoa, một cổ cảm giác tê dại trong nháy mắt tỏa ra toàn thân, mà môi lưỡi của anh còn đang càn rỡ trên núm hoa nhạy cảm của cô, làm cho cô không nhịn được muốn giãy giụa thân mình, tựa như không tiếng động muốn đòi hỏi anh nhiều hơn.....

Hiểu ý vọng của cô, Nhậm Khuê Ung tách hai chân cô ra, để cho hoa tâm xinh đẹp của cô hé ra trước mắt anh.

Ngọn núi nhỏ bên phải bị anh dây dưa làm cứng lên, nhưng anh vẫn không quên mà chuyển mục tiêu sang ngọn núi nhỏ bên trái, tiếp tục hoặc nặng hoặc nhẹ mút lấy, hoặc dùng răng khẽ cắn nhẹ.

Cùng lúc đó ngón tay dài đầu tiên là uốn lượn xung quanh trên cánh hoa, khi người phía dưới khó nhịn thốt ra lời khẩn cầu thì lúc này ngón tay giữa mới nhẹ nhàng chạm khẽ lên miệng huyết đã có chút ứ đọng.

Khúc Man Lăng nhắm chặt hai mắt, không kèm chế mà thở gấp, đôi tay không nhịn được vòng qua đầu vai người đàn ông đang phóng túng trước ngực mình.

Cảm nhận thân nhiệt của anh càng ngày càng nóng, cô biết đang hãm sâu trong dục vọng không chỉ có cô, anh cũng không kiềm chế cũng đã hãm sâu vào trong đó.

Cơ thịt toàn thân anh căng thẳng chứng minh giờ phút này anh đang ham muốn yêu, mà giữa hai chân cô cũng đã ứ đọng chứng minh mình cũng động tình rồi.

Bọn họ quá khát vọng nhau rồi.....

“Khuê Ung.....” Giọng nói phát ra từ trong cổ họng Khúc Man Lăng tràn ngập sự khẩn cầu.

Đầu ngón tay anh vẫn dừng trước hoa huyết của cô không chịu đi vào, cô biết anh muốn cô mở miệng đòi hỏi anh, vì vậy cô mở đôi mắt mở miệng gọi tên anh.

Anh dừng lại tất cả động tác chậm rãi ngồi thẳng lên, lúc cô đang khát cầu anh lại muốn cô nhìn anh.

Anh cởi bỏ từng món quần áo trên người, cho đến khi mình và cô trên người đều không còn gì vướng víu, lúc này mới cúi đầu hôn cô lần nữa.

Đầu tiên là núm hôn mang theo chan chứa dịu dàng trìu mến, sau đó lại là mãnh liệt xâm lược, sau khi cánh môi mềm mại phần ngọn bị anh hôn đến sưng đỏ, ở bên tai cô anh vừa thở hổn hển vừa nói, “Em là của anh, tất cả của em anh đều muốn.”

Lúc nói chuyện, bàn tay cũng đã vuốt dọc theo bắp đùi trơn nhẵn chạy vào trong, lần này ngón tay dài cũng không ở bên ngoài hoa huyết nữa, mà là đã sớm thăm dò vào trong hành lang chật chội rồi.

Anh chậm chậm nhẹ nhàng rút ra đẩy vào, hưởng thụ cảm giác vừa ôm trọn chặt chẽ vừa ứ đọng truyền đến ngón tay, chờ đợi cô sắp vì anh mà hoàn toàn nở rộ.

“Ừ.....” Mặc dù trong miệng phát ra rên rỉ vui thích, nhưng đây chỉ là bắt đầu, cô muốn nhịp điệu kịch liệt hơn, cảm giác vui thích mãnh liệt hơn.

Nhậm Khuê Ung tự biết trình độ như vậy là không đủ, tốc độ ngón tay dài tiến vào mật đạo tuy là chậm chạp, nhưng cứ tiến vào một lần lại một lần, rồi lại một lần.....

Cảm giác vui thích cũng dần dần sâu hơn, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng vang ngân nga cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Trong tai nghe được tiếng yêu kiều thỏa mãn càng lúc càng dày đặc, dục vọng Nhậm Khuê Ung còn đang cố gắng kềm chế dường như cũng muốn mất khống chế theo, tốc độ ngón tay dài đâm vào hoa kính cũng càng ngày càng nhanh.

Khi trên ngón tay dính đầy mật dịch trơn trượt, cũng cảm nhận được nhiệt độ trong hoa kính, anh nhanh chóng gom lại hai ngón tay tiến vào lần nữa, đồng thời cũng làm cho nơi ấm nóng của cô co rút từng cơn.

Anh lại tăng thêm tốc độ rút ra đẩy vào, cũng càng nhanh hơn, chính là muốn đốt ngọn lửa trong lòng cô cùng anh nóng bỏng thiêu đốt.

Trong nháy mắt khoái cảm mãnh liệt như là điện giật đánh tới từng hồi run rẩy điên cuồng chạy khắp toàn thân Khúc Man Lăng, làm cô không có cách nào chặn lại giọng ngân nga cao vút.

Lúc nhận thấy khoái cảm đánh tới, thân thể cô nhanh chóng căng thẳng giãy giụa kịch liệt, mười đầu ngón tay nắm chặt bả vai anh để lại dấu tay rõ ràng.

Theo ngón tay dài mạnh mẽ tiến vào, chọc ngoáy, ma sát, hoa kính không nhịn được bắt đầu co rút mãnh liệt, lại chảy ra một lượng lớn mật dịch động tình, không chỉ dính trên tay anh, còn rơi vãi trên ga giường.

Trong không khí đều phiêu tán hương vị kích tình đậm mỹ, kích thích giác quan hai người, dù dễ bọn họ hoàn toàn nhấn chìm trong đó.

“Cũng sắp rồi.” Nghe tiếng rên rỉ nỉ non có chút muốn khóc của cô, cùng với ướm át này, Nhậm Khuê Ung khẳng định nói.

Vì vậy anh dùng một cái tay khác đùa bỡn nhụy tâm cánh hoa, cùng phối hợp với ngón tay dài đang không ngừng rút ra tiến thẳng vào.

Không bao lâu sau, Khúc Man Lăng ưỡn thân rít gào lên, khoái cảm dâng cao làm cho cô trong nháy mắt mất đi ý thức, cô cũng không suy nghĩ, chỉ có thể theo bản năng bật ra tiếng khóc khê.

Nhậm Khuê Ung rút ngón tay dài ra, môi mỏng hôn lên người cô.

Cái lưỡi linh xảo đưa vào trong miệng đỏ ấm nóng của cô, lồng ngực trắng kiện mạnh khỏe dán chặt vào phần đầy đặn trên người cô, mà cái nóng bỏng to lớn thẳng cứng kia lại đứng giữa hai chân cô.

Lửa nóng cứng rắn ma sát theo tiết tấu theo hướng cửa huyết mà vào, cử động này làm cô một hồi nức nở nghẹn ngào.

Một phút trước cao triều vừa mới dâng đến đỉnh, dư vị còn trong cơ thể cô chưa từng tản đi, khoái cảm mới lại lấp đầy cả người cô, nhưng kỳ lạ là anh nhanh chóng phát ra thể công, không để cho cô chút thời gian hít thở nào.

Cơ thể đã được thỏa mãn, dưới sự kích thích của anh khát vọng lần nữa lại được lấp đầy.

“Nói em muốn anh.” Nhậm Khuê Ung dùng giọng nói khàn khàn nói bên tai Khúc Man Lăng.

Khúc Man Lăng vì cơ thể đã được lắng xuống lại bị dục vọng khơi dậy à toàn thân run rẩy mãnh liệt, thần trí đã sớm lâm vào trong mê man mờ mịt rồi, cô thậm chí cũng không xác định rốt cuộc anh đang nói gì với cô.

“Không muốn.....” Dục vọng của Khúc Man Lăng mãnh liệt bị công kích, dường như muốn cho cô nổi điên.

Cô thật khó chịu quá.....

Nhậm Khuê Ung ngồi thẳng lên, đặt hai chân của cô cong lên góc độ lớn nhất, còn anh thì lại một lần nữa gắng gượng chống đỡ ngay lối vào cửa huyết cô, hành hạ cô lần nữa.

“Nói em muốn anh.” Mặc dù anh đang ở thế chủ động không chế dục vọng cô, nhưng thực sự anh muốn nắm giữ chính là lòng của cô đi!

“Em muốn..... Em muốn anh, chỉ muốn anh, chỉ muốn anh.....” Khúc Man Lăng lét lên, đây không chỉ là dục vọng, đó cũng hoàn toàn là lòng dạ của cô.

11. Chương 10

EDIT: hoacodat

Sau khi lấy được từ chính miệng cô nói ra câu “Muốn anh”, lòng Nhậm Khuê Ung tràn đầy hạnh phúc.

Anh cố gắng di chuyển thất lưng, cũng kết thúc hành hạ của cô và cũng là của anh.

“Ừ.....” Lúc Nhậm Khuê Ung hơi thở hỗn hển khó nhọc, trong nháy mắt chậm rãi tiến vào, cả người và lòng của Khúc Man Lăng tất cả đều run run nhận lấy anh.

Dục vọng đè nén đã lâu, lúc cảm nhận nhiệt độ ấm nóng cùng chặt chẽ bao lấy, giống như dục thú muốn xông chuồng, không còn bất kỳ lý do gì có thể ngăn cách anh mãnh liệt công thành đoạt đất.

“Thật đẹp.....” Nhậm Khuê Ung rút ra lửa nóng dâng trào đang chôn sâu trong cơ thể cô, sau một phút lại cứng rắn đẩy trở vào.

Anh từ trên cao nhìn xuống người phía dưới, nhìn cô vì anh tiến vào, đoạt lấy mà điên cuồng.

Thân người Khúc Man Lăng vì anh không ngừng tiến vào, rút ra đẩy vào đẩy đưa, đôi bông đào đầy đà cũng theo đó tạo thành một đường sóng sửa mê người, da thịt tuyệt trắng bởi vì kích tình cuồng nhiệt mà được chút phần hồng nhàn nhạt, anh rất yêu thích cô vì anh mà có bộ dáng xinh đẹp này, cũng vì đây tất cả là tình yêu mê luyến điên cuồng sâu đậm.

Trơn trượt co bóp ôm lấy mảnh thịt mạnh mẽ chặt chẽ, không chỉ mang cho cô khoái cảm vui vẻ cực độ, cũng làm cho anh tìm lòng không được lại đâm vào nơi sâu nhất, cú đẩy mạnh mẽ hoàn toàn nở rộ hoa tâm.

Khúc Man Lăng thích thú hét lên thật lớn, nhận lấy một lần đẩy vào sau so với lần trước càng mãnh liệt hơn.

Sức lực bá đạo lại quá mạnh mẽ, để cho cô không chủ rớt người dậy, chỉ vì muốn hoàn toàn nghiền hợp cuồng nhiệt yêu thương của anh.

Cô hoàn toàn bị dục vọng chinh phục, khoái cảm câu hồn làm ánh mắt cô dần dần tan rã, trong tai đều là nghe tiếng vang dâm mỹ của thân thể hai người, mà khoái cảm liên tiếp khoái cảm cũng gần như đã đến mức giới hạn rồi.

“Dừng có nhanh vậy, kềm chế chút đi.” Giọng nói tràn đầy dục vọng vang lên, bị cơ thể trơn mềm ướt át bao chặt lấy lửa nóng đang dâng tràn nhưng vẫn cố gắng gắng gượng, dục vọng của anh chưa được thỏa mãn xong, nhưng tần suất co thắt lối vào của cơ thể cô lại tăng lên rất nhanh, anh biết cô lại sắp đạt tới đỉnh điểm lần nữa.

Nghe thấy thỉnh cầu tràn đầy dục vọng của anh, Khúc Man Lăng chỉ có thể bất lực mà nhỏ giọng rên rỉ.

Chuyện này..... Muốn cô kiềm chế như thế nào hả?

Nếu muốn anh dừng lại, là chuyện ngàn lần không thể có, cô cũng không chịu nổi cảm giác dần dần bị ăn mòn này, nhưng sóng triều cứ một đợt một đợt lại đánh vào cô, dường như cô đã không chịu nổi nữa rồi, anh đây rõ ràng đang làm khó cô.....

Ghê tởm hơn chính là, anh thay đổi nhịp độ vốn có. Thậm chí dùng những góc độ khác nhau tiến vào cô.

“Ừ ừ.....” Khúc Man Lăng ngẩng đầu lên thét ra tiếng hét chói tai, bởi vì đột nhiên anh thay đổi dung nhập xuống, khoái cảm (cảm giác vui vẻ) trong cơ thể nháy mắt tan vỡ, một trận co rút mãnh liệt làm cho cô dường như cả người ngất lịm đi.

Nhưng Nhậm Khuê Ung không chịu buông tha cô như vậy, lựa chọn làm theo tài liệu biết được khí thể càng cố gắng ra sức mạnh mẽ hơn trước, không để cho dự vọng mới cháy lên lại nhanh chóng biến mất.

Khi anh kiên trì không chịu buông tha ham muốn kích động kia, Khúc Man Lăng ngoại trừ khóc thút thít vào gào thét ra, cô cái gì cũng không thể làm, cuối cùng thậm chí không có hơi sức để cự tuyệt anh.

Cả người mệt lả bởi mấy lần đạt tới cao trào, cuối cùng cô cùng khàn khàn thét lên tiếng chói tai, rốt cuộc Nhậm Khuê Ung cũng rút ra lửa nóng của mình – tạm thời.

Lúc cô đang nhắm mắt anh cũng cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, dịu dàng hôn lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì kích tình mà rịn cả mồ hôi.

“Đừng ngủ.” Cảm nhận tinh thần dưới thân cô cũng dần dần thả lỏng, lúc cơ thể bị tổn hao sức lực quá lớn, cô tùy lúc đều có thể bị cơn buồn ngủ gọi đi, nhưng anh không cho phép.

Khúc Man Lăng hừ một tiếng, coi như là bày tỏ kháng nghị vì đòi hỏi quá bá đạo của anh.

Thấy cô dường như muốn để Chu Công gọi đi, Nhậm Khuê Ung nhếch môi, anh có cách làm cô mất sự buồn ngủ.

Đầu tiên anh điều chỉnh hô hấp của mình, để dự vọng trong cơ thể vẫn mãnh liệt muốn cô tạm ngừng một lúc, cô cần chút thời gian nghỉ ngơi, cái này anh cho cô.

Cánh môi ẩm áp bắt đầu dao động khắp trên người cô, làm cho cô có chút ngứa ngáy, mặc dù mệt mỏi không chịu nổi nhưng cũng không cách nào chìm vào trong mộng đẹp, nhưng cô vẫn cố tình nhắm hai mắt, quật cường chống lại sự quấy nhiễu của anh.

Nhưng nhắm hai mắt lại là kế sách thất bại nhất, bởi vì như thế ngược lại khiến giác quan của cô lại càng thêm nhạy cảm.

Nụ hôn của anh rơi xuống cánh tay trái của cô, cũng một đường đi xuống, giờ đang hôn trong khuỷu tay cô, sau đó đến lòng bàn tay cô.....

Khi cảm giác ướt át đến từ lòng bàn tay biến mất, xúc cảm ẩm ướt trơn trượt lại nhẹ nhàng quét qua vùng bụng bằng phẳng của cô, hình như anh rất thích chơi đùa nơi ấy, không ngừng dạo quanh xung quanh rón và vùng eo cô, lực hôn mát thoát nặng thoát nhẹ, chọc cho cô suýt chút không nhận được muốn lật người né tránh.

Lúc anh lại đưa môi lưỡi mình dừng ở bên hông nhạy cảm của cô thì cô không nhận được khẽ cười một tiếng, đồng thời cũng tính muốn lật người né tránh, lúc này để cô không vì ngứa ngáy mà giãy dụa, cổ tay trái của cô tất nhiên đã bị cầm chặt.

Cô cảm thấy bàn tay to của anh đang kéo tay cô di chuyển, khi trong bàn tay cảm nhận được xúc cảm tơ lụa thì đôi mắt vốn không muốn mở của cô cũng không tự chủ mà mở mắt ra.

Nhậm Khuê Ung ngồi xổm bên trái người cô, dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu say đắm nhìn chằm chằm vào cô, cũng hướng dẫn để tay nhỏ bé của cô đến giữa hai chân anh, vuốt ve cái nguồn gốc dự vọng nóng bỏng của anh.

“Anh.....” Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ của anh, đáy mắt nhìn anh vẫn là đáng vẻ ngượng ngùng, tay nhỏ bé của cô đang bao chặt lấy anh, lúc này Khúc Man Lăng cũng không biết nên mở miệng nói gì.

Điều duy nhất xác định, mặc dù thể lực đã sớm trong trạng thái hao mòn, nhưng lúc này ngược lại thể nhưng lại mong muốn tình dục.

Nhìn thấy thứ trước mặt khiến toàn bộ mạch máu người ta đều trương lên, cô chỉ cảm giác trong cơ thể có một cỗ xao động, trái tim như bị gãi ngứa, tâm giữa thân dưới thậm chí thấm ra một chút nhiệt thấp, không tiếng động nói ra khát vọng của cô.

Nhậm Khuê Ung không mở miệng, chỉ là ngẩng nhìn cô, mang theo vô hạn tình cảm và dự vọng. Vậy mà, không cần anh dẫn dắt lần nữa, tay nhỏ bé Khúc Man Lăng đã không tự chủ chậm rãi kích thích nắm nhẹ nguồn nhiệt kia, vì dự vọng đây đó đã mở ra tình tiết mới của người châu Âu.

“Ừ.....”

Sáu tháng sau khi bọn họ đã quen nhau một năm, kết hôn ba tháng, thời gian đối với bọn họ mà nói hình như ngoại trừ những con số luôn tiến về phía trước, tất cả đều không hề thay đổi, trong yêu giữa bọn họ cũng chưa từng vì thế mà mất đi nửa phần, trái lại còn bởi vì vậy mà cùng những con số ấy càng ngày càng tăng thêm.

Thời gian sống cùng nhau càng lâu, trong lòng vì cô mà yêu say đắm, cuồng nhiệt tầng tầng lớp lớp, anh biết, cô cũng như thế.

Trình độ mê luyến của bọn họ dành cho nhau là năm mươi năm mươi.

Nhưng bọn họ không biết là , vì sợi dây tơ hồng gắn kết giữa hai người ngoài ý muốn đã đứt lìa, đưa đến đường tình của bọn họ phải lặp lại một lần nữa.

Từng chi tiết trong cuộc sống và tình cảm hiện nay, bọn họ đều đã từng trải qua, chỉ là sợi dây tơ hồng gắn kết bọn họ lại tạo thành một thời gian trống không, cho nên là ai cũng không thể nào hiểu nổi tại sao đối với tất cả bọn họ đều có cảm giác quen thuộc đến vậy.

Khác nhau chính là, bọn họ trở nên thường hay nằm mơ, hơn nữa giấc mơ cũng rất giống nhau.

Khi bọn họ nhớ lại những gì đã trải qua, những đoạn ký ức kia họ cho rằng quá đổi chi tiết, sẽ rất nhanh xuất hiện trong giấc mơ.

Mới đầu bọn họ cũng không biết chuyện người kia cũng nằm mơ, cho đến một ngày Khúc Man Lăng tỉnh dậy, nói với Nhậm Khuê Ung: “Chào buổi sáng, em đã mơ một giấc mơ.”

“Thật trùng hợp, tối hôm qua anh cũng nằm mơ.”

“Anh mơ thấy gì vậy?”

“Em mơ thấy gì vậy?”

Hai người trăm miệng một lời hỏi.

“Em mơ thấy chuyện tuần trước anh từ Hongkong trở về, sau đó chính là một chút chuyện sinh hoạt mấy ngày nay của chúng ta...”

Khi Khúc Man Lăng nói ra giấc mơ của mình một lần, Nhậm Khuê Ung giật mình cũng nói chi tiết của giấc mơ mình, bởi vì hai người cùng mơ một giấc mơ giống nhau như đúc.

“Woa, thì ra chúng ta yêu đối phương đến nỗi ngay cả trong giấc mơ cũng muốn yêu thêm một lần nữa đấy!”

Nhậm Khuê Ung vốn đang suy nghĩ đến giấc mơ kỳ kỳ mà cả hai người đều mơ thấy được kia, nhưng bị Khúc Man Lăng nói chen vào làm anh cắt đứt mạch suy nghĩ, nên cũng không còn nghĩ nhiều nữa.

Nếu như theo lời cô, bọn họ ngay cả trong mộng thật sự cũng muốn yêu nhau thêm một lần.

Bọn họ ngay cả trong mộng thật sự cũng muốn yêu nhau thêm một lần?

Khúc Man Lăng vốn là ngây thơ mà cho là như thế, nhưng mà một tháng sau buổi sáng hôm ấy, Nhậm Khuê Ung lại mở miệng nói chuyện anh nằm mơ thì cô cũng không dám suy nghĩ ngây thơ nữa.

Anh nói chuyện trong giấc mơ, cũng là những đoạn tình cảm mà bọn họ đã trải qua cách đây không lâu.

“Dạo này em còn nằm mơ nữa không?” Anh hỏi.

“không có, em không có nằm mơ.” Khúc Man Lăng nói dối. “Vậy thì..... Ngoại trừ anh mơ thấy những chuyện chúng ta đã trải qua với nhau, anh có mơ thấy tương lai không? Tương lai của chúng ta.”

“Tương lai trái lại không có.” Nhậm Khuê Ung cho là cô muốn nghe lời nói tốt đẹp, vì vậy khoác lên vai cô tự tin nói: “Tương lai thì không cần mơ đi! Nhất định chúng ta sẽ hết sức trọn vẹn, bởi vì chúng ta yêu nhau như vậy mà!”

Anh hôn lên gương mặt cô một cái, sau đó thật không thỏa mãn lại muốn hôn lên môi cô, lại bị cô đẩy ra.

“Đừng nghịch nữa, hôm nay công việc của anh rất nhiều, công việc của em cũng rất nhiều, chúng ta không thể phí phạm thời giờ nữa, mau dậy chuẩn bị đi làm nào!” Nói xong, Khúc Man Lăng dùng tốc độ nhanh nhất nhảy xuống giường chạy như bay vào nhà tắm, giả vờ chuẩn bị kỹ lưỡng để ra cửa làm việc, nhưng thật ra là dùng chuyện này để che giấu tâm tình cô đang rất hoang mang sợ hãi.

Thật ra thì hôm nay cô cũng mơ một giấc mơ giống vậy, cô đã từng mơ rất nhiều giấc mơ, khi đó toàn bộ diễn biến trong giấc mơ cô hoàn toàn không nhớ rõ, điều duy nhất nhớ đó là, cảnh cuối cùng khi kết thúc giấc mơ ấy chính là đoạn đáng sợ mình bị đâm chết..... Giấc mơ kia chân thực đến phát sợ, cô vẫn không thể quên được.

Lúc ấy bên tai nghe được tiếng gọi tên liệt phế của một người đàn ông thét gọi tên cô, sau đó cô cũng nhớ lại, giọng nói của người đàn ông kia..... Chẳng phải là của Nhậm Khuê Ung sao?

Cho nên rất dễ biết được, đó là giấc mơ sau này, cũng chính là tương lai..... Của bọn họ.

Không, đây chẳng qua là một giấc mơ, cho nên không cần để anh biết giấc mơ đáng sợ này.

Vì vậy, Khúc Man Lăng cũng không hề nói tới chuyện có liên quan đến giấc mơ nữa, cuộc sống vẫn như cũ trôi qua vui vẻ, hạnh phúc, cho đến khi Khúc Man Âm tiến vào trong cuộc sống của bọn họ -

Tất cả lại không ngừng trình diễn một lần nữa, bất kể là Nhậm Khuê Ung hay Khúc Man Lăng, trong đó cũng bao gồm sự xuất hiện của Khúc Man Âm, cùng với thời gian sinh hoạt của cả ba người, giống như quay ngược lại trình diễn lần nữa, bất kỳ một chi tiết nhỏ nào cũng không có bỏ sót.

Tình cảm cố chấp của Khúc Man Âm, Nhậm Khuê Ung nghi ngờ suy đoán kết quả, tình tiết Khúc Man Lăng hiểu lầm đều lại diễn ra một lần nữa.

“Chị, nói một câu đi có được không?”

“Chị biết rồi là chị hiểu lầm hai người, thật xin lỗi.”

“Không cần nói lời xin lỗi với bọn anh.....”

“Em tin hai người, chỉ là bây giờ trong lòng em rất rối, em cần bình tâm lại đã.”

Khúc Man Lăng đứng dậy đi về phía cửa, chỉ thấy hai người trong nhà mang vẻ mặt khẩn trương muốn cất bước theo cô.

“Đừng đi theo, em chỉ muốn đi xuống lầu dạo chút thôi, để một mình em bình tâm lại một chút.” Cô mở cửa chính đi ra ngoài. “Chờ một lát em sẽ trở về, đừng lo lắng.”

Lại một lần nữa, Khúc Man Lăng bắt đầu bước chậm chậm không mục đích đi theo những người trên đường, đầu tiên là đến cửa hàng tiện lợi cách nhà mình khoảng trăm mét, rồi lại cứ tiếp tục bước đi.....

Rồi sau mười phút đi đường, Khúc Man Lăng xoay người trở về.

Tâm tình đã dần dần trở lại, vừa này Khúc Man Âm đã giải thích rất đầy đủ rõ ràng, nhớ lại những dấu hiệu để lại lúc trước, tất cả cùng với lời nói của em ấy hoàn toàn hợp lý, em ấy không nói dối, cũng không có ai làm ra chuyện có lỗi với cô.

Bây giờ theo con đường này đi về nhà, cô muốn cô có thể tiếp nhận tất cả.

Vừa này Khúc Man Âm cũng nói, bởi vì có Nhậm Khuê Ung giúp đỡ, bây giờ em ấy không còn suy nghĩ lung tung gì đó nữa, điều này cô cũng tin.

Đi được một lát, cô cũng vừa đi qua khỏi cửa hàng tiện lợi chỉ cần đi khoảng trăm mét nữa thôi là có thể về đến nhà, có thể hạo hạo mà nói chuyện với hai người bọn họ một tiếng “Em không sao” rồi.

Nhưng cô không biết là, lần trước khi cô muốn nói ra một câu “Em không sao” kia cũng không có cơ hội nói ra khỏi miệng, bởi vì đột nhiên sau lưng nghe thấy có người không ngừng gọi lớn.

Khúc Man Lãng lắng nghe mới nghe rõ được người kia nói “Ăn cướp!”

Nghe từ “Ăn cướp” kia, Khúc Man Lãng theo bản năng dừng bước lại, cũng xoay người nhìn về phía phát ra tiếng kêu kia.

Chỉ thấy một chàng trai mặc đồng phục nhân viên phục vụ đuổi theo một gã đàn ông gầy gò, miệng lớn tiếng nói ăn cướp.

Cảnh này..... Đã từng xuất hiện trong giấc mơ đáng sợ của cô!

Trong giấc mơ bởi vì không phản ứng nhanh chóng, mà bị tên cướp bắt, cuối cùng không may bị dao đâm chết đi.....

Không, giấc mơ này không thể là thật, cô không muốn chết, cô từng nói muốn cùng Nhậm Khuê Ung cùng hưởng thiên trường địa cửu, cô không thể chết được.

Ý nghĩ mãnh liệt lao nhanh đến, vốn là sau một giây con dao găm mạnh mẽ sẽ đặt lên cổ cô, trong nháy mắt cô lại phản ứng, cô dùng động tác trước nay chưa từng có né sang bên cạnh, cô mới phát hiện dị trạng ở phía trước cách đó không xa, bọn họ đều rõ ràng thấy ý đồ của tên cướp muốn uy hiếp Khúc Man Lãng nhưng lại bị cô ngăn chặn.

Khúc Man Lãng bị hoảng sợ đến rít gào lên, mà động tác của Nhậm Khuê Ung cũng rất nhẹ nhàng tới đẩy đầu người đàn ông đó.

Anh đè tên cướp xuống mặt đất, mà người nhân viên phục vụ lúc ban đầu đuổi theo gã đàn ông đó thấy thế, cũng vội vàng giúp anh áp chế.

Những người đi đường vội vã gia nhập hàng ngũ bắt cướp, sau khi xác định gã đàn ông đó không chạy thoát được, lúc này Nhậm Khuê Ung mới buông tay ra, bằng tốc độ nhanh nhất đi tới bên cạnh Khúc Man Lãng đang rất hoảng sợ.

“Có chỗ nào bị thương không?” Anh nhanh chóng tìm kiếm xem trên người cô bị thương gì không, may mắn là không tìm thấy gì.

“Em không có chết.....” Từ trong cảm giác hoảng sợ Khúc Man Lãng dần hồi phục lại, sự thật vẫn còn sống làm cho cô không nhịn được kích động mà rơi nước mắt.

“Em đang nói gì vậy? Cố ý muốn hù chết anh sao?” Nhậm Khuê Ung tức giận hừ hừ, ngay sau đó ôm cô vào ngực thật chặt.

Bây giờ, người sợ chuyển thành Nhậm Khuê Ung rồi, chỉ thấy hai tay anh ôm chặt lấy cô càng ngày càng không ngừng run rẩy.

Suýt chút nữa, chỉ suýt chút nữa anh có thể sẽ thật sự mất đi cô.....

Vừa nãy anh nhìn thật rất rõ, nếu không phải cô lắc mình nhanh tránh kịp, tình huống bây giờ chắc chắn sẽ rất tồi tệ rồi.....

“Làm người phải biết giữ lời, đã nói thì nhất định phải làm, em cũng chưa quên em đã từng đồng ý gì với anh đó chứ?”

Khúc Man Lãng chôn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào trong ngực Nhậm Khuê Ung, nước mắt chưa từng dừng lại, nhưng vẫn nghe rõ câu hỏi của anh.

Cô lắc đầu, ý nói cô chưa từng quên lời mình từng nói.

“Nói ra, anh muốn nghe em nói một lần nữa.” Nhậm Khuê Ung cầu xin.

Bây giờ anh rất cần lấy được một cái yên tâm, mà chuyện này chỉ có cô mới có thể làm được.

“Chúng ta muốn cùng nhau sống đến răng long đầu bạc, ai cũng không được rời khỏi ai, em.....không rời khỏi anh, còn có.....” “Em không sao” rồi!”

Cát Nguyên Hiên

Phạm Tĩnh Hỷ

Lang Tử Không

Miêu Thư Diễm

Nhậm Khuê Ung

Khúc Man Lăng

Nhìn cuốn sổ ghi chép nhân duyên đã hiện tên lên đầy đủ, Nguyệt Lão rút cuộc cũng đã nở nụ cười đã lâu không thấy.

Tất cả những nhân duyên tốt ngoài ý muốn bị cắt đứt tất cả đều một lần nữa trở lại, hiện giờ lão không cần phiền lòng sẽ phải làm sao để cứu chữa việc làm sai lầm của hai người kia nữa, người tay mơ mới vào nghề như lão cuối cùng cũng có thể tiếp tục yên bình mà làm việc của lão rồi.

Nguyệt Lão an tâm cầm cuốn sổ ghi chép nhân duyên lật đến trang kế tiếp, tay trái cũng cầm mấy sợi dây tơ hồng chuẩn bị gắn lên nơi thuộc về hạnh phúc bên kia, nhưng mới vừa chuẩn bị gắn, tơ hồng trong tay lại rung động nhẹ nhàng rơi xuống.

Cảm giác rung động này giống như có người giật nhẹ dây tơ hồng lão đang cầm trong tay cảm giác ấy giống như sợi dây tơ hồng lúc trước chớp mắt đã đứt lìa vậy.....

“Nguy rồi!” Một tiếng nói cực kỳ quen thuộc lại vang lên bên tai Nguyệt Lão. “Cái này.....Tiểu Lão Đệ thật xin lỗi, bà vợ của tôi lại gây phiền toái thêm cho chú nữa rồi.....”

Trong tai vang lên tiếng nói, Nguyệt Lão một câu cũng không nghe lọt, lão chỉ ngây ngốc nhìn dây tơ hồng lão mới vừa cột lên, lại.....Đứt?!

Lão đã cột chắc sợi dây tơ hồng mà lại đứt! Đứt, đứt, đứt, đứt.....

“Bà vợ lỗ mãng này của tôi, một câu xin lỗi cũng không nói với Tiểu Lão Đệ chú, tôi sẽ đi tóm bà ta về nhận lỗi với chú ngay.”

“Tôi không muốn các người nói xin lỗi!” Nguyệt Lão cắn răng, sắc mặt vốn đã hiền hòa trở lại, lúc này trong nháy mắt cũng đã trở nên dữ tợn.

Lão phần hận vứt bỏ đoạn dây tơ hồng đã bị đứt kia, tay đang cầm cuốn sổ ghi chép nhân duyên dùng sức ném vào mặt ông thổ địa.

“Ông đây mặc kệ rồi!”

HOÀN CHÁNH VĂN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-muon-tinh-yeu-dich-thuc-hay-khong>